

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 27

Dimecres, 30 d'octubre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 21 i 22, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 21

Dictamen

del Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1997

Liquidació

del Pressupost del Parlament de Catalunya corresponent al primer període de sessions de l'any 1996

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari de 1997

Dictamen

sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats

Sessió núm. 22

Elecció

del secretari segon de la Mesa del Parlament

Preguntes

Projecte de llei

de creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya

Proposició de llei

reguladora de la propaganda i la publicitat institucional de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre l'Activitat i el Funcionament dels Consells Comarcals

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències

Interpellació

al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre infraestructures ferroviàries

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge

S U M A R I

Sessió núm. 21

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

- **1. Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1997** (Tram. 230-00002/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)
- El Ple aprova el Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1997.* 1615
- **2. Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1996** (Tram. 232-00004/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)
- El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1996.* 1620
- **3. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari de 1997** (Tram. 231-00002/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)
- Són designats el Sr. Enric Castellnou i Alberch, el Sr. Joaquim Novella i Izquierdo i el Sr. Jordi Portabella i Calvete.* 1624
- **4. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats** (Trams. 234-00005/05, 234-00006/05 i 234-00007/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)
- El Ple acorda la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Antoni Aige i Sánchez, Sr. Eduard Escartín i Sánchez i Sr. Lluís Badia i Chancho.* 1624

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí.

Sessió núm. 22

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tretze minuts.

- **1. Elecció del secretari segon de la Mesa del Parlament** (Punt primer de l'ordre del dia.)
- Votació: és elegit el Sr. Benach i Pascual per 28 vots.* 1626
- **2. Preguntes** (Punt segon de l'ordre del dia.)
- Preguntes al Consell Executiu sobre la dimissió del Sr. Lluís Monreal com a vocal de la Junta de Museus (Tram. 310-00190/05), sobre els efectes produïts per la dimissió del Sr. Lluís Monreal com a vocal de la Junta de Museus (Tram. 310-00191/05), sobre els motius pels quals s'ha oposat a la doble escala salarial de la companyia de cerveses Damm (Tram. 310-00192/05), sobre el cost de la reordenació de les competències dels consells comarcals (Tram. 310-00197/05) i sobre els objectius de la reordenació de les competències dels consells comarcals (Tram. 310-00198/05)
- El president n'anuncia la retirada.* 1626
- Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment i l'aplicació dels compromisos presos amb el Ministeri d'Agricultura en relació amb el sector de l'avellana (Tram. 317/00111/05)
- Formulació:* Sr. Sánchez i Llibre (CiU). 1626
Resposta: president de la Generalitat. 1626
El Sr. Sánchez i Llibre (CiU) intervé per agraïments. 1627
- Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat d'aplicar a Catalunya la cessió dels impostos especials (Tram. 317/00114/05)
- Formulació:* Sr. Tugues i Boliart (M). 1627
Resposta: president de la Generalitat. 1627

	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	1627
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1628
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la participació del Govern de la Generalitat en el procés d'elaboració i definició del futur mapa elèctric català (Tram. 317-00117/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	1628
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1628
	<i>Repregunta:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	1629
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1629
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el futur desenvolupament dels treballs duts a terme per les meses de concertació social en què participa el Govern de la Generalitat (Tram. 317-00122/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	1629
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1629
	<i>Repregunta:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	1630
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1630
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris emprats en la negociació del finançament autonòmic (Tram. 317-00124/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	1631
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1631
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	1631
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1631
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la reordenació del sector elèctric (Tram. 317-00126/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	1632
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1632
	<i>Repregunta:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	1632
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1633
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els ajuts destinats a l'ensenyament, la promoció i la difusió de la sardana (Tram. 319/00115/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	1633
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	1633
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	1634
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	1634
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'augment del consum d'energia elèctrica a les línies del Baix Besòs (Barcelonès) (Tram. 310-00121/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	1634
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de l'edició de la publicació <i>Món Comarcal</i> en els dos darrers anys (Tram. 310-00123/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	1634
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	1634
	<i>Repregunta:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	1635
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	1635
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els convenis signats pel Departament de Cultura amb mitjans de comunicació per a accions de difusió cultural (Tram. 310-00152/05), sobre si els convenis signats pel Departament de Cultura amb els mitjans de comunicació per a accions de difusió cultural són de compliment obligatori (Tram. 310-00153/05) i sobre si TV3, el Canal 33 i les emissores dependents de la CCRTV han de reflectir per llei les manifestacions culturals catalanes més notables (Tram. 310-00154/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	1635
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	1636
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	1636
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	1637

— Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions necessàries per fer que els organismes corresponents solucionin les incorreccions detectades en el nomenclàtor de municipis de Catalunya inclosos a l'annex de la Llei 38/1988, de demarcació i planta judicial (Tram. 310-00202/05)

Formulació: Sr. Castellnou i Alberch (CiU). 1637

Resposta: consellera de Justícia. 1638

El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per agraiments. 1638

— **3. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya** (Tram. 200-00003/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia. 1638

El secretari primer llegeix una esmena tècnica. 1639

Votació: aprovada per unanimitat. 1639

Explicació de vot del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 1640

Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 1641

Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 1641

Explicació de vot del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré. 1642

Explicació de vot del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó. 1642

Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Jané i Bel. 1643

— **4. Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la propaganda i la publicitat institucional de la Generalitat de Catalunya** (Tram. 202-00010/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 1644

— **5. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya** (Tram. 202-00044/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV). 1647

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU). 1648

El Sr. Ridao i Martín (ERC) anuncia la retirada de la Proposició de llei corresponent al punt quart. 1649

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) anuncia la retirada de la Proposició de llei corresponent al punt cinquè. 1649

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé en relació amb la retirada de les proposicions de llei. 1650

Posició del G. P. Popular: Sr. Ariza Irigoyen. 1650

— **6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre l'Activitat i el Funcionament dels Consells Comarcals** (Tram. 252-00015/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S). 1652

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 1653

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual. 1654

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 1656

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 1657

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sabanza i March. 1657

Votació: rebutjada per 50 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions. 1659

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts.

— **7. Interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000** (Tram. 301-00021/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Fabregat i Vidal (P). 1659

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 1661

Rèplica: Sr. Fabregat i Vidal (P). 1662

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 1663

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat (Tram. 301-00022/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	1664
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	1666
<i>Rèplica:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	1668
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	1669
9. Interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (Tram. 301-00023/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	1670
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	1671
<i>Rèplica:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	1673
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	1674
10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències (Tram. 301-00024/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	1674
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	1676
<i>Rèplica:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	1678
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	1679
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició dels punts onzè i dotzè de l'ordre del dia.</i>	1680
11. Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya (Tram. 300-00102/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sra. De Madre Ortega (S).	1680
<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	1681
<i>Rèplica:</i> Sra. De Madre Ortega (S).	1683
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	1684
12. Interpellació al Consell Executiu sobre infraestructures ferroviàries (Tram. 300-00055/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	1685
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1687
<i>Rèplica:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	1688
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1690
13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge (Tram. 300-00131/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	1961
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1692
<i>Rèplica:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	1694
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1695

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 21

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1997. 230-00002/05. Síndic de Greuges, de la Institució del Síndic de Greuges. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior.

2. Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1996. 232-00004/05. Comissió de Govern Interior. Liquidació del Pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

3. Diputats interventors per al període pressupostari de 1997. 231-00002/05. Comissió de Govern Interior. Designació.

4.1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. 234-00005/05. Antonio Aige Sánchez. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

4.2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. 234-00006/05. Eduard Escartín i Sánchez, del Ple del Parlament. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

4.3. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. 234-00007/05. Lluís Badia i Chancho, del Ple del Parlament. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1997

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 30 d'octubre de 1996, ha debatut el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1997.

Finalment, el Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 46.2.segon del Reglament, ha aprovat el Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1997:

«1. S'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya per al 1997 (servei 01 de la secció 01) per un total de 3.178.000.000 de pessetes amb el detall que figura en el document annex número 1.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1997 (servei 02 de la secció 01) per un total de 256.487.000 de pessetes amb el detall que figura en el document annex número 2.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 les disposicions addicionals següents:

»Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 1996 als mateixos capítols del pressupost per al 1997.

»Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest les demani.

»Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»

PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1997

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

		Total concepte	Total article
Capítol I - Remuneracions de personal			
Article 10 - Alts càrrecs			759.000.000
100	Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01	Assignacions diputats	759.000.000	
Article 11 - Personal eventual			35.800.000
110	Personal eventual		
110.01	Retribucions bàsiques	30.300.000	
110.02	Altres remuneracions	5.500.000	
Article 12 - Funcionaris			509.800.000
120	Retribucions bàsiques		
120.01	Retribucions bàsiques	416.000.000	
121	Retribucions complementàries		
121.01	Retribucions complementàries	91.500.000	
121.02	Altres remuneracions	2.300.000	
Article 13 - Personal laboral			9.000.000
131	Personal laboral temporal		
131.01	Retribucions bàsiques	7.000.000	
131.02	Retribucions complementàries	2.000.000	

1616

		Total concepte	Total article
Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries			17.700.000
150 Incentius al rendiment		10.200.000	
150.01 Productivitat			
151 Activitats extraordinàries		7.500.000	
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris			
Article 16 - Assegurances i prestacions socials			276.100.000
160 Quotes socials			
160.01 Seguretat Social personal		111.500.000	
160.02 MUFACE		2.000.000	
160.04 Altres règims de previsió social		2.500.000	
160.05 Seguretat Social diputats		127.500.000	
160.06 Classes passives diputats		3.500.000	
160.07 Assegurances personal i diputats		26.100.000	
161 Prestacions socials			
161.01 Prestació complementària cessament i jubilació		3.000.000	
Total capítol I		1.607.400.000	1.607.400.000
Capítol II - Despeses de béns corrents i serveis			
Article 20 - Lloguers			17.250.000
200			
200.01 Lloguer de béns mobles		2.000.000	
200.02 Lloguer de fotocopiadores i fax		12.000.000	
201			
201.01 Lloguer de béns immobles		3.250.000	
Article 21 - Conservació i reparació			52.800.000
210			
210.01 Despeses de manteniment de l'immobilitzat material		15.000.000	
210.02 Conservació sistema informàtic		17.500.000	
210.03 Conservació aire condicionat		4.700.000	
210.04 Conservació parc mòbil		2.600.000	
210.05 Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda		1.350.000	
210.06 Conservació centraleta electrònica		1.650.000	
210.07 Conservació altra maquinària i equip		10.000.000	
Article 22 - Material, subministraments i altres			363.150.000
220 Material d'oficina			
220.01 Material ordinari no inventariable		15.000.000	
220.02 Premsa, revistes, llibres i altres publicacions		20.000.000	
220.03 Material informàtic no inventariable		4.000.000	
221 Subministraments de béns i serveis			
221.01 Aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aire		27.500.000	
221.02 Carburants		3.000.000	
221.03 Vestuari		3.200.000	
221.06 Altres subministraments		4.500.000	
221.07 Enregistrament i so		2.000.000	
222			
222.01 Comunicacions		37.400.000	
223			
223.01 Transports		3.300.000	
224 Primes d'assegurances			
224.02 Primes d'assegurances de parc mòbil		2.200.000	
224.03 Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maquinària		4.000.000	
225			
225.01 Tributs		300.000	
226 Despeses diverses			
226.01 Cànon: servei de bar-restaurant		12.500.000	
226.02 Atencions protocol·làries i representatives		15.000.000	
226.06 Hospital Clínic		1.250.000	
226.07 Formació i promoció del personal		9.600.000	
226.08 Altres despeses diverses		10.000.000	
226.09 Relacions institucionals exteriors		5.000.000	
226.10 Publicacions obligatòries		53.300.000	
226.11 Publicacions voluntàries		8.000.000	
226.12 Despeses d'informàtica		65.500.000	
227 Treballs realitzats per altres empreses			
227.01 Neteja i sanejament		47.000.000	

Punt 1

		Total concepte	Total article
227.07	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	
227.08	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	
227.09	Serveis agències de notícies	3.600.000	
Article 23 -	Indemnització per raó del servei		347.000.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	16.000.000	
231.02	Conveni amb Renfe	1.500.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	500.000	
231.02	Indemnització als diputats	329.000.000	
Total capítol II		780.200.000	780.200.000
Capítol IV - Transferències corrents			
Article 48 -	A famílies i institucions sense finalitat de lucre		703.300.000
481			
481.01	Assignacions als grups parlamentaris	697.300.000	
482			
482.01	Fons d'acció social	1.500.000	
483			
483.01	Ajuts estudis i formació fills dels funcionaris	4.500.000	
Total capítol IV		703.300.000	703.300.000
Capítol VI - Inversions reals			
Article 61 -	Inversions en edificis i altres construccions		39.000.000
611			
611.01	Obres de condicionament de l'edifici	39.000.000	
Article 62 -	Inversions en maquinària, instal·lacions i utilatge		5.100.000
621			
621.01	Programa microfilmació d'ariu	1.000.000	
622			
622.01	Sistema de seguretat	300.000	
623			
623.01	Altra maquinària	3.800.000	
Article 63 -	Inversions en material de transport		500.000
631			
631.01	Adquisició vehicle	500.000	
Article 64 -	Inversions en mobiliari i estris		10.000.000
641			
641.01	Adquisició de mobiliari	10.000.000	
Article 65 -	Inversions en equips de procés de dades		25.000.000
651			
651.01	Pla informàtic	25.000.000	
Article 67 -	Inversions en altre immobilitat material		5.500.000
671			
671.01	Adquisició de llibres	5.500.000	
Total capítol VI		85.100.000	85.100.000
Capítol VIII - Actius financers			
Article 83 -	Concessió préstecs i bestretes fora del sector públic		2.000.000
831			
831.01	Bestretes	2.000.000	
Total capítol VIII		2.000.000	2.000.000
Total pressupost		3.178.000.000	3.178.000.000

1618

PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1997

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

	Total concepte	Total article
Capítol I - Remuneracions personal		
Article 10 - Alts càrrecs		36.885.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01 Retribucions bàsiques	15.595.000	
100.02 Retribucions complementàries	21.290.000	
Article 11 - Personal eventual		125.790.000
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	107.800.000	
110.02 Altres remuneracions	17.990.000	
Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries		5.385.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	2.590.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	2.795.000	
Article 16 - Assegurances i prestacions socials		35.000.000
160 Quotes socials		
160.01 Seguretat Social personal	33.700.000	
160.04 Altres règims de previsió social	300.000	
160.07 Assegurances personal	1.000.000	
Total capítol I	203.060.000	203.060.000
Capítol II - Despeses de béns corrents i serveis		
Article 20 - Lloguers		6.370.000
200		
200.01 Lloguer de béns mobles	900.000	
201		
201.01 Lloguer de béns immobles	5.470.000	
Article 21 - Conservació i reparació		6.610.000
210		
210.01 Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	6.610.000	
Article 22 - Material, subministraments i altres		31.987.000
220 Material d'oficina		
220.01 Material ordinari no inventariable	1.700.000	
220.02 Premsa, revistes, llibres i altres publicacions	1.070.000	
220.03 Material informàtic no inventariable	300.000	
221.01 Aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aire	3.460.000	
221.02 Carburants	295.000	
221.03 Vestuari	190.000	
221.06 Altres subministraments	210.000	
222		
222.01 Comunicacions	3.000.000	
223		
223.01 Transports		
224 Primes d'assegurances		
224.01 Primes d'assegurances	440.000	
225		
225.01 Tributs	347.000	
226 Despeses diverses		
226.02 Atencions protocolàries i representatives	770.000	
226.03 Publicitat i propaganda	550.000	
226.05 Reunions i conferències	800.000	
226.07 Formació i promoció	600.000	
226.08 Altres despeses diverses	540.000	
226.09 Publicacions	3.000.000	
227 Treballs realitzats per altres empreses		
227.01 Neteja i sanejament	7.455.000	
227.07 Estudis i treballs tècnics	7.260.000	

Punt 1

		Total concepte	Total article
<hr/>			
Article 23 - Indemnització per raó del servei			1.201.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	1.200.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	1.000	
<hr/>			
Total capítol II		46.168.000	46.168.000
<hr/>			
Capítol IV - Transferències corrents			
<hr/>			
Article 48 - A famílies i institucions sense finalitat de lucre			1.300.000
480			
480.01	Ajuts estudis i formació fills dels funcionaris	860.000	
481			
481.01	Fons d'acció social	440.000	
<hr/>			
Total capítol IV		1.300.000	1.300.000
<hr/>			
Capítol VI - Inversions reals			
<hr/>			
Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions			1.100.000
611			
611.01	Obres de condicionament de l'edifici	1.100.000	
Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge			300.000
620			
620.01	Adquisició de maquinària i equip	300.000	
Article 64 - Inversions en mobiliari i estris			559.000
641			
641.01	Adquisició de mobiliari	559.000	
Article 65 - Inversions en equips de procés de dades			3.000.000
651			
651.01	Equips de procés de dades	3.000.000	
Article 67 - Inversions en altre immobilitzat material			500.000
671			
671.01	Adquisició de llibres	500.000	
<hr/>			
Total capítol VI		5.459.000	5.459.000
<hr/>			
Capítol VIII - Actius financers			
<hr/>			
Article 83 - Concessió préstecs i bestretes fora del sector públic			500.000
831			
831.01	Bestretes	500.000	
<hr/>			
Total capítol VIII		500.000	500.000
<hr/>			
Total pressupost		256.487.000	256.487.000
<hr/>			

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	22612	Despeses d'informàtica	52.000.000	0	52.000.000	5.873.800	46.126.200	46.126.200	0	0	0
121	22701	Neteja i sanejament	43.100.000	0	43.100.000	8.930.550	34.169.450	34.169.450	22.781.300	22.781.300	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0	0
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	1.500.000	0	1.500.000	489.478	1.010.522	1.010.522	1.010.522	875.082	135.440
121	22709	Serveis agències de notícies	3.150.000	0	3.150.000	395.952	2.754.048	2.754.048	1.418.806	999.462	419.344
	22	Material, subministraments i altres	289.350.000	23.000.000	312.350.000	143.027.744	169.322.256	168.410.476	104.156.040	87.256.547	16.899.493
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	16.000.000	0	16.000.000	8.965.177	7.034.823	7.034.823	7.034.823	6.179.140	855.683
121	23002	Conveni amb RENFE	700.000	0	700.000	357.315	342.685	342.685	342.685	272.140	70.545
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
121	23102	Indemnització als diputats	287.300.000	0	287.300.000	201.072.700	86.227.300	86.227.300	86.227.300	86.227.300	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	86.728.753	86.728.753	9.748.245	76.980.508	76.980.508	76.980.508	76.980.508	0
	23	Indemnitzacions per raó del servei	304.500.000	86.728.753	391.228.753	220.643.437	170.585.316	170.585.316	170.585.316	169.659.088	926.228
121	24001	Dotacions per a nous serveis	250.000	0	250.000	250.000	0	0	0	0	0
	24	Dotacions per a nous serveis	250.000	0	250.000	250.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL II			659.465.000	121.728.753	781.193.753	392.064.102	389.129.651	388.217.871	300.886.767	272.669.624	28.217.143
CAPÍTOL IV											
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	517.300.000	0	517.300.000	188.330.790	328.969.210	328.969.210	328.969.210	328.969.210	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	13.274.790	13.274.790	0	13.274.790	13.274.790	13.274.790	13.274.790	0
121	48301	Ajut estudis i formació fills funcionaris	4.000.000	0	4.000.000	4.000.000	0	0	0	0	0
122	48301	Ajut estudis i formació fills funcionaris	0	24.982	24.982	24.982	0	0	0	0	0
122	48302	Fons d'acció social	0	2.775	2.775	2.775	0	0	0	0	0
	48	A famílies i institucions sense fi lucre	521.300.000	13.302.547	534.602.547	192.358.547	342.244.000	342.244.000	342.244.000	342.244.000	0
TOTAL CAPÍTOL IV			521.300.000	13.302.547	534.602.547	192.358.547	342.244.000	342.244.000	342.244.000	342.244.000	0
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	50.000.000	0	50.000.000	48.157.895	1.842.105	1.842.105	1.842.105	495.635	1.346.470
122	61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	23.004.626	23.004.626	18.851.437	4.153.189	4.153.189	4.153.189	0	0
	61	Inversions en edificis i altres constr.	50.000.000	23.004.626	73.004.626	67.009.332	5.995.294	5.995.294	1.842.105	495.635	1.346.470
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
121	62101	Programa d'audiovisuals	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	15.000.000	15.000.000	15.000.000	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	3.100.000	0	3.100.000	233.596	2.866.404	2.866.404	2.706.307	1.118.986	1.587.321
122	62301	Altra maquinària	0	80.000.000	80.000.000	3.127.563	76.872.437	1.872.437	47.405	0	47.405
	62	Inversions en maquinària, instal·lació	5.101.000	95.000.000	100.101.000	20.362.159	79.738.841	4.738.841	2.753.712	1.118.986	1.634.726
121	63101	Adquisició vehicle	5.200.000	0	5.200.000	5.200.000	0	0	0	0	0
	63	Inversions funcionament serveis	5.200.000	0	5.200.000	5.200.000	0	0	0	0	0
121	64101	Adquisició de mobiliari	28.000.000	0	28.000.000	20.554.537	7.445.463	7.445.463	1.503.515	1.068.191	435.324
	64	Inversions en mobiliari i estris	28.000.000	0	28.000.000	20.554.537	7.445.463	7.445.463	1.503.515	1.068.191	435.324
121	65101	Pla informàtic	20.000.000	0	20.000.000	17.497.996	2.502.004	2.502.004	153.004	153.004	0
122	65101	Pla informàtic	0	42.600.000	42.600.000	36.136.582	6.463.418	6.463.418	53.265	0	53.265
	65	Inversions en equip de procés dades	20.000.000	42.600.000	62.600.000	53.634.578	8.965.422	8.965.422	206.269	153.004	53.265
121	67101	Adquisició de llibres	2.000.000	0	2.000.000	198.988	1.801.012	1.801.012	1.801.012	1.613.761	187.251
124	67101	Adquisició de llibres	0	1.300.000	1.300.000	140.153	1.159.847	1.159.847	1.159.847	700.916	458.931
	67	Inversions altres immobilitzat material	2.000.000	1.300.000	3.300.000	339.141	2.960.859	2.960.859	2.960.859	2.314.677	646.182
TOTAL CAPÍTOL VI			110.301.000	161.904.626	272.205.626	167.099.747	105.105.879	30.105.879	9.266.460	5.150.493	4.115.967
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0
124	83101	Bestretes	0	15.000.000	15.000.000	5.193.541	9.806.459	9.806.459	9.806.459	9.731.459	75.000
	83	Concessió préstecs i bestretes	2.000.000	15.000.000	17.000.000	5.193.541	11.806.459	11.806.459	11.806.459	11.731.459	75.000
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	15.000.000	17.000.000	5.193.541	11.806.459	11.806.459	11.806.459	11.731.459	75.000
TOTAL PRESSUPOST			2.799.766.000	431.232.067	3.230.998.067	1.679.983.676	1.551.014.391	1.475.102.611	1.365.992.516	1.332.089.293	33.903.223

1622

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS D'EXERCICIS ANTERIORS

Any/Capítol	Pendent 31/12/95	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagaments efectius	Pendent de pagament
1922:					
Capítol I	938.385	938.385	0	0	0
Capítol VI	7.641.555	7.641.555	0	0	0
Total pendent de 1992	8.579.940	8.579.940	0	0	0
1993:					
Capítol VI	38.429.122	38.429.122	0	0	0
Total pendent de 1993	38.429.122	38.429.122	0	0	0
1994:					
Capítol II	4.833.708	4.833.708	0	0	0
Capítol VI	50.200.029	3.491.819	46.708.210	18.382.389	28.325.821
Total pendent de 1994	55.033.737	8.325.527	46.708.210	18.382.389	28.325.821
1995:					
Capítol I	29.360.495	0	29.360.495	15.756.206	13.604.289
Capítol II	75.305.349	0	75.305.349	70.647.577	4.657.772
Capítol IV	38.117.225	0	38.117.225	38.117.225	0
Capítol VI	46.111.863	0	46.111.863	11.308.283	34.803.580
Total pendent de 1995	188.894.932	0	188.894.932	135.829.291	53.065.641

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1996

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121 10.001 Retribucions bàsiques	9.885.234	0	9.885.234	4.593.255	5.291.979	5.291.979	5.291.979	5.291.979	0
121 10.002 Retribucions complementàries	14.619.948	0	14.619.948	6.789.330	7.830.618	7.830.618	7.830.618	7.830.618	0
10 Alts càrrecs	24.505.182	0	24.505.182	11.382.585	13.122.597	13.122.597	13.122.597	13.122.597	0
121 11.001 Retribucions bàsiques	89.027.114	0	89.027.114	50.270.165	38.756.949	38.756.949	38.756.949	38.756.949	0
122 11.001 Retribucions bàsiques	0	6.380.150	6.380.150	0	6.380.150	6.380.150	6.380.150	6.380.150	0
121 11.002 Altres remuneracions	14.612.628	0	14.612.628	7.098.695	7.513.933	7.513.933	7.513.933	7.513.933	0
121 11.003 Previsió diferència retribucions	4.502.572	0	4.502.572	4.502.572	0	0	0	0	0
11 Personal eventual	108.142.314	6.380.150	114.522.464	61.871.432	52.651.032	52.651.032	52.651.032	52.651.032	0
121 15.001 Productivitat	2.225.000	0	2.225.000	2.225.000	0	0	0	0	0
121 15.101 Gratificacions serveis extraordinaris	2.700.000	0	2.700.000	1.207.810	1.492.190	1.492.190	1.492.190	1.492.190	0
15 Incentius al rendiment i actv.extraord.	4.925.000	0	4.925.000	3.432.810	1.492.190	1.492.190	1.492.190	1.492.190	0
121 16.001 Seguretat Social	26.579.185	0	26.579.185	14.900.108	11.679.077	11.679.077	11.679.077	9.339.149	2.339.928
121 16.004 Altres règims de previsió social	315.000	0	315.000	227.030	87.970	87.970	87.970	87.970	0
121 16.007 Assegurances de personal	762.208	0	762.208	762.208	0	0	0	0	0
121 16.008 Previsió augment quotes seg.social	930.271	0	930.271	930.271	0	0	0	0	0
16 Assegurances i prestacions socials	28.586.664	0	28.586.664	16.819.617	11.767.047	11.767.047	11.767.047	9.427.119	2.339.928
TOTAL CAPÍTOL I	166.159.160	6.380.150	172.539.310	93.506.444	79.032.866	79.032.866	79.032.866	76.692.938	2.339.928
CAPÍTOL II									
121 20.001 Lloguer béns mobles	600.000	0	600.000	334.448	265.552	265.552	265.552	225.379	40.173
121 20.101 Lloguer béns immobles	5.028.975	0	5.028.975	2.429.086	2.599.889	2.599.889	2.599.889	2.599.889	0
20 Lloguers	5.628.975	0	5.628.975	2.763.534	2.865.441	2.865.441	2.865.441	2.825.268	40.173
121 21.001 Manteniment immobilitzat material	6.607.965	0	6.607.965	5.539.187	1.068.778	1.068.778	1.068.778	1.002.826	65.952
21 Conservació i reparació	6.607.965	0	6.607.965	5.539.187	1.068.778	1.068.778	1.068.778	1.002.826	65.952
121 22.001 Material ordinari no inventariable	1.700.000	0	1.700.000	960.008	739.992	739.992	739.992	393.046	346.946
121 22.002 Premsa, revistes, llibres i altes publ.	547.239	0	547.239	67.596	479.643	479.643	479.643	469.638	10.005
121 22.003 Material informàtic no inventariable	300.000	0	300.000	210.636	89.364	89.364	89.364	89.364	0
121 22.101 Aigua, gas, electricitat, calefacció...	3.287.070	0	3.287.070	1.962.168	1.324.902	1.324.902	1.324.902	1.206.029	118.873
121 22.102 Carburants	292.005	0	292.005	132.005	160.000	160.000	160.000	160.000	0
121 22.103 Vestuari	189.000	0	189.000	131.696	57.304	57.304	57.304	57.304	0
121 22.106 Altres subministraments	206.000	0	206.000	148.918	57.082	57.082	57.082	44.262	12.820
121 22.201 Comunicacions	2.500.000	0	2.500.000	1.278.945	1.221.055	1.221.055	1.221.055	1.221.055	0
122 22.201 Comunicacions	0	800.000	800.000	28.301	771.699	771.699	771.699	734.806	36.893
121 22.301 Transports	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
121 22.401 Primes d'assegurances	440.000	0	440.000	294.884	145.116	145.116	145.116	145.116	0
121 22.501 Tributs	346.500	0	346.500	148.038	198.462	198.462	198.462	198.462	0
121 22.602 Atencions protocolàries i representat.	762.200	0	762.200	538.800	223.400	223.400	223.400	223.400	0
122 22.602 Atencions protocolàries i representat.	0	700.000	700.000	572.218	127.782	127.782	127.782	104.368	23.414
121 22.603 Publicitat i propaganda	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
121 22.605 Reunions i conferències	800.000	0	800.000	800.000	0	0	0	0	0

Punt 2

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	22.607	Formació i promoció	600.000	0	600.000	323.000	277.000	277.000	277.000	277.000	0
121	22.608	Altres despeses diverses	540.000	0	540.000	362.246	177.754	177.754	177.754	177.754	0
121	22.609	Relacions institucionals exteriors	2.530.000	0	2.530.000	2.475.308	54.692	54.692	54.692	54.692	0
122	22.609	Relacions institucionals exteriors	0	2.905.951	2.905.951	1.053.889	1.852.062	1.852.062	66.500	66.500	0
121	22.701	Neteja i sanejament	6.796.146	0	6.796.146	3.361.992	3.434.154	3.434.154	2.861.795	2.289.436	572.359
121	22.702	Seguretat	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
121	22.704	Postals	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
121	22.707	Estudis i treballs tècnics	7.260.000	0	7.260.000	335.697	6.924.303	6.924.303	4.005.067	3.741.686	263.381
122	22.707	Estudis i treballs tècnics	0	2.500.000	2.500.000	1.432.493	1.067.507	1.067.507	17.507	17.507	0
22		Material, subministraments i altres	29.100.160	6.905.951	36.006.111	16.622.838	19.383.273	19.383.273	13.056.116	11.671.425	1.384.691
121	23.001	Dietes, locomoció i trasllats	824.000	0	824.000	616.963	207.037	207.037	207.037	207.037	0
122	23.001	Dietes, locomoció i trasllats	0	1.000.000	1.000.000	168.618	831.382	831.382	831.382	714.422	116.960
121	23.101	Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
12		Indemnitzacions per raó del servei	825.000	1.000.000	1.825.000	786.581	1.038.419	1.038.419	1.038.419	921.459	116.960
121	24.001	Dotacions per a nous serveis	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
24		Dotacions per a nous serveis	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL II			42.163.100	7.905.951	50.069.051	25.713.140	24.355.911	24.355.911	18.028.754	16.420.978	1.607.776
CAPÍTOL IV											
121	48.001	Transferències a famílies	650.000	0	650.000	650.000	0	0	0	0	0
122	48.001	Transferències a famílies	0	1.155	1.155	1.155	0	0	0	0	0
48		Transferències a famílies	650.000	1.155	651.155	651.155	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL IV			650.000	1.155	651.155	651.155	0	0	0	0	0
CAPÍTOL VI											
121	61.001	Obres condicionament edifici	600.000	0	600.000	600.000	0	0	0	0	0
61		Inversions en edificis i altres const.	600.000	0	600.000	600.000	0	0	0	0	0
121	62.001	Altra maquinària	300.000	0	300.000	300.000	0	0	0	0	0
62		Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	0	300.000	300.000	0	0	0	0	0
122	63.001	Vehicles	0	2.212.214	2.212.214	2.212.214	0	0	0	0	0
63		Inversions en material de transport	0	2.212.214	2.212.214	2.212.214	0	0	0	0	0
121	64.001	Mobiliari	240.000	0	240.000	240.000	0	0	0	0	0
64		Inversions en mobiliari i estris	240.000	0	240.000	240.000	0	0	0	0	0
121	65.001	Equip informàtic	3.000.000	0	3.000.000	2.874.042	125.958	125.958	125.958	116.678	9.280
65		Inversions en equip de procés dades	3.000.000	0	3.000.000	2.874.042	125.958	125.958	125.958	116.678	9.280
121	67.001	Llibres	1.000.000	0	1.000.000	757.868	242.132	242.132	242.132	152.587	89.545
		Inversions en immobilitzat material	1.000.000	0	1.000.000	757.868	242.132	242.132	242.132	152.587	89.545
TOTAL CAPÍTOL VI			5.140.000	2.212.214	7.352.214	6.984.124	368.090	368.090	368.090	269.265	98.825
CAPÍTOL VIII											
121	83.101	Bestretes	500.000	0	500.000	121.243	378.757	378.757	378.757	378.757	0
122	83.101	Bestretes	0	146.243	146.243	0	146.243	146.243	146.243	146.243	0
83		Concessió préstecs i bestretes	500.000	146.243	646.243	121.243	525.000	525.000	525.000	525.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	146.243	646.243	121.243	525.000	525.000	525.000	525.000	0
TOTAL PRESSUPOST			214.612.260	16.645.713	231.257.973	126.976.106	104.281.867	104.281.867	97.954.710	93.908.181	4.046.529

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS D'EXERCICIS ANTERIORS

Any/Capítol	Pendent 31/12/95	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagaments efectius	Pendent de pagament
1994:					
Capítol II	253.224	253.224	0	0	0
Capítol VI	39.675	39.675	0	0	0
Total pendent de 1994	292.899	292.899	0	0	0
1995:					
Capítol I	1.014.887	0	1.014.887	1.014.887	0
Capítol II	8.760.697	0	8.760.697	7.376.611	1.384.086
Capítol IV	398.845	0	398.845	398.845	0
Capítol VI	192.779	0	192.779	192.779	0
Total pendent de 1995	10.367.208	0	10.367.208	8.983.122	1.384.086

1624

**Designació dels diputats interventors
per al període pressupostari de 1997**

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 30 d'octubre de 1996, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, ha designat diputats interventors per al període pressupostari de 1997 els Srs. Enric Castellnou i Alberch, del G. P. de Convergència i Unió, Joaquim Novella i Izquierdo, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV) i Jordi Portabella i Calvete, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 30 d'octubre de 1996, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat les següents resolucions:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1. Segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels Srs. Eduard Escartín i Sánchez i Antoni Aige i Sánchez.»

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel senyor diputat d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Lluís Badia i Chancho.»

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 22.1

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, pel lletrat Sr. Pau i Vall i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Elecció del secretari segon de la Mesa del Parlament, d'acord amb el que s'estableix a l'article 35 del Reglament i a la norma interpretativa d'aquest, del 8 de juny de 1993.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Projecte de llei de Creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya. Tram. 200-00003/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Proposició de llei reguladora de la propaganda i la publicitat institucional de la Generalitat de Catalunya. Tram. 202-00010/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya. Tram. 202-00044/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre l'Activitat i el Funcionament dels Consells Comarcals. Tram. 252-00015/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb vint-i-sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000. Tram. 301-00021/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat. Tram. 301-00022/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el cooperativisme agrari. Tram. 301-00023/05. Sr. Francesc Iglesias i Sala, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències. Tram. 301-00024/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya. Tram. 300-00086/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el cos de bombers. Tram. 300-00057/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya. Tram. 300-00102/05. Sra. Manuela De Madre Ortega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre infraestructures ferroviàries. Tram. 300-00055/05. Sr. Joan Puigercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge. Tram. 300-00131/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades. Tram. 302-00040/05. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques. Tram. 302-00041/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports. Tram. 302-00042/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari. Tram. 302-00043/05. Sr. Joan Oliart i Pons, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme. Tram. 302-00044/05. Sr. Joan Puigercós i Boixassa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals. Tram. 302-00045/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat. Tram. 302-00046/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, s'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores i els senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda tot seguit..., o ja ha

estat distribuïda, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura.

Elecció del secretari segon de la Mesa del Parlament

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del secretari segon de la Mesa, d'acord amb el que estableix l'article 35 del Reglament i la norma interpretativa d'aquest. D'acord amb la dita norma de l'article 35 del Reglament del Parlament, són inelegibles per a aquest càrrec els diputats que no siguin membres del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, al qual pertanyia el secretari de la Mesa recentment dimissió. D'acord amb l'article 32.3, s'escriurà un sol nom a la papereta i sortirà elegit el que obtingui més nombre de vots. Les paperetes amb noms de diputats que no pertanyin a l'esmentat Grup seran declarades nulles.

D'acord amb l'article 81 del Reglament, un secretari o dos secretaris anomenaran les senyores diputades i els senyors diputats per ordre alfabètic, perquè dipositin llur papereta a l'urna. Els diputats seran, a partir d'aquest moment, cridats nominalment.

El diputat senyor Raimon Escudé, secretari primer de la Mesa, començarà a llegir els noms dels diputats perquè iniciïn la votació.

(El secretari primer i, després, la secretària quarta criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El president

Alguna senyora diputada o senyor diputat no ha estat cridat per a la votació? *(Pausa.)* Tothom ha sigut cridat? Moltes gràcies.

Iniciem el recompte.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El president

El resultat de l'escrutini és el següent: 28 vots a favor del diputat senyor Ernest Benach, 95 vots en blanc i un vot nul.

Per tant, queda elegit secretari segon de la Mesa del Parlament el diputat senyor Ernest Benach, al qual prego que ocupi el seu lloc a la Mesa de la Presidència del Parlament. Senyor Benach, per favor, ocupi l'escó a la Mesa.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, ocupin els seus escons.

Preguntes

Continuem la sessió després de la interrupció per a l'escrutini de l'elecció del secretari segon de la Mesa del Parlament.

Preguntes acumulades relatives a la dimissió del Sr. Lluís Monreal, a l'escala salarial de l'empresa Damm i a la reordenació de competències dels consells comarcals

El senyor oficial major em comunica la retirada de les preguntes orals números 13, 14, 15, 16 i 17. I la interpel·lació número 11 també ha sigut posposada.

El segon punt de l'ordre del dia és: preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment i l'aplicació dels compromisos presos amb el Ministeri d'Agricultura en relació amb el sector de l'avellana

La primera de les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre el compliment i l'aplicació dels compromisos presos amb el Ministeri d'Agricultura en relació amb el sector de l'avellana, presentada pel diputat senyor Ramon Camp, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el senyor diputat per l'espai màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari, la faria el diputat Josep Sánchez.

El Sr. Sánchez i Llibre

Moltes gràcies, senyor president. Com tothom sap, el 2 de setembre passat es va assolir un acord entre les administracions catalana i estatal, sindicats i pagesos conreadors de l'avellana, pel qual s'ampliaven els ajuts econòmics que rebia el sector, tot i preveient noves actuacions mediambientals i de prevenció de la natura. Aquests ajuts, però, són només una part dels que pertocquen, ja que la Comunitat Econòmica Europea, d'acord amb la reglamentació vigent, haurà de lliurar uns fons equivalents, prèvia tramitació de l'expedient corresponent, a través del Ministeri d'Agricultura. Així, doncs, molt honorable president de la Generalitat, i com a observança dels pactes concrets, quins tràmits ha fet el Govern per tal de donar compliment i aplicació als compromisos presos amb el Ministeri d'Agricultura el proppassat dia 2 de setembre, per tal d'ampliar els ajuts compensatoris al sector de l'avellana?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, efectivament, com a conseqüència d'aquest acord del 2 de setembre, hi ha un ajut previst a base de 150 milions del FEOGA, 100 del Ministeri, 50 de les diputacions de Tarragona i de Girona. Això s'afegeix a un altre acord que ja hi havia, aquest pres per la Generalitat, del 17 de novembre de l'any passat, que consistia en 150 milions de la Generalitat i 150 milions, també,

de la Unió Europea, del FEOGA, que aquest ja funciona i ja està en marxa, diguem-ne, no?

Però, bé, ara, concretament, del que es tracta, pel que fa a aquest segon acord, és de donar contingut i aplicació a aquest acord per tal de compensar les pèrdues de renda, a través –com també passa amb el primer acord, el del mes de novembre, que aquest ja s'aplica, ho repeteixo– del que en podríem dir una sèrie de mesures per lluitar contra l'erosió i la conservació de l'espai natural. De cara a això, bàsicament, el Govern de la Generalitat, el que fa són dues coses: per una banda, reclamar que, a l'objecte d'obtenir els 150 milions corresponents del FEOGA, el Ministeri realitzi les gestions amb les autoritats comunitàries i, de cara a això, s'ha tramès, ja, la documentació pertinent al Ministeri. Primer punt.

Segon punt, es tracta de definir tota una sèrie..., en fi, la manera com s'han d'aplicar aquests ajuts. Primer, mitjançant –que això ja s'està fent– l'ampliació en l'àmbit geogràfic d'aplicació dels ajuts a superfícies d'avellaner de les comarques de Barcelona i Girona, i després, introduir noves actuacions auxiliables –a part de les que ja hi havia, i que no els lleigeixo ara perquè no tinc temps; em refereixo només a les noves–, són la substitució de la poda química dels rebrotos per la poda manual, i la disminució de l'ús d'herbicides sobre el sòl, limitant-lo –aquest ús dels herbicides–, limitant-lo a les zones de recollecció d'avellana. És important fer notar que aquestes línies d'actualització i millora del programa, és a dir, d'aplicar el que ja s'estava aplicant amb les aportacions de la Generalitat i del FEOGA, actualitzar-ho i millorar-ho, per fer-ho, s'han consultat les organitzacions professionals agràries i s'han recollit els seus suggeriments. Penso que, amb tot això, es podran aplicar d'una manera satisfactòria aquests nous ajuts.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per pregar té la paraula el diputat senyor Sánchez.

El Sr. Sánchez i Llibre

Moltes gràcies, senyor president. No faré ús del torn de repregunta, ja que em satisfà plenament la resposta del president. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat d'aplicar a Catalunya la cessió dels impostos especials

El president

La següent pregunta és sobre la possibilitat d'aplicar a Catalunya la cessió dels impostos especials, presentada pel senyor Benet Tugues, del Grup Mixt. Per formular la pregunta té la paraula el diputat senyor Tugues, per un espai màxim de dos minuts, cinquanta segons.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, l'evolució de l'autogovern català ha de tenir una dinàmica pròpia en funció de les nostres necessitats, de les nostres possibilitats, i també de la voluntat dels catalans. Per tant, una dinàmica que no forçosament ha de tenir res a veure amb la del País Basc. De tota manera, la reacció tancada i virulenta del Govern central davant la petició de cessió dels impostos especials ens mou a fer-li la següent pregunta: com valora el fet que el Govern central hagi cedit els impostos especials al País Basc i, en canvi, en declaracions posteriors, els negui a Catalunya?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, jo estic absolutament d'acord amb vostè, i recordaran que en el debat en el Parlament de Catalunya –i ho poden trobar, ho tinc aquí al davant, no els ho lleigeixo per manca de temps, en la transcripció que es va fer de les meves intervencions– vaig dir que, sobretot, no havíem d'establir comparances amb ningú, entre altres coses perquè, si les establíssim amb gaire gent, doncs, al final s'adonarien que tenim algunes coses que ens van prou millor que no pas a d'altres. Però, de tota manera, veig que vostè torna a parlar del País Basc. Oblidin el País Basc. Del que es tracta és que nosaltres demanem els impostos especials, independentment que els tinguin o no els tinguin al País Basc. El que passa és que, com que se'ns van donar uns arguments tècnics segons els quals això no es podia fer i, ara, per una aplicació que se n'ha fet –efectivament, al País Basc–, però no per raons polítiques, el plantejem, sinó perquè s'han superat els obstacles, diguem-ne, tècnics, nosaltres ho hem tornat a demanar, i esperem que aquest és un tema que... Perdoni, ho preciso: no ho hem tornat a demanar; hem advertit, hem dit que al seu moment –que no és ara, he de dir-ho, i, si ho vol, li diré per què no és ara–, que al seu moment ho demanarem. Al seu moment ho demanarem, i veurem quin serà el resultat, malgrat les reaccions inicialment negatives que hi ha hagut.

El president

Per pregar té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Doncs, si ens pot dir per què no és ara, li ho agrairíem molt. I, en qualsevol cas, ens permetrà un parell de consideracions. I és que, aquest debat, més enllà d'una situació política conjuntural, més enllà que uns i altres aprofitin determinades situacions per erosionar l'adversari polític, ha posat damunt de la taula el nus gordià de l'autogovern català. Les objeccions del Govern del Partit Popular, coincidents, bàsicament, amb les del PSOE i Izquierda Unida, no són només que això no entrava en el pacte de

governabilitat, o de si hi ha o no hi ha dificultats tècniques per a la seva cessió. L'objecció perillosa i de fons que es fa és si el fet diferencial català permet la cessió dels impostos especials i, per tant, si és possible, amb el que resulta d'aquest fet diferencial, alguna mena d'autonomia financera o, «apurant» el raonament, si el «fet diferencial català» que entenen des de Madrid pot superar el fet de parlar català, ballar sardanes o aixecar castells.

Demà vostè parlarà amb el senyor Aznar, i és d'esperar que, aquest tema, el tractaran. Convindria que ni el senyor Aznar ni cap dels seus ministres fessin més interpretacions, en certa manera provocadores, d'això del fet diferencial. El fet diferencial és definit per la mateixa existència de la nació catalana, amb els drets inherents que d'això es deriven, entre els quals hi ha, evidentment, el d'un finançament digne i adequat. I si no, donem la volta a la truita, i preguntem al senyor Aznar –aprofiti demà per preguntar-li-ho vostè, senyor Pujol, al senyor Aznar–, més enllà de la glòria dels Reis Catòlics i els grans conqueridors, més enllà de la Guerra de Successió i del 1714, on és el fet diferencial que permet als espanyols recaptar, gestionar, inspeccionar i distribuir els impostos dels catalans?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El fet diferencial, que, òbviament, és plantejar-ho i fer-ho reconèixer, és un objectiu molt prioritari nostre, en aquest moment, però no necessàriament va lligat amb els impostos especials. Tingui present que la possibilitat de cedir els impostos especials és reconegut per l'article 157 de la Constitució. I és reconegut pel fet que, arran de les converses que vam tenir amb el PP, el PP va acceptar, en aquell moment, de constituir una comissió –que està constituïda en el Congrés de Diputats– per estudiar el tema de la possible, un dia, cessió dels impostos especials.

Per tant, tots els escarafalls que hi han hagut aquests dies: «Sembla mentida el que demana!», etcètera, no, escolti: article 157 de la Constitució i, per altra banda, constitució d'una comissió, que ja hi és, en el Congrés de Diputats. Per tant, això, per una banda, és una resposta. Ara, de cara al fet diferencial, els impostos especials no seran especialment decisius perquè, en teoria, almenys –vaja, no en teoria, segons la Constitució–, no hi ha cap obstacle perquè els impostos especials els puguin recaptar totes les comunitats autònomes, ni tampoc perquè totes les comunitats autònomes puguin participar, és a dir, puguin treure una part del seu finançament dels impostos especials. Ho repeteixo, llegeixin tots vostès, i vostè especialment, l'article 157 de la Constitució. El fet diferencial, el defensarem, però no necessàriament a través dels impostos especials.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la participació del Govern de la Generalitat en el procés d'elaboració i definició del futur mapa elèctric català

La tercera pregunta, sobre la participació del Govern de la Generalitat en el procés d'elaboració i definició del futur mapa elèctric català, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la reordenació del sector elèctric espanyol es farà mitjançant una estranya –i una mica heterodoxa– operació en la qual el sector públic esmerçarà, endeutant-se, 200.000 milions per eliminar una part de la competència privada, per després ésser privatitzat i consolidant, d'aquesta manera, un duopoli que acabaran detentant, definitivament, dues grans entitats financeres: el Banc de Santander i el Banc de Bilbao. Aquesta operació, a Catalunya, comportarà la creació d'un monopoli privat que en controlarà la producció, la distribució i la comercialització, encara que es mantindran dues o tres marques, però totes –totes– propietat, majoritàriament, de l'«endesa» privada que acabarà controlant el Banc de Santander.

Si els monopolis públics tenen alguns defensors –cada cop menys– i els privats no en tenen cap, perquè suposa, d'alguna manera, deixar sense defensa els interessos dels consumidors, ciutadans i empreses, col·locar els elements bàsics d'estratègia competitiva d'un país a mercè dels interessos d'una empresa privada i d'uns interessos privats, això fa que ens preguntem i li preguntem: el Consell Executiu ha participat en la definició d'aquest procés de reordenació? Què hi guanyarem els ciutadans i les empreses de Catalunya? Quins interessos s'han defensat en aquest procés? Si no esvaeixen les contradiccions i la manca de transparència sobre els mètodes i els objectius, acabaran reforçant aquells rumors –que dintre del sector elèctric són un clam– que diuen que tot aquest procés només té un objectiu: col·locar un conseller a la presidència d'Endesa, i el director general del ram a la presidència de l'empresa catalana del sector elèctric.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Comprenc la seva intervenció, perquè el que passa ara, en part, és conseqüència de la política del Govern socialista durant una pila de temps, i especialment, a l'última legislatura, no? Li posaré dos fets, en aquest sentit. Un d'ells, en el qual Convergència i Unió va participar, per cert, d'acord amb els socialistes, va ser la Ley de ordenación del sector eléctrico nacional, i l'altre va ser la política declaradíssima del Govern socialista, que tota una sèrie d'empreses d'aquest tipus havien de ser sotmeses a un procés de privatització. O sigui que em sorprèn que vostè ho titlli d'heterodox, perquè no fan res més que fer una mena de seguidisme, el Partit Popular, del que feien vostès.

Aleshores, dit això, li he de dir que sí, que nosaltres hem estat posats al corrent de tots aquests plantejaments, i que nosaltres, el que pretenem, no és res del que vostè diu respecte a la presidència d'Endesa, ni coses d'aquest tipus. Bé, entengui'm, si Catalunya tingués una bona presència en alguns d'aquests càrrecs, suposo que seria bo per a tothom, no?, però aquest no és l'objectiu que ens ha mogut. Nosaltres, el que ara fem és seguir de prop tot aquest procés per tal d'aconseguir el que és el nostre objectiu, que és l'abaratiment del cost de l'energia, la liberalització, i tenir la seguretat que aquí no hi haurà una conducta monopolista ni a l'hora, sobretot a l'hora de la distribució, que és el que realment ens convé més. Això és el que estem fent, i això és el que estem seguint.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Bàsicament hauríem de dir dues coses; la primera: nosaltres no ens oposem que hi hagi un català al capdavant de les empreses públiques o privades; ara, aquest element no ha de ser la moneda de canvi perquè a Catalunya hi hagin uns interessos privats que acabin perjudicant els interessos de la majoria. Per tant, posem per davant els interessos de la majoria dels ciutadans i de les empreses, i si, a més a més, tenim algun català al capdavant d'aquestes empreses, molt millor, però aquest no en pot ser l'objectiu.

Segon element, la defensa del sector públic ha de comportar que aquesta operació, que l'heterodox és que, primer, eliminem la competència privada i, després, privatitzem, sencera, l'empresa, amb la qual cosa resulta que mantenim un duopoli a nivell estatal i un monopoli privat a Catalunya. Jo crec que, més que altres accepcions o altres paraules, el que convindria és que vostès diguessin que, si aquest és el model, vostès no defensaran la privatització total d'aquesta nova empresa Endesa o, en tot cas, que el sector públic hi mantindrà una posició dominant per defensar els interessos...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rañé i Blasco

...dels ciutadans i les empreses.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, però qui diu que el que es vol és col·locar un català al capdavant d'Endesa? És que em sembla que és desviar la qüestió, fins i tot, si m'ho permet, crec que d'una manera no correcta. Els nostres propòsits són clars, ja ho hem dit: primer, abaratiment del cost de l'energia; segon, liberalització, que vol dir que amb el temps una empresa d'aquí podrà endollar a Holanda, si

ho vol –per entendre'ns–; reglamentació d'una sèrie d'aspectes que per nosaltres són essencials, com per exemple és tot el tema de la cogeneració, i garantia, evidentment, que no es produiran aquestes situacions monopolístiques, i de cara a això utilitzarem tota la força política que hem tingut, que puguem tenir, la que sigui, poca o molta, que per altra banda també vam utilitzar per evitar segons quines desviacions en l'època del Govern socialista.

Estigui tranquil que el nostre objectiu..., nosaltres no som tan curts per pensar que una presidència que dura el que dura –dos anys, tres anys, cinc anys, sis anys–, però que no té un efecte estructural, realment això valgui la pena de ser defensat a canvi que realment les coses es plantegin de manera que ens assegurin això: abaratiment, liberalització, una reglamentació que permeti actuacions com per exemple aquesta que li deia de la cogeneració.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el futur desenvolupament dels treballs duts a terme per les meses de concertació social en què participa el Govern de la Generalitat

La següent pregunta és sobre el futur desenvolupament dels treballs duts a terme per les meses de concertació social en què participa el Govern de la Generalitat. Per formular aquesta pregunta, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies. Senyor president, a Catalunya hi ha obertes meses de concertació social sobre el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, de construcció i habitatge, de seguretat i higiene i salut laboral, i de formació professional ocupacional, i de transferència de l'Inem. Voldríem conèixer quin desenvolupament futur preveu que tindran els treballs de les quatre meses de concertació social en què participa el seu Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, converses..., ja fa temps, per part de la Generalitat i de la Conselleria de Treball, amb patronals i sindicats, es varen crear sis meses de concertació. La primera va ser la que va negociar, en fi, les condicions en les quals s'hauria de fer..., ha estat la permanent, millor dit, i aquesta el més important que ha fet és negociar les condicions en què s'ha de considerar la creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. La segona

1630

mesa ha parlat del pla de prevenció de riscos laborals aquí a Catalunya, concretament constituïda..., aquesta mesa s'ha constituït en el si del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, i vull dir-li que aquest Pla és el primer que s'elabora a nivell de tot l'Estat espanyol. La tercera mesa és una mesa lligada amb l'anterior per tractar temes específics relacionats amb els riscos laborals.

Hi ha també una altra mesa, concretament la de la renda mínima d'inserció. Aquesta mesa està discutint tota una sèrie de qüestions de cara al PIRMI i en una pila de punts, una vintena, ens hem posat d'acord, en alguns altres no; per exemple, no hi ha acord encara sobre l'edat mínima per poder accedir a les prestacions, sobre la residència prèvia, etcètera. Però, en fi, aquesta és una mesa que està treballant i està treballant bé. I finalment hi ha dues meses més, una sobre habitatge social i una altra sobre ocupació, que va fer la seva primera reunió concretament a finals de setembre i va iniciar l'estudi dels següents temes: els ajuts a gent de més de quaranta-cinc anys sense feina, el traspàs de l'Inem a la Generalitat –que aquests dies precisament s'està discutint i que ha de ser objecte sobretot de discussió de cara a la reunió de Comissió Mixta de Traspàs del dia 6 d'octubre–, i després el tema de la formació contínua a Catalunya.

Aquestes són les sis meses, concretament, que s'han creat i que estan fent –crec jo– en conjunt una bona feina.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Tot i que el diàleg que s'està portant a terme en les meses de concertació en què participa el seu Govern a instància, això sí, dels agents socials, és valorat positivament pel Grup Parlamentari Popular, el que no ho és tant són els seus continguts i, per tant, el que seran les perspectives d'acord, els resultats que podran tenir els seus treballs si volem lluitar veritablement contra l'atur i avançar en la consecució d'una major justícia social.

Li posaré uns exemples, senyor president. La mesa de l'Inem: el que cal és reconduir tant les negociacions que s'estan portant a terme en matèria de transferències de l'Inem com l'orientació que s'està donant al Servei Català de Col·locació per aconseguir rendibilitzar la seva eficàcia des del punt de vista social i no utilitzar-lo com a instrument de pressió política.

Un altre exemple, senyor president, que vostè ha esmentat també: la mesa de Seguretat i Higiene i Salut Laboral. Amb reunions i bones paraules, senyor president, no s'atenen les necessitats d'empreses i treballadors en la lluita contra la sinistralitat laboral. És imprescindible que els centres de seguretat i higiene independents del Departament de Treball estiguin convenientment dotats, tant pel que fa a l'assessorament d'empreses i treballadors com pel que fa a una efectiva realit-

zació d'anàlisis industrials. El que cal és dotar pressupostàriament el Pla de prevenció de riscos laborals de Catalunya, que ja ha estat aprovat amb el consens de totes les parts; ja no cal acordar res més; el que cal és dotar-lo pressupostàriament, així com també l'aplicació de la Llei de prevenció de riscos laborals.

Una altra mesa que vostè ha esmentat, senyor president, és la mesa del PIRMI. Considerem que el que s'ha de decidir en aquesta mesa no és tant una actuació que requereixi el consens, la participació dels agents socials: del que es tracta és que el seu Govern reconegui sense embuts que vol portar a terme tot un seguit d'ajuts que ja ens semblen bé; el que no ens sembla bé és que s'emmascari amb altres aspectes lligats directament amb el que és el món productiu, amb el que és el món socioeconòmic

Senyor president, el diàleg social és bàsic en democràcia –hi estem plenament d'acord–, però no es lluita contra l'atur i contra la insolidaritat només amb la reunió permanent. Ens calen accions de govern que passin per la utilització adequada d'aquells instruments que ens permetin incidir directament sobre les deficiències detectades. Li posaré un exemple: estructura flexible del salari, impulsar amb accions de govern –no amb negociacions entre partits– propostes com el contracte Farreras. Es tracta, en definitiva, senyor president, d'aplicar el remei allà on està la malaltia, però d'aplicar el remei adequat.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps i veig que ha acabat la paraula. (*Remor de veus.*) Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Calculo que em queden trenta segons...

El president

Quaranta-set, exactament.

El president de la Generalitat

Quaranta-set? El teu rellotge va malament, eh? (*Rialles.*) El que sigui. Bé, primera. Em sorprèn la crítica que fa al Servei de Col·locació, perquè nosaltres justament n'estem molt satisfets. Sap per què n'estem molt satisfets? Perquè ens vénen de totes les comunitats autònomes –òbviament, les del Partit Popular també– a veure com ho fem, perquè diuen que els diuen que va tan bé. Bé, en fi, nosaltres n'estem satisfets, de com funciona, i, evidentment, no li puc acceptar la crítica que hi hagi politització a aquest Servei de Col·locació. Primer punt.

Segon punt. Quant a la sinistralitat, precisament ja fa anys que vàrem provocar des de la Generalitat, des de la Conselleria, des de la Presidència una reunió amb els sindicats per atacar el tema de la sinistralitat, perquè tenim una sinistralitat molt alta. I com a conseqüència

dels acords que es van prendre aleshores es va rebaixar molt. Ara, els últims dos anys –un any o dos anys, l'últim any– va haver-hi una represa de la sinistralitat –concretament, l'any passat– que tot sembla indicar que aquest any torna a anar avall. O sigui que aquest és un punt en el qual l'acció dels sindicats, els empresaris i del Govern de la Generalitat crec que ha estat positiva, fins i tot independentment de la mesa, que la mesa s'ha creat després, però evidentment ve a reforçar aquestes activitats.

I finalment, quant al PIRMI. El PIRMI és una cosa, senyora diputada, de la qual mai ningú no en pot estar...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Ara sí. Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris emprats en la negociació del finançament autonòmic

La següent pregunta, la número 5, sobre els criteris emprats en la negociació del finançament autonòmic, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, aquest és un altre exemple de com governa des d'una perspectiva partidista i amb resultats minsos i, a més, amb confusió. Em menjo temps de la meua pregunta per dir-li que no existeix cap comissió al Congrés de Diputats que estigui estudiant el problema del finançament, com vostè fa un moment acaba d'afirmar. Per tant no digui coses que no són.

Des de la defensa d'un sistema de corresponsabilitat fiscal de fa molts anys, veient la situació que podríem descriure –molt senzillament– com un gran sarau, quins criteris ha utilitzat en la negociació? Li han pres o no el pèl en aquesta?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, vostè té raó. Jo, en la improvisació de la resposta, he dit «al Congrés de Diputats», i és «al Consell de Política Fiscal i Financera», però, naturalment, d'acord amb el Govern i per iniciativa conjunta de Convergència i Unió i del Partit Popular.

Per la resta, quant als criteris, li he de dir que, bàsicament, nosaltres hem mirat d'aprofundir i eixamplar els criteris que havíem utilitzat durant la legislatura anterior.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, els resultats estan en l'opinió pública, de moment, i per consolidar-se. La situació de tensió fins i tot la reconeixen vostès mateixos. Alguna part de responsabilitat tindran. No han utilitzat cap voluntat de consens en aquesta cambra per anar amb força a negociar aquesta qüestió. Ha negociat abans amb el PSOE, ara amb el PP. Allò que diu el senyor Duran i Lleida, que «los dos grandes les ponen a temblar». De vegades el petitet també, quan pacta amb un o amb un altre dels *grandes*. Han jugat una vegada més amb moneda de canvi partidista en un tema tan important com el finançament de Catalunya, no només amb menyspreu d'aquesta cambra, sinó –repeteix– amb uns resultats minsos.

Amb solemnitat li torno a oferir una proposta unitària, com li vaig fer per carta fa mesos i de paraula fa setmanes, de buscar la força històrica sempre efectiva de Catalunya. Celebro que el senyor Molins i el senyor Duran també en parlin. Li demano: què en pensa vostè, d'una negociació unitària amb la força d'aquesta cambra al darrere?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar la repregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, els resultats es podran qualificar com es vulgui, però de moment representa que abans teníem el 15% de l'IRPF i ara tenim el 30% sense topall, abans amb topall i ara sense topall. Representa que nosaltres tindrem, d'una manera progressiva, anirem pujant fins a un increment sobre el que actualment estem rebent, de 113.000 milions de pessetes. Això representa fonamentalíssimament, a part d'algunes altres millores que podem tenir, que estan previstes també, i a part –evidentment– d'una cosa que està pendent de negociació, que estem negociant en aquests moments, molt important, que és el tema de la sanitat i sobre el qual no em puc pronunciar encara.

Durant la negociació, evidentment, vàrem plantejar també altres coses, altres possibilitats, com la revisió de la valoració de serveis específics –amb bon resultat, també–, i després aquest tema dels impostos especials, que va ser denegat per les raons que ja hem expressat molt vegades i que per les raons que també tots vostès saben ara ens replantegem.

Aquest és el resultat que hi ha hagut de moment, i és un resultat que, si més no, representa un progrés important. Li vull fer notar que sempre es diu que potser no es va negociar prou bé el finançament de l'any 79 i que en aquell moment fèiem una política unitària sobre la discussió del pressupost, tan unitària que en la discussió de l'Estatut de Sau hi va haver dos partits que van demanar el concert, que van ser Esquerra Republicana i Convergència Democràtica –no encara Convergència i Unió: Convergència Democràtica–, i tots els altres, unitàriament, ho van rebutjar. O sigui que la política

unitària pot ser bona o pot ser dolenta, depèn de com. En aquest cas, concretament, jo no m'atreviria a dir que fos especialment brillant el vot que, no dic la unitat, però la majoria de diputats catalans van fer a Sau, concretament, en el moment de la preparació de l'Estatut.

O sigui que la política unitària –repeteix–, si ho volen un dia en fem un gran debat sobre això, vostè i jo, eh?, no..., com vulgui i on vulgui, però de vegades també ha donat resultats prou galdosos.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reordenació del sector elèctric

Per a la sisena i última pregunta al president, sobre la reordenació del sector elèctric, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per formular-la el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La importància del sector elèctric com a component fonamental del consum energètic fa que qualsevol reordenació del sector pugui tenir importants conseqüències per al consumidor particular o industrial i per a la competitivitat i fortlesa del teixit productiu d'un país com Catalunya. El que també és cert, per això, és que el sector és també important per a la banca. Les elèctriques estan girant..., guanyen uns 300.000 milions de pessetes netes l'any, facturen les elèctriques dos bilions de pessetes anuals i arrosseguen un astronòmic deute de tres bilions i mig de pessetes, cosa que no és aliena a l'interès de la banca en aquest sector.

Vista, doncs, la importància del tema, quin és el capteniment del Govern davant l'anunci de l'OPA d'Endesa a FECSA? Quina és la proposta del Govern de la Generalitat pel que fa a la reordenació del sector elèctric?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

L'actitud nostra davant d'aquesta OPA a una empresa de la qual l'Endesa, és a dir el Govern, tenia el 49% i que, evidentment, el que no es podia dir és que fos una empresa realment controlada per capital català..., per criteris catalans potser sí, jo crec que sí que ho ha estat, però no pas per la composició del capital –criteris catalans sí, però no per la composició del capital–, davant d'això, ha estat moure les peces per tal d'aconseguir que l'estructuració elèctrica a Catalunya sigui la següent: que hi hagi dues empreses distribuïdores, no una de sola; que hi hagi una empresa que es faci càrrec dels actius nuclears, una empresa que es faci càrrec de la producció tèrmica, i que tot això permeti, sobretot, una molt més bona competència en dos terrenys, en el ter-

reny de les tarifes i en el terreny de tenir moltes opcions, molta possibilitat de tria, a l'hora de buscar els proveïdors. És aquest l'objectiu que estem buscant.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, de fet, els objectius d'una política favorable a l'economia productiva i una política nacional, des del punt de vista del Grup d'Esquerra Republicana, en el camp del tema elèctric, haurien d'assegurar una autèntica lliure competència, sense monopòli i oligopòli, en el sector elèctric, que impliqués una millora real de preus i serveis als usuaris, particulars públics i empresarials; en segon lloc, entenem que caldria assegurar la presència institucional de la Generalitat –no particular, sinó institucional de Generalitat– en les empreses públiques o amb important capital públic, abans de procedir a la privatització, tal com reconeix l'article 53 de l'Estatut, i que no s'ha aplicat des de l'any 80, i caldria també garantir aquesta presència, després del procés de privatització, i evitar, des del nostre punt de vista, la desaparició total del capital públic i alhora garantir l'existència, almenys, d'una empresa autònoma que cobreixi l'àmbit català.

Però aquests objectius, que em sembla que són raonables..., no sembla pas que la reordenació es plantegi..., o, almenys, planteja bastants dubtes en aquesta direcció. Per exemple, la Generalitat, que jo sàpiga, no ha reclamat encara la presència de representants seus, institucionals, a les empreses públiques o semipúbliques, tal com reconeix l'Estatut d'autonomia, i, en canvi, segurament s'està negociant la presència, a empreses resultants de les privatitzacions, de representants catalans de grups financers que hi participen. Això seria més una actitud de *lobby* que no pas de política nacional.

En segon lloc, la privatització prevista no dóna prou garanties d'assegurar una autèntica lliure competència. De fet, en aquest sentit s'han pronunciat diversos representants tant de la Comissió del Sistema Elèctric com del Tribunal de la Competència europeu. No s'assegura la possibilitat de fragmentació territorial del mercat, i segurament es blindi l'espai espanyol a la competència internacional. De fet, per tant, ens podem trobar davant d'un oligopoli o un duopoli espanyol.

Per aquestes raons, dóna la sensació que l'objectiu d'abaratiment de les tarifes elèctriques no deixa de ser una hipòtesi que caldria comprovar. Per tant, els interrogants són bastant importants. No és significatiu, per exemple, que a nivell de la competència el senyor Benavides...?

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies.

El president

Per contestar la pre pregunta, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Li contestaré d'una manera potser una mica, diguem-ne, atípica, però perquè vegi que, realment, la liberalització i la rebaixa de les tarifes, per a nosaltres, és l'objectiu i, per tant, la lliure competència i la possibilitat de diverses opcions.

Miri, fa uns anys, la BASF va rebutjar la possibilitat de fer una ampliació a Tarragona i, quan ja ho havia rebutjat..., i la va fer a Anvers. Jo vaig escriure al president de la BASF i li vaig dir: «Escolti, jo no li discuteixo la seva decisió, en absolut, però jo li agrairia que vostè em rebés, perquè jo el que necessito saber és per què; no per salvar aquesta inversió, que ja està perduda, sinó, de cara al futur, per què vostès han triat Anvers i no Tarragona?» I ens va cridar i vàrem anar l'alcalde de Tarragona, el conseller d'Indústria i jo mateix, i ens va explicar: «Miri...», va agafar un paperet i ens va dir: «El cost de l'energia a Tarragona és tant, i a França és tant, i a Alemanya és tant, i a Bèlgica és tant. I per tant, vostè comprendrà que en un procés com aquest, en el qual l'energia és el factor absolutament decisiu per al cost final, nosaltres no podíem anar a Tarragona, sinó que havíem d'anar a Anvers.» Des d'aquell moment –i abans també, però sobretot des d'aquell moment–, la nostra política, per exemple, a l'època..., amb el PSOE, va estar molt orientada, primer, que no passés el que sempre passava, que cada any la tarifa era una mica més alta; llavors la vam tirar una mica avall, i ara, doncs, es tira més avall i es tirarà més avall, perquè no volíem que es repetís aquesta qüestió. Com? A base de liberalitzar i a base de..., sobretot a base de liberalitzar i a base de fer pressió perquè baixin els costos..., les tarifes.

Li'n posaré més exemples. Ara no, en aquest moment, perquè la pesseta ho ha fet més difícil, l'evolució positiva de la pesseta, que vol dir cap a la baixa, però fa molt poc temps, les filatures de la Garrotxa demanaven, deien: «Nosaltres tindríem beneficis només que en comptes d'endollar a Figueres poguéssim endollar a Perpinyà.» Bé, doncs...

El president

Senyor president, ho lamento, però se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Han acabat les preguntes al molt honorable president, i continuem amb les preguntes als membres del Consell Executiu. (*Remor de veus.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre els ajuts destinats a l'ensenyament, la promoció i la difusió de la sardana

La primera d'elles és la pregunta numerada número 7, sobre els ajuts destinats a l'ensenyament, la promoció i la difusió de la sardana, presentada pel senyor Benet

Tugues, del Grup Mixt. Té la paraula el senyor diputat, per un conjunt de dos minuts i mig. Des de l'escó.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, els sardanistes es queixen que el Govern català ha oblidat els serveis que la sardana i els sardanistes han fet al país en els moments més foscos, i els condemna a l'ús més estricte del voluntarisme per a poder subsistir. És cert que la societat civil, per la base, treballa per la promoció i la difusió de la nostra dansa, però també és cert que ho fa en condicions difícils i, en ocasions, en desavantatge, a nivell d'ajuts públics, davant d'altres manifestacions culturals d'importació.

La celebració d'aplects, per exemple, depèn de la imaginació que hi posin els organitzadors de les colles a l'hora de buscar finançament, i això a la llarga provoca cansament, raó per la qual les institucions catalanes, i el Govern com a capdavanter, han de recolzar, en atenció al que representa per al país, la dansa tradicional catalana, que d'una manera més genuïna defineix el país.

I per tot això, senyor conseller, la pregunta és si el Govern creu que les actuals ajudes que es dediquen al món de la sardana són suficients per al seu ensenyament, la seva promoció i la seva difusió?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la sardana, efectivament, és una manifestació de la nostra cultura popular i tradicional que, per la seva especial significació, ha esdevingut una part molt i molt essencial del nostre patrimoni cultural. És igualment un dels àmbits que protagonitza un major nombre d'activitats al llarg de l'any i arreu del territori de Catalunya.

Des de la recuperació de les institucions d'autogovern, la Generalitat de Catalunya, conjuntament amb les administracions locals, ha donat sempre el seu suport a les entitats sardanistes. Més concretament, vull recordar que el proppassat dia 19 de setembre, en resposta escrita a una pregunta parlamentària formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre les quantitats destinades a l'ensenyament, la promoció i la difusió de la sardana durant el període 1992-1995, vaig poder informar que els ajuts concedits al món de la sardana pel Govern de la Generalitat superaren en aquest quadrienni els 122 milions de pessetes; concretament 23,9 l'any 92, 35 l'any 93, 34 l'any 94 i 29 l'any 1995.

El I Congrés del Sardanisme, celebrat l'any 1993, i les conclusions de l'àmbit de les sardanes del II Congrés de Cultura Popular i Tradicional Catalana, clausurat el proppassat dia 21 d'abril a Lloret de Mar, van debatre en profunditat la situació del món sardanístic, que en l'actualitat troba dificultats per recaptar els recursos necessaris per a portar a terme les seves activitats. Amb

1634

tot, cal dir que el conjunt de subvencions que reben les entitats sardanistes de les diferents administracions públiques –la Generalitat, els ajuntaments i les diputacions– hauria de ser suficient per al seu ensenyament, la seva promoció i la seva difusió.

Enguany, la contenció pressupostària que afecta totes les administracions públiques ha tingut una repercussió negativa en la dotació de les subvencions per a la promoció de la sardana, la qual cosa ens ha obligat a prioritzar les iniciatives de caràcter supramunicipal. Procurarem recuperar en els propers exercicis els nivells anteriors de subvenció i, progressivament, caldrà posar l'accent en les accions promocionals i de renovació de la sardana i del sardanisme, d'acord amb el contingut de les conclusions del II Congrés de Cultura Popular i Tradicional Catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Coneixia les xifres, senyor conseller, i em semblen escasses. Dits així de cop i en un quadrienni, cent vint-i-tants milions poden semblar molts milions, però, si els desglossem anualment, aquests milions són molt poc. I és el que li deia jo al començament: la sensació que té el món de la sardana és de greuge comparatiu; perquè vostè m'ha donat aquestes xifres, però potser li faig una altra pregunta escrita demanant-li les xifres que han dedicat a altres manifestacions culturals, absolutament legítimes, però en certa manera importants. I per tant, quan comparen xifres i xifres, d'aquí ve aquest greuge, aquesta sensació d'estar absolutament discriminats per part de la gent que es dedica al món de la sardana.

Vostè m'ha donat xifres, i jo també li'n donaré unes altres. El programa «Saltem i ballem», que bàsicament es fa a les comarques de ponent, agrupa un total de 2.500 alumnes anuals, als quals ensenyen a ballar sardanes, i, d'alguna manera, fan aquesta feina de difusió. Doncs bé, aquest programa està en absoluta precarietat perquè, realment, rep molt poca ajuda de l'Administració i depèn, com he dit abans, del voluntarisme de la societat civil per tirar endavant la dansa que més identifica el país com a tal.

I per tant, entenem que cal donar una resposta més generosa a les peticions d'aquest sector social que es dedica a la promoció i a la difusió de la sardana.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor conseller, el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. De fet, en la meua intervenció anterior ja he assenyalat o he concretat les

aportacions de la Generalitat, però sí que no són les úniques: hi ha les dels ajuntaments, les diputacions –insisteixo– i les mateixes aportacions que gent diversa hi fa perquè aquest món continuï amb la vitalitat de sempre. Conec l'acció del grup «Saltem i ballem», i aquest programa en concret em sembla que és molt i molt positiu. I també he anunciat el que ara torno a insistir: la nostra voluntat d'incrementar progressivament aquestes partides en el pressupost. Aviat tindrem l'oportunitat de veure una proposta...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Cultura

...concreta en aquest mateix Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'augment del consum d'energia elèctrica a les línies del Baix Besòs (Barcelonès)

La pregunta número 8, presentada per la diputada senyora Manuela de Madre, ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de l'edició de la publicació *Món Comarcal* els dos darrers anys

Passem, per tant, a la pregunta número 9, al Consell Executiu, per respondre sobre el cost de l'edició de la publicació *Món Comarcal*. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. L'objecte d'aquesta pregunta al Govern és saber, conèixer el cost que suposa per a l'Administració de la Generalitat l'edició de la revista *Món Comarcal* durant els dos últims anys.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Sí, la despesa efectuada l'any 1994 va ser de 15.497.000. El 1995 i 1996 s'ha congelat la xifra a 11.755.000.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, honorable conseller, per aquestes dades. Bé, ja sé que aquestes quantitats són modestes; són, podríem dir, una gota d'aigua en l'oceà del dèficit pressupostari de la Generalitat, però, certament, totes les gotes són importants per evitar que vessi el got, i el que ens preguntem és quin sentit té, des d'una òptica de servei públic, mantenir aquesta despesa. Podríem entendre-la si el contingut d'aquesta publicació fos el de donar suport a la gestió, suport tècnic, al funcionament dels consells comarcals i, en general, de l'Administració local. Però, és clar, si analitzem el contingut dels diversos números que s'han publicat, hi trobem llargues entrevistes a consellers, entrevistes a rectors d'universitat, a bisbes, notes sobre sant Galderic, patró dels pagesos catalans, sobre el Museu d'Història de Catalunya, sobre el Museu d'Art Romànic, sobre el monument a la sardana a Atlanta i sobre moltes altres qüestions, més o menys pintoresques, més o menys interessants o de més o menys promoció i propaganda política dels excel·lents resultats de CiU a les eleccions municipals o en les eleccions autonòmiques.

Francament, el que nosaltres veiem és que aquests recursos s'estan destinant de forma gairebé exclusiva, i en qualsevol cas absolutament majoritària, a fer propaganda política, a fer propaganda de determinats valors institucionals; sens dubte no es destinen a finalitats de servei, d'utilitat, per millorar la gestió dels consells comarcals. I és davant d'aquesta constatació, i davant del coneixement que anualment es dediquen a aquesta finalitat més de deu milions de pessetes, i davant la constatació també de l'important dèficit públic i de les importants retallades pressupostàries, que els plantegem: per què no deixen de fer d'una vegada aquesta publicació?

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència

Són punts de vista molt diferents i, per tant, jo crec que és una discussió que és òbvia. Nosaltres creiem que aquesta és una revista que es va començar l'any 94 amb una voluntat clara d'incidir en el món comarcal, de fer que el concepte de comarca s'estengués, i fer, a més, que fos una eina de relació entre comarques. Vostè pot opinar que s'ha aconseguit, que no s'ha aconseguit; vostè pot considerar que segons quines explicacions o parlar del Museu d'Història de Catalunya és fer política o és fer política partidista; jo en això no hi estaria d'acord; jo crec que ens movem dins d'un pressupost limitat, un pressupost d'una certa austeritat —les despeses de redacció no arriben als 3 milions i mig de pessetes i, evidentment, l'edició i la impressió en el moment actual estan al voltant de 8 milions de pessetes. No li dic que les dificultats pressupostàries que hi hauran no facin que s'hagi de reduir més la xifra; és més, s'han abaixat i s'han congelat, però jo crec que és un bon instrument de relació entre el món comarcal.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes acumulades relatives als convenis signats pel Departament de Cultura amb els mitjans de comunicació per a accions de difusió cultural, i al fet que TV3, el Canal 33 i les emissores dependents de la CCRTV hagin de reflectir per llei les manifestacions culturals catalanes més notables

Per a la pregunta número 10, sobre els convenis signats pel Departament de Cultura amb mitjans de comunicació per a accions de difusió cultural, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Si el president i el conseller hi estan d'acord, acumularia les preguntes 10, 11 i 12.

El president

D'acord, senyor Riera. El conseller té la paraula; hi està d'acord? (*Pausa.*) D'acord; doncs, així, naturalment, li acumulem també el temps.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, no l'exhauriré, senyor president. El dia 9 de juliol de 1996, en el marc de la Comissió d'Economia i Finances i en el debat pressupostari, la qui feia en aquell moment de representant del Grup de Convergència i Unió, la senyora Vinyet Panyella, va respondre a una proposta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en la qual indicàvem la baixa d'aquests convenis del Departament de Cultura amb mitjans de comunicació per a difusió cultural, amb aquestes paraules: «Et diria que el nostre Grup Parlamentari no pot donar suport en principi a aquesta política de baixes d'Iniciativa per Catalunya perquè respon a convenis que el Departament de Cultura ha fet justament amb la Corporació, d'una banda per a publicitat, d'altra banda per a produccions, i sempre en referència a temes de difusió, d'una manera o d'una altra, de la cultura catalana en els seus diversos vessants i en els diversos mitjans de comunicació i mitjans de difusió.»

Aleshores, això ens va suscitar a nosaltres tres preguntes bàsiques. La primera pregunta seria: és possible signar pactes que pressuposen despeses importants abans d'aprovar els pressupostos que les regulen? La segona era sobre el contingut d'aquests pactes: qui en són els beneficiaris?, quins en són els objectius?, quins són els mitjans de comunicació amb qui es fa aquest pacte? I la tercera pregunta era: no acabem d'entendre, si els mitjans de comunicació, com ens havien dit en una resposta anterior, eren majoritàriament les empreses que depenen de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que s'haguessin de fer acords especials, atès que la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió era molt clara a l'hora de dir que un dels objectius d'aquesta Corporació Catalana era justament donar suport, difondre els elements més importants de la cultura catalana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta a les preguntes formulades, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc voldria aclarir que es tracta d'un sol conveni, no de diversos convenis, que era la primera pregunta formulada pel senyor Riera en el text. De fet, és un conveni de col·laboració que des de l'any 89 el Departament de Cultura subscriu anualment amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per tal de facilitar l'accés dels ciutadans de Catalunya a l'activitat cultural i els béns culturals, així com col·laborar en la producció del sector audiovisual. Fins a l'any 1995 la vigència dels convenis es circumscriu a l'exercici pressupostari en curs, però l'any 95 es va optar per firmar un conveni amb una vigència de dos anys a fi de permetre una millor planificació de la col·laboració entre ambdues parts.

Aquest conveni es desglossa en tres apartats. El primer, per a publicitat en ràdio i televisió. Cal tenir present que en la seva major part es destina no a publicitat d'actuacions de la mateixa Generalitat, sinó que es distribueix entre els diferents agents culturals en el marc de les línies d'ajut que el Departament de Cultura té establertes per a la promoció dels productes i les activitats culturals. En aquest sentit s'ha donat publicitat a iniciatives com el Concert de Trobadors i Joglars per Bòsnia, la campanya Festa de Cultura Popular al Bages, El Mercat de Música Viva de Vic o les companyies discogràfiques diverses i l'òpera a Catalunya, entre moltes altres. El següent apartat es circumscriu a l'adquisició dels drets d'emissió i reproducció de les actuacions musicals del Festival Internacional de Música Popular i Tradicional de Vilanova i la Geltrú i del festival de música Tradicionàrius. El tercer apartat és per a la subvenció de llargmetratges televisius i sèries de ficció. Les produccions que van rebre aquests ajuts foren: *Fora de joc*, *Tic-tac* i *Un amor clarobscur*; i les sèries *Nova ficció* i *Cròniques de la veritat oculta*. En definitiva considerem que aquest és un conveni útil per a la promoció de la cultura catalana i al qual el Govern de la Generalitat vol donar continuïtat.

Finalment, voldria recordar que aquest tema va ser objecte de debat el propassat dia 9 de juliol a la Comissió d'Economia i Finances i que aquesta qüestió va ser resolta i votada en el seu moment. De tota manera, sembla natural que el senyor Riera formuli la pregunta sobre si és d'obligatori compliment per part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió donar publicitat als actes de més relleu. De fet, el pacte primer del conveni signat –el darrer és de 24 d'octubre del 95, i té una vigència fins al 31 de desembre de 1996– diu textualment que l'aportació corresponent a l'any 96 queda subordinada a l'aprovació pel Parlament de la corresponent partida pressupostària. Per tant, un cop aprovat el Pressupost, ja es pot complir íntegrament, i en aquest sentit no hi hauria cap dificultat legal ni administrativa. De fet, hem de dir que, efectivament, ara és obligatori, ja que l'única condició era l'aprovació del Pressupost.

Això no vol dir que si el Govern ho considerés necessari, es podria intentar una renegociació. Amb tot, hem considerat i considerem satisfactòria la seva execució perquè permet promocionar a les emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió les activitats i productes culturals que genera la societat catalana i col·laborar d'una manera eficaç en la producció del sector audiovisual. Per tant, no ens plantejem alterar el contingut d'aquest conveni.

L'altra qüestió plantejada pel senyor Riera..., de fet la Llei 10/83, de 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, estableix a l'article 14 els principis generals de la programació que, més específicament en l'apartat e, es concreten en la promoció de la llengua i la cultura catalanes. De tota manera, l'article 5 de l'esmentada llei estableix que és el Consell d'Administració, nomenat pel Parlament de Catalunya qui aprova el Pla d'activitats que fixa les línies generals de la programació i vetlla posteriorment pel seu compliment. És evident que el compliment dels principis generals pel que fa a les manifestacions culturals catalanes es pot fer de molt diverses maneres: a través dels espais informatius, dels programes de divulgació o, en aquells casos que per la seva especial rellevància es consideri oportú, a través d'un conveni amb altres entitats o institucions culturals, com el conveni signat amb el Departament de Cultura. Un conveni que ha esdevingut una eina de primer ordre per a la promoció i difusió de les múltiples activitats culturals que la societat catalana genera en el dia a dia, més que no de les activitats pròpies de la Generalitat de Catalunya. Així hi troben espai tant les manifestacions culturals més àmpliament reconegudes com aquelles més minoritàries que, d'una altra manera, tindrien ben poques possibilitats de donar-se a conèixer.

Finalment, cal dir que a través d'aquest conveni es porten a terme iniciatives de promoció de la cultura catalana que han demostrat a bastament la seva incidència: la programació de la renovada *Agenda cultural*, la inclusió d'informació cultural en els serveis de teletext, l'adquisició per part de Televisió de Catalunya dels drets d'emissió i reproducció d'actuacions musicals, l'enregistrament d'obres de la programació pròpia del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, etcètera, a més de la producció de llargmetratges televisius i de sèries de ficció com les que abans ja he esmentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de repregunta, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. En primer lloc, senyor conseller, he parlat de convenis, en plural, perquè la resposta de la diputada parlava de convenis en plural i no conveni sol, en singular; és a dir, ho he fet justament per no modificar el text del que se m'havia dit a la Comissió d'Economia i Finances.

Segona qüestió. Quan el nostre Grup plantejava la baixa en aquest capítol ho feia justament per dir que hi hauria d'haver un increment per a la promoció de cinema, música i teatre. Si resulta que es fa un conveni que la finalitat acaba sent aquesta, però en canvi no queda clar quina en serà la finalitat, no seria molt més clar que, justament, en el Pressupost, a l'hora de parlar de la promoció del cinema, música i teatre, hi haguessin aquestes partides incorporades com a tals? –primera qüestió. Segona qüestió: quins mitjans de comunicació?, he preguntat. Vostè em contesta: els mitjans de comunicació que depenen de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per què no altres mitjans de comunicació, si més no els de titularitat pública?; per exemple, per què no les emissores locals, cada una d'elles o quan aquestes emissores decideixen treballar conjuntament a través d'una altra proposta que no agrada a algun senyor diputat, però que em penso que és molt important en aquests moments des del punt de vista de la comunicació en català i de la comunicació cultural?

Pel que fa a les obligacions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, efectivament és l'article 14.e, quan se'ns parla de la promoció de la llengua i la cultura catalanes com un dels principis generals de programació, i així es va dir en la Llei de creació. Si recorden el debat parlamentari que va precedir la Llei de creació d'aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, allà s'insisteix específicament que una de les raons més importants per a crear..., en aquell moment es parla molt de la Corporació, es parla molt específicament de la televisió catalana, és per la importància que té la cultura catalana com a element d'identitat. Allà es diu molt sovint: Catalunya té una llengua, Catalunya té un patrimoni, Catalunya té una proposta cultural i és evident que si volem, en aquest cas, jugar a favor d'allò que som, d'allò que volem ser, perquè així ho diu l'Estatut, hem de jugar a fons amb aquests mitjans de comunicació. Per tant, no sembla que hi hagi d'haver un conveni posterior que tracti de dir que s'ha de fer allò que la Llei ja diu que s'ha de fer.

Més encara: en l'article 18, que parla del pluralisme democràtic i accés als serveis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, crec que se'ns explica encara més com s'ha de fer aquest tipus de promoció, i, precisament, evita temptacions de dir: «A l'hora de fer l'agenda, etcètera, etcètera, ens decidim a seleccionar aquests elements, donem suport a aquests o hi donem suport a través d'aquests mitjans.» No: «L'ordenació dels espais» –diu l'article 18– «de ràdio i televisió s'ha de fer de manera que hi puguin accedir els grups socials i polítics més significatius. Amb aquesta finalitat, el Consell d'Administració, el director general, en exercici de llurs competències respectives han de tenir criteris objectius, com ho són la representació parlamentària, la implantació política i sindical, social i cultural, l'àmbit territorial d'actuació i altres del mateix caràcter.» És a dir, crec que si aquests fons anessin destinats a una política de promoció del cinema, de la música i del teatre d'una banda, a una política de suport a tots els mitjans –a tots els mitjans– de comunicació perquè complissin les lleis i els criteris que els fan existir com a tals, tindríem, aconseguiríem molt del que volem aconseguir a partir d'aquest conveni.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Només per aclarir que el conveni, òbviament, ja especifica els apartats d'agenda cultural, de suport a teatre i dansa o la presència, garantir la presència de creadors i altres protagonistes, o les pròpies produccions audiovisuals. Nosaltres valorem molt positivament aquest conveni i pensem mantenir-lo. No sé si el podrem ampliar, però en tot cas el que pensem és garantir la continuïtat d'aquest conveni i, en darrer terme, seran les disponibilitats pressupostàries les que condicionaran la nostra posició final sobre aquesta possibilitat apuntada pel diputat senyor Riera.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Les preguntes números 13, 14, 15, 16 i 17, presentades totes elles pel Grup Popular, han sigut retirades.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions necessàries per fer que els organismes corresponents solucionin les incorreccions detectades en el nomenclàtor de municipis de Catalunya inclosos a l'annex de la Llei 38/1988, de demarcació i planta judicial

Per tant, toca el torn ara a la pregunta número 18, que serà l'última que fem en aquesta sessió matinal destinada a preguntes, sobre les gestions necessàries per fer que els organismes corresponents solucionin les incorreccions detectades en el nomenclàtor dels municipis de Catalunya. Aquesta pregunta és formulada pel diputat senyor Castellnou; té la paraula per a formular-la el diputat.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyora consellera de Justícia, repassant l'annex de la Llei que acaba d'anunciar el president de la cambra, la Llei 38/1988, de demarcació i planta judicial, que va ser publicada en el Boletín Oficial del Estado, ens adonem que hi consta el nom de tots els municipis de Catalunya, per tant, també els que són del partit judicial de Vic, i lamentablement, fent una repassada ràpida a aquests noms del partit judicial de Vic, em vaig adonar que hi havia moltíssims greus errors lexicològics.

Aleshores, la pregunta és saber per què existeixen aquells errors –evidentment, no és culpa de la Generalitat, òbviament, sinó que és del Ministerio de Justicia, suposo– i com es poden corregir. És clar, tinguem en compte que, per exemple, ens trobem el nom de Folgueroles, que aquí sí que hi falta una u –suposo que

1638

l'ordinador, qualsevol ordinador, pot equivocar-se i saltar-se una u. Ens trobem després amb el nom de Lluçà, on, potser per compensar, en lloc d'una ce trencada hi ha dues esses, i així aquella u que no hi era es converteix aquí en una essa. Potser –vaig pensar– a Madrid no hi ha la ce trencada en els ordinadors, però sí que hi és, perquè Sant Vicenç de Torelló s'escriu perfectament bé amb ce trencada. Seguint més avall, trobem Prats de Lluçanès; ara Lluçanès és escrit amb una essa, no amb dues ni amb ce trencada, igual com Sant Agustí de Lluçanès, igual com Sant Boi i Sant Lluçanès..., amb la diferència entre Sant Boi i Sant Agustí que, a Sant Agustí, escriuen el «sant» sense te i a Sant Boi amb te. Trobem Sant Bartomeu del Grau, que a Madrid en diuen San Bartolomé de Grau. Trobem Sant Sadurní d'Osormort, que hauria de ser «sant» també amb te, i l'apòstrof de la preposició ha desaparegut a canvi d'una e, i trobem fins i tot Tavertet amb be alta quan hauria de ser amb ve baixa. Llavors penses: potser, si aquests noms tan fàcils tenen tants errors, què passarà amb Castellar de N'Hug, o què passarà amb Viver i Serrateix? I llavors t'adones que Castellar de N'Hug gairebé està bé, perquè l'única cosa que hi ha és que la ge final d'«Hug» és una ce, però la resta està bé; i Viver i Serrateix també, excepte que la i és una i grega en lloc d'una i llatina.

Bé, jo faig una mica la caricatura, però realment són certs aquests errors que assenyalo, i n'hi deuen haver molts més a altres comarques i partits judicials que jo no he detallat. I la pregunta és: senyora consellera, hi ha alguna possibilitat que això s'arregli definitivament, tenint en compte, a més a més, el procés de normalització lingüística que el Departament té endegat des de fa un temps?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula la consellera senyora Núria de Gispert, per un temps màxim de dos minuts i cinquanta segons.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, la Llei 38 de l'any 88, de demarcació i planta judicial, conté determinats errors en el nomenclàtor dels municipis que estaven publicats en l'annex. Ja en aquell moment, en el primer trimestre del 89, des del Departament de Justícia es va trametre un annex complet amb tots els municipis de Catalunya i fent referència a aquest nomenclàtor que va ser publicat, establint quins eren els errors i demanant que es fes una publicació de correcció d'errades. No es va fer. Ens van dir i ens van contestar que s'havia de fer una altra modificació d'aquesta Llei per mesures de correcció, no només quant a l'annex sinó quant a l'articulat. Aquesta Llei va arribar l'any 92, i immediatament el Departament de Justícia va fer una segona tramesa recordant els errors que hi havia en diferents partits judicials, no només Vic, sinó molts partits judicials de Catalunya, i recordant que ja ho havíem tramès l'any 88. Ens van dir

que sí, es van solucionar alguns d'aquests errors, però no tots.

En aquest moment, fa un any, el Departament de Justícia..., a proposta del Departament, el Govern de la Generalitat va aprovar una llei de planta i demarcació que obligava, lògicament, a fer un nou nomenclàtor. Nosaltres el vam fer, el vam trametre al Ministeri de Justícia d'aleshores, perquè pensàvem que si s'aprova la modificació de la Llei de planta i demarcació, que, de fet, hauria correspost als cinc anys a partir del 88, se solucionarien els problemes detectats en la Llei del 92. El fet és que aquesta proposta ha quedat aturada, el seu tràmit no ha continuat atès el canvi de Govern, i jo espero que en aquesta legislatura aquesta proposta vagi endavant i llavors es puguin resoldre d'un cop totes aquestes errades, que realment hi són, en el nomenclàtor dels municipis.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de repregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. Ja només és per agrair a la consellera la resposta i les gestions fetes, amb l'esperança que, com ella diu, en aquesta legislatura aquest tema quedi definitivament resolt.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Sense resposta? (Pausa.)

Projecte de llei de creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya

Ha acabat el període d'una hora destinat al control de l'acció del Govern, de preguntes al Govern, i passarem, per tant, al punt tercer de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana del Projecte de llei de creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya. Algun membre del Consell Executiu vol fer la presentació d'aquest Projecte de llei? (Pausa.) La senyora Núria de Gispert, per un temps illimitat.

La consellera de Justícia

Molt honorable president, senyors i senyores diputades, em proposo presentar tot seguit el Projecte de llei de creació del Col·legi d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya. Aquesta iniciativa parlamentària respon a la necessitat de donar plasmació legal a l'aspiració d'un col·lectiu arrelat a casa nostra de veure reconeguda la seva professió com a tal i com a mereixedora de dotar-se d'una organització col·legial. Així, doncs, aquest Projecte de llei dóna una resposta adequada a les aspiracions del col·lectiu d'educadors i educadores socials de Catalunya que demanaven aquest reconeixement.

ment i representa la culminació d'un llarg procés de consolidació d'aquesta professió.

Cal tenir en compte que els anys seixanta es van crear les primeres escoles d'educadors especialitzats: la Cefee, a Barcelona, i Sergi, a Girona, relacionades amb els instituts de ciències de l'educació d'algunes universitats. Als anys setanta, es va produir un creixement d'escoles de formació d'animadors, els quals van desenvolupar una important tasca de mobilització dels recursos socials de caire cultural i associatiu. Finalment, els educadors d'adults, tant a la seva faceta relacionada amb l'alfabetització com en l'animació de processos de formació ocupacional, s'estan demostrant com un dels pilars de les actuacions enfront dels fenòmens d'exclusió social dels anys vuitanta i noranta. Ara bé, malgrat aquests antecedents històrics, que han ajudat, i molt, al seu procés, la creació del Col·legi d'Educadors i d'Educatores Socials de Catalunya no s'ha pogut plantejar fins que no es va establir el títol universitari oficial, l'any 1991, i fins que no van finalitzar els estudis les primeres promocions de diplomats en educació social, la qual cosa va tenir lloc l'any 1995. També hem tingut en compte que la societat catalana s'ha anat plantejant actuacions i serveis educatius cada vegada més amplis en el camp social. Aquest fet correspon a l'aplicació dels principis constitucionals d'un estat democràtic, social i solidari, en el qual ha sobresortit la voluntat política del Govern de la Generalitat d'incidir i d'actuar en els problemes socials.

La societat reclama la incorporació de noves professions i, en aquest context, l'educador social respon a determinades necessitats socials amb l'aportació de solucions mitjançant actuacions específiques en l'àmbit de serveis que van més enllà del sistema educatiu formal i d'escolarització bàsica. D'altra banda, en el present cas concorren els requisits que la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la jurisprudència constitucional exigeixen per a la creació d'un col·legi professional. La delimitació normativa de la professió es recull en l'annex directriu primera del Reial decret 1420/1991, de 30 d'agost, pel qual s'estableix el títol universitari de diplomant en educació social, que acredita la capacitat dels professionals. No obstant això, per tal d'integrar el col·lectiu de professionals de l'educació social d'arreu de Catalunya, es preveu la possibilitat d'habilitació dels educadors i les educadores socials que, amb una titulació universitària específica o amb una titulació no universitària específica, acreditin una experiència pràctica i, fins i tot, dels que malgrat que no tinguin cap titulació acreditin una llarga experiència i una capacitat professional, atès, precisament, el gran arrelament a casa nostra d'aquests professionals.

Han col·laborat en la preparació d'aquesta norma tots els col·lectius afectats i hi han aportat les seves al·legacions i suggeriments, els quals s'han atès en allò que ha suposat millorar l'avantprojecte inicial preparat pel Departament de Justícia. Així, hi han participat destacadament representants dels diplomats en educació social i d'estudiants, l'Associació Professional d'Educadors Socials de Catalunya, i s'ha consultat, entre altres entitats i institucions, la Intercol·legial de

Col·legis Professionals de Catalunya i el Comissionat per a les Universitats i Recerca. Així mateix, concorren els altres requisits que exigeix la Llei 13/82, la possibilitat de l'exercici lliure de la professió, malgrat que actualment tinguin una presència molt alta en l'àmbit de l'Administració o d'institucions privades, i un interès públic mereixedor de protecció, constituït pel col·lectiu social sobre el qual recauen les seves prestacions.

En el tràmit parlamentari de Comissió s'han introduït esmenes al Projecte del Govern que el milloren tècnicament i que el Govern assumeix. Em congratulo per l'alt nivell d'acord assolit, una vegada més, en relació amb la creació d'un nou col·legi professional, que demostra la voluntat de tots els grups polítics sense excepció de no fer de la creació de col·legis professionals una qüestió de controvèrsia política. Atès que no han quedat esmenes per defensar en el Ple, entenc que el Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana tindrà una votació favorable, que jo els demano, per tal que els educadors socials puguin autoorganitzar-se, com és la seva aspiració, la seva justa aspiració, dintre del marc de la nostra legislació col·legial.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per part de la Comissió, algun diputat vol fer la presentació del Dictamen? (*Pausa.*) Ningú. No havent-hi esmenes –no havent-hi esmenes–, passariem directament a la votació. Però abans hi ha una esmena tècnica, que el diputat senyor Escudé, secretari primer de la Mesa, procedirà a llegir per a coneixement de totes les senyores diputades i diputats.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Havent-se acceptat l'esmena número 9, del Grup Socialista, per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, s'ha d'harmonitzar el text amb allò que es preveu a la disposició transitòria tercera, disposició que allà on diu: «s'han de trametre al Departament de la Presidència de la Generalitat o aquell altre en què es delegui a aquest efecte», ha de dir: «s'han de trametre al Departament de Justícia o a aquells altres que tinguin atribuïdes les competències administratives en matèria de col·legis professionals».

El president

Moltes gràcies.

Procediríem a la votació. Pregunta als senyors portaveus si, per economia de temps i tenint en compte que no hi ha hagut cap esmena i s'assumeix l'esmena tècnica, aquesta Llei pot ser votada per assentiment de tots els diputats presents a la cambra. (*Pausa.*)

Si és així, es declara aprovada per assentiment de tots els diputats presents a la cambra la Llei sobre..., el Projecte de llei de creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya.

1640

Per a explicació de vot, té la paraula, en primer lloc, el Grup Mixt. No intervé ningú en nom del Grup Mixt? (*Pausa.*) El senyor Bosch té la paraula, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del grup parlamentari independentista d'aquesta cambra (*remor de veus*), volia manifestar el nostre posicionament i la nostra satisfacció per la...

El president

Perdoni, senyor diputat, però vol explicar exactament..., perquè jo no estava amb l'orella massa fina... Vostè parla en nom del Grup Mixt.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, del grup parlamentari independentista, adscrit al Grup Mixt d'aquesta cambra.

El president

Això no existeix en el Reglament d'aquesta cambra, eh?, senyor Bosch. No fem invents! Hi ha un Grup Mixt i res més.

El Sr. Bosch i Garcia

Molt bé. Que té quatre diputats que tenen una adscripció determinada i que formen part del Grup Mixt.

El president

Són el Grup Mixt, per ara. Queda clar?

El Sr. Bosch i Garcia

Queda clar. Gràcies, senyor president. Voldria, doncs, reiterar la satisfacció per l'aprovació d'aquesta Llei, una llei que va ser esmenada al seu dia pel diputat que els parla, que ha estat amb la voluntat d'aportar elements positius, de millora de la Llei que al seu dia la Conselleria va presentar a aquest Parlament, i que, finalment, bona part d'aquestes esmenes van ser aprovades o bé transaccionades fins aconseguir avui una proposta que ha estat aprovada per assentiment, o sigui, per unanimitat.

Aquesta Llei ha estat aprovada després d'uns quants mesos de discussió, amb alguns ajornaments –no sempre provocats per causes polítiques, però sempre amb raons molt justificades–, i que ha estat avui, doncs, oferta per la Comissió i per la Ponència a aquest plenari del Ple del Parlament. Hem aprovat la creació d'un col·legi per a una professió potser tan antiga com la mateixa societat, però que, alhora, entenem que és una de les professions més modernes: l'educació social.

La mateixa Llei que hem aprovat, en el seu preàmbul, defineix l'educació social com aquell treball educatiu cap a la ciutadania que va més enllà del que convencionalment entenem com a educació. Els educadors i educadores de persones adultes, els educadors i educadores especialitzats, els animadors i animadores socio-culturals, són tres col·lectius que constitueixen ini-

cialment la professió de l'educació social, tots ells i elles amb voluntat de superar positivament el sistema educatiu formal i completar-lo amb propostes que permetin la formació integral i permanent de les persones, amb una clara intenció de combatre l'exclusió social i afavorir per a tothom una plena integració social i realització personal.

L'educació social, com ja s'ha dit, va ser regulada per primer cop l'any 1991, quan es va establir el reconeixement reglat de la diplomatura, i quan el 92 es van començar a impartir els estudis d'aquesta diplomatura, de la qual ja n'han sortit les primeres promocions de diplomats i diplomades. De totes maneres, l'educació social, com a tal, ve de molt més lluny, almenys com la coneixem. Precisament, si fa cinc anys va ser necessari establir la diplomatura, va ser a causa d'unes necessitats socials evidents i, alhora, de la necessitat de començar a regular i coordinar una sèrie de professionals que, de fet, i sense suports sovint oficials, ja exercien de forma real i efectiva la professió de l'educació social. Un cop aconseguida la reivindicació de la regularització dels estudis de la diplomatura, i un cop ja hi havia en actiu els primers diplomats, calia crear el col·legi professional, amb els mateixos objectius de coordinació, homologació i promoció que tenen tots els col·legis professionals.

La reivindicació fou assumida per la Conselleria de Justícia, que va ser qui finalment va presentar a aquest Parlament el Projecte de llei que avui hem aprovat. La dificultat, però, que es va trobar el Projecte, tant en el moment de la redacció, tal com se'ns ha explicat, com després, en la discussió parlamentària, fou el fet que calia decidir i estipular qui tenia dret a formar d'aquest col·legi. De fet, i resumint, ens hem trobat amb dos sectors diferents, i a vegades enfrontats: per una banda els estudiants de la diplomatura, o aquells que ja han acabat els estudis, tots ells i elles amb una formació estàndard, però pocs d'ells amb experiència, i per altra banda la d'aquelles persones que des de fa ja anys exerceixen la professió, alguns d'ells des de bastant anys, però que no tenen els títols adequats d'acord amb les normes actuals. Aquest ha estat el principal entrebanc, i en alguns moments el motiu de vives polèmiques, i fins i tot d'acusacions creuades. Pensem que s'ha imposat el sentit comú i tots plegats hem arribat a un grau mitjà que ha permès el consens de tots, tant dins d'aquest Parlament com fora. Tot això queda recollit en la disposició transitòria quarta, amb els seus tres supòsits, que matisen l'article tercer i obren la porta a una integració raonada de tots els professionals de l'educació social i permet que diplomats i no diplomats, però en condicions adequades, puguin constituir el nou col·legi.

Em permetran, per acabar, que faci referència a una de les esmenes incorporades, presentades pel meu Grup a proposta meua i que fa que aquest col·legi professional sigui el primer que adapta el seu nom als nous corrents socials i elimina tot vestigi de discriminació per raó de sexe. El col·legi professional que avui creem, hem creat, es diu Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya, de manera que s'incorpora a la nova tendència igualitària, però no només en el contingut del text, sinó també en el mateix títol de l'organisme. Confiam

que aquest gest sigui seguit per altres col·legis professionals, els que es creïn en el futur o fins i tot els ja creats.

Finalment, també, vull fer constar l'agraïment, almenys per la part que em toca, a tots els diputats i diputades de la Ponència que hem debatut les esmenes, a la lletrada del Parlament que hi ha col·laborat i també als serveis de la cambra. Però també voldria fer arribar el reconeixement a les entitats representatives, molt especialment a l'APESC —avui bona part de la seva junta present aquí a l'hemicicle—, amb qui hem mantingut moltes converses i intercanvis de presa d'informació. I també, evidentment, a l'honorable consellera de Justícia i al seu Departament, per la seva bona disposició a la negociació.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bosch i Garcia

Avui, doncs —acabo, senyor president—, el Parlament ha aprovat una llei que s'ha fet esperar una mica, però amb una espera que crec que ha estat positiva, i l'acord, finalment, unànim. Esperem que això serveixi per potenciar l'educació social i tota la nostra societat en surti beneficiada. Fins ara hem treballat les diputades i els diputats; ara és el torn dels i les professionals del sector. Els oferim una eina per al seu treball, i confiem que en facin un ús immillorable.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a l'explicació de vot, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, em plau avui especialment fer l'explicació de vot, un vot que ha estat favorable a aquest Projecte de llei presentat pel Govern. Un projecte que llei que ha arribat, com ja s'ha dit abans, ha arribat a aquest tràmit de discussió plenària després d'un notable esforç de consens per part de la Ponència i per part també del conjunt dels membres de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquesta cambra, i substancialment millorat en el seu text inicial proposat pel Consell Executiu.

Com diu el mateix preàmbul del Projecte de llei, avui l'educació social és una professió que respon a determinades necessitats socials, necessitats socials a les quals aquest ensenyament específic, que ja ha tingut el seu reconeixement acadèmic, pretén donar solució. La complexitat d'una societat moderna com la nostra, on el benestar social ha d'ocupar un espai de privilegi, ha fet que cada vegada més, al nostre entendre, els catalans i les catalanes demandin noves actuacions i serveis educatius en el terreny social, alhora que reclamen no-

ves pràctiques, noves experiències, nous serveis que transcendeixen molt del que és el sistema educatiu general i que reclamen també noves respostes professionals als reptes que la nostra societat té plantejats en aquest àmbit avui dia.

El progressiu reconeixement acadèmic i formatiu de què ha anat gaudint l'educació social a Catalunya, un reconeixement progressiu que ha estat articulat reglamentàriament en successius decrets, no ha anat, però, al nostre entendre, acompanyat fins al moment present d'un instrument institucional i corporatiu com és un col·legi professional. D'aquí que, al nostre entendre, aquest Projecte de llei té la virtut, i omple aquesta necessitat, aquest desig, en primer lloc, per tal d'ordenar, dins el marc legal, l'exercici global de la professió. En segon lloc, té la pretensió i la voluntat de representar els interessos generals de la professió, especialment en les seves relacions amb l'Administració. També pretén, i alhora compleix, aquesta vocació de defensar i vetllar el fet que l'activitat professional s'adeqüi als interessos del conjunt de ciutadans de Catalunya, alhora que sigui vigilant amb l'ètica professional i amb el necessari respecte als drets dels ciutadans. També pretén, i alhora compleix, la voluntat i la vocació d'organitzar activitats i serveis comuns de caràcter professional, cultural, assistencial, de previsió i anàlegs que siguin d'interès dels col·legiats, i qualsevol altra funció, també, entenem nosaltres, que sigui beneficiosa, que sigui bondadosa per als interessos professionals i que, en definitiva, s'encamini al compliment dels objectius col·legials.

D'aquí que, de conformitat amb la proposta feta pel Govern en el seu Projecte de llei, i amb el vistiplau d'aquesta mateixa cambra fa uns instants, s'hagi decidit, en exercici del que són les exclusives competències en matèria de col·legis professionals, la creació d'aquest Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya, que haurà, en definitiva, d'integrar tots els professionals de l'educació social a Catalunya. Col·legi al qual, des d'aquesta cambra, des d'aquesta tribuna, hem de desitjar llarga vida, i també molts encerts als seus rectors, perquè puguin complir amb la tasca i l'alta responsabilitat que la societat els ha encomanat i els demanda. Al temps que, finalment, voldria també, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, agrair les aportacions tant dels estudiants com dels professionals, dels diplomats de treball social, i molt especialment de l'Associació Professional d'Educadors Socials de Catalunya, per les seves aportacions i per la seva contribució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. Acabem d'aprovar la Llei de creació del Col·legi d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya. El procés s'inicià el juny de

1995, quan l'APESC va demanar oficialment a la Direcció General d'Entitats Jurídiques i Dret, del Departament de Justícia, l'inici dels tràmits parlamentaris per a la promulgació de la Llei.

En una de les primeres cartes que l'Associació va adreçar al nostre Grup Parlamentari, i suposo que a la resta de grups també, es deia: «En aquest projecte hem volgut crear un espai de confluència de tots els interessos de la nostra professió i obrir un espai de participació dels col·lectius implicats i relacionats amb el tema.» El camí per aconseguir que aquests propòsits fossin realitat ha estat no diré que feixuc, però sí laboriós. Ha calgut diàleg, capacitat de renúncia, i tenir clara la necessitat de l'acord per part de tots: els diplomats d'educació social, les altres associacions professionals afectades i la mateixa associació proponent. Aquesta capacitat de consens social ha repercutit favorablement en el debat parlamentari, el qual ha permès arribar a aquest moment amb l'acord unànim de tots els grups.

És per això que Iniciativa per Catalunya - Els Verds vol expressar la seva satisfacció pel desenvolupament d'aquest procés, l'agraïment a la Conselleria per la seva disposició, als diputats ponents i als serveis tècnics de la cambra, i també el desig que aquesta Llei doni l'esperat impuls i cohesió a la professió d'educador i educadora social en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president, i molt breument. Honorable consellera i consellers, diputats i diputades, el Projecte de Llei de creació del Col·legi d'Educadors Socials de Catalunya és el més clar exemple de com es pot sentir l'orgull de pertànyer a una cambra legislativa on el diàleg i l'interès per solucionar la problemàtica de diferents col·lectius queda reflectit en un text legal on totes les forces polítiques representades a la cambra han posat el seu gra de sorra, i hem votat fa pocs moments per unanimitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Com és conegut per tots, la llei sempre arriba després que la realitat ho demani, i en aquest cas es veu amb una claredat meridiana. Dos col·lectius, el dels titulars universitaris i el dels treballadors de tota la vida en matèria d'educació social, s'han vist en la necessitat de regular la seva situació, encara no ben definida, per tal de garantir al final del procés que el seu treball serà el més adient per a cada problemàtica. Evidentment, els punts de partida d'ambdós grups va ser diferent en molts aspectes i, per tant, es va fer més difícil posar-los d'acord, a la vegada que es respectava el marc legal vigent dintre del qual ens havíem de moure.

No hem de confondre els col·legis professionals com a institucions únicament i exclusivament de caràcter cor-

porativista. Els col·legis professionals també vetllen per la preparació professional dels seus membres, la capacitat, l'estímul en la investigació, els contactes amb altres col·legis –ja siguin de Catalunya dins de l'àmbit estatal o bé fora de les nostres fronteres–, els intercanvis de coneixements professionals i d'altres. Tot això redunda en un benefici per a la societat en general, i per això cal regular la seva creació i fer-ho bé. Aquest és un d'aquests casos en què el Grup Popular pot celebrar la feina ben feta, no solament pels diputats que han intervingut en representació de cadascun dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, sinó que també hem d'agrair l'interès de diversos associacions, estudiants i col·lectius, que han col·laborat externament aportant dades i informacions que han sigut d'una utilitat capital a l'hora d'arribar a conclusions i acords. També s'ha d'agrair la inestimable intervenció de la lletrada del Parlament, que ha tingut un paper rellevant en el moment de donar forma al text.

En concret, el Grup Popular, entre altres aportacions, ha aconseguit que molts professionals de llarga experiència en la matèria no es quedessin fora de la possibilitat de col·legiar-se per continuar exercint la professió que fa molts anys van escollir com a activitat central de la seva vida, i que van ser els pioners d'una activitat de gran valor cívic i social, atès que aquest nombrós col·lectiu pot aportar molta experiència, que podrà ser aprofitada per les noves generacions d'educadors socials titulats. Una altra aportació del nostre Grup ha permès no buidar de contingut el mateix col·legi, cosa que podia passar si es mantenia l'exoneració de l'obligació de col·legiar-se dels educadors socials que desenvolupin la seva tasca en les administracions públiques.

En qualsevol cas, el que vol expressar el nostre Grup és la felicitació i l'agraïment a tothom que ha participat en la redacció del text legal, que ens permetrà gaudir que a Catalunya es creï aquest Col·legi Professional d'Educadors Socials.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la d'educador o educadora social és una activitat que, certament, ve de lluny –ja ho ha dit abans algun altre diputat que m'ha precedit– i és, però, una professió jove. És una professió vinculada als valors de solidaritat, de convivència, i a un estadi desenvolupat, avançat, de l'estat del benestar. Per tant, no ens pot produir més que satisfacció legislar per potenciar aquesta nova professió.

Com acostuma a passar en molts dels oficis i professions, primer és l'activitat més o menys informal, després la professió, que es va consolidant, seguidament sol venir el títol acadèmic i, finalment, el reconeixement oficial d'aquesta professió. Bé, avui iniciem la culminació d'aquesta darrera fase. Hem assistit primer a la multiplicació d'activitats d'educació social en condi-

cions d'escassa professionalització; no d'escassa professionalitat, que, òbviament, és una altra cosa. I hem assistit a aquesta multiplicació d'activitats en aquest àmbit, sobretot, a partir de la transició democràtica i, molt especialment, a partir de l'embranchada dels ajuntaments democràtics. Els primers professionals que s'han implicat molt poderosament a potenciar i prestigi la professió són els que han estimulat l'aparició dels primers programes de formació, com, per exemple, la institució Flor de Maig, i els que han acabat aconseguint una carrera universitària que avui cursen, si no m'equivoco, quatre universitats catalanes. La creació del Col·legi és, per tant, la culminació d'aquest procés. El que ens queda desitjar és que les condicions econòmiques i socials, la capacitat dels pressupostos de les administracions públiques i altres factors permetin també un desenvolupament efectiu d'aquesta professió en l'àmbit social.

El Col·legi que avui constituïm és un col·legi, com sol passar en aquests casos, que agrupa professionals amb molts anys d'experiència i, moltes vegades, sense titulació —ja sigui sense titulació específica o amb una titulació que no s'adiu directament amb aquesta professió—, i agruparà també, al seu costat, titulats joves, els diplomats de les primeres fornades, que tenen una titulació específica i, en molts casos, malgrat ells, malgrat la seva voluntat, probablement no tenen experiència en aquest àmbit. Evidentment, la convivència i l'equilibri entre uns i altres és el que ha de definir el futur d'aquest Col·legi i el futur d'aquesta professió. La Llei que hem aprovat, la Llei que hem aprovat per assentiment, intenta partir d'aquesta realitat, intenta d'establir els mecanismes que facin possible aquest equilibri entre col·lectius tan diferents de professionals. Ara dependrà, evidentment, d'ells —d'ells i d'elles— treure-li tot el suc possible. Ens reconforta, en qualsevol cas, i ens alegra que els col·lectius implicats en aquest procés celebrin —i celebrin de forma festiva— aquesta Llei, i, evidentment, els agraeixo aquest gest, i també que ens convidin a participar-hi.

Aprovem una Llei que, malgrat que el Projecte va merèixer i va ser objecte de moltes esmenes, ha arribat al Ple sense esmenes; malgrat l'esmena tècnica, ha arribat al Ple, sens dubte, sense esmenes. Això ha estat possible per la voluntat d'entesa que ha presidit els treballs de la Ponència i, sobretot, ha estat possible per la voluntat d'entesa entre els diferents col·lectius que integren els educadors socials. Aquest treball parlamentari i el diàleg entre els sectors implicats han permès millorar sensiblement un projecte que el Govern no hi ha dubte que va presentar amb una certa precipitació i sense haver-lo madurat suficientment amb tots els col·lectius implicats. En qualsevol cas, aquesta tasca, penso que l'hem pogut fer en el Parlament, i penso que aquí hi ha un treball rigorós, o una voluntat d'entesa, com a mínim, entre els membres de la Ponència —amb els quals, francament he de confessar que he treballat extraordinàriament de gust—, i també, evidentment, gràcies a l'inestimable suport de la nostra lletrada.

Per tant —hi insisteixo una vegada més—, manifestar la nostra satisfacció per haver arribat a aquesta fita, i deixo, per tant, la paraula.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn d'explicació de vot del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és moment d'agraïments, i d'agraïments pluri-direccionals. Permeteu-me afegir els meus a la diputada Tolosana i als diputats Mir, Vilardaga i Bosch, per les seves aportacions i per les seves reflexions, sobretot per la seriositat del seu treball pel bé comú i pel seu tracte amical en cada moment; a l'honorable consellera per la confiança política, i al seu equip, la directora general, senyora Perelló, i les senyores Virgili, Colomer i Núria Ramon; a la lletrada senyora Esther Andreu, i als serveis de la cambra. Vull agrair també al meu Grup Parlamentari l'encàrrec de poder ser ponent d'aquest Projecte de llei. He pogut ser testimoni de tot un procés, he pogut ser testimoni que els canvis que es produeixen a la nostra societat proporcionen noves tecnologies que generen noves professions i demanen nous professionals; això és clar en el camp de la indústria, per exemple, però el canvi social també opera la necessitat de noves professions amb incidència en el mateix cos social. He pogut ser testimoni que l'educadora, l'educador social, per la seva acció professional, col·labora en la transformació de la persona i, per tant, de la seva comunitat.

Durant una pila d'anys, els educadors socials han anat treballant en els seus camps diversos sense massa normatives ni regulacions; això sí, amb dedicació i amb vocació expressa, i és ara, doncs, que també vull expressar el meu agraïment a tots els representants dels professionals educadors. Permeti'm, senyor president, que ho agraeixo com a polític i com a educador: el Projecte ha madurat i ha millorat, i vull destacar que no només per l'acció parlamentària —que ja s'ha dit— i la receptivitat del Govern, sinó, sobretot, ha millorat per l'acció dels mateixos interessats, aplegats i organitzats en les seves diferents associacions i entitats. Primer, pel plantejament de la necessitat d'una eina legal, com és el seu ja Col·legi Professional; després, per la seva insistència; més ençà, per la feina d'informació, però, sobretot, pel diàleg entre ells, que han acostat posicions i han trobat camins de futur, i això és el que els seus parlamentaris hem recollit, i això és la traducció política en el text legal. Les transaccions i les sumes han estat possibles pel treball seriós dels mateixos ciutadans afectats. La democràcia és representació, però, sobretot, participació, i aquesta és, també, una tasca, un objectiu dels educadors: que tots, que totes, en els diferents nivells i camps, tinguem sempre la dimensió social, la de construcció del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei reguladora de la propaganda i la publicitat institucional de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració)

Passem, per tant, ara, al punt quart de l'ordre del dia. Abans de començar el proper punt de l'ordre del dia, es fa avinent que els Grups d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han convingut d'agrupar els debats dels punts 4 i 5, mantenint, però, separades, les votacions de cada una de les iniciatives presentades. El quart punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la propaganda i la publicitat institucional de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; i el cinquè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa, per tant, al debat dels dos punts ja anunciats. Per defensar la presa en consideració de la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya i per posicionar-se sobre la del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Ridao, per un espai màxim de trenta minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en presentar aquesta Proposició de llei sobre la regulació de la propaganda institucional, i també en fer el posicionament del meu Grup en relació amb la Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la primera constatació que voldria fer avinent a tots els diputats i diputades de la cambra, i com a punt de partida de la defensa d'aquesta iniciativa que avui els presento, és que l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 9.3, dóna a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva per regular la publicitat a Catalunya. Dit això, també constatar i fer avinent que, entre la publicitat que avui es fa a Catalunya i que ocupa un lloc especial i de privilegi, òbviament, està la de caràcter institucional, que, com tots vostès saben perfectament, cada dia cobra, cada dia guanya, progressivament, relleu en el conjunt de la publicitat que es fa.

No descobrim res avui aquí si afirmem, si afirmo que aquest és un àmbit polèmic, que aquesta no és una qüestió especialment pacífica i que, a més a més, estan en joc, estan en conflicte els interessos de les administracions públiques, que han de servir, al nostre entendre, amb objectivitat els interessos generals. D'aquí que el que els proposem avui i els presento en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és una regulació que pretén, en quatre fronts, en quatre direccions, preveure algunes de les qüestions que més ens preocupen, que preocupen, al nostre entendre, també el conjunt de l'opinió pública en l'àmbit de la propaganda institucional.

En primer lloc, perquè aquesta és una qüestió que, com vostès coneixen perfectament, es troba estretament vin-

culada als mitjans de comunicació social, públics i privats, on el pes de la propaganda o de la publicitat institucional s'incrementa i guanya espai progressivament, com abans he dit i, per tant, constitueix, en definitiva, una important font també d'ingressos i de finançament d'aquests mitjans. A més, ens trobem amb el fet que cada vegada més, per la via de l'adjudicació directa de la publicitat, es pot veure afectada, en la nostra opinió, la subsistència de la lliure competència entre els mitjans de comunicació social, sent com són, aquests mitjans, uns dels elements que en la nostra societat han de garantir o pretenen garantir el pluralisme social necessari en tota societat democràtica, necessari en un estat de dret.

Cal també, en segon lloc i com a segon front o objectiu que pretén cobrir aquesta regulació que avui els proposem, cal també, al nostre entendre, una regulació molt específica i molt concreta, que tingui en compte la garantia i la salvaguarda del principi d'igualtat; principi d'igualtat que estableixi un veritable sistema de garanties per a l'accés als mitjans de comunicació de tots els grups polítics i socials més representatius, més significatius del món civil.

Per tant, els dos primers fronts, els dos primers objectius que pretén cobrir aquesta iniciativa legislativa són, d'una banda –recapitulant–, la necessitat d'establir les regles que permetin l'ús eficaç i racional de la propaganda institucional, i per l'altra, i en segon lloc, establir i definir les regles que impedeixin, en definitiva, la utilització o un ús de la publicitat com un element de discriminació entre els diversos mitjans de comunicació social des de l'Administració pública.

En tercer lloc, amb aquesta regulació que avui els proposem, intentem dissenyar o establir un autèntic sistema que reguli legalment els mecanismes que permetin complir amb les exigències de racionalitat i de control de la despesa pública; que doni, per tant, resposta i solució definitiva, al nostre entendre, a la necessària assignació equitativa dels recursos públics i la seva programació i execució segons els criteris d'eficiència i economia que han de presidir o que han d'orientar o informar l'actuació dels poders públics. I finalment, i no menys important, també, establir o definir una regulació que estableixi els mecanismes jurídics necessaris que evitin el constant increment en períodes preelectorals de les campanyes institucionals i evitar, al mateix temps, al confusionisme que provoca la contractació de la dita propaganda als mateixos mitjans de comunicació social que efectuen aquesta tasca per als diversos partits polítics que concorren a les eleccions.

No fa tants anys –ens remuntem a l'any 91, o l'any 92– que, com vostès recordaran, –molts dels que estan avui aquí en aquest hemicicle–, en un full parroquial del bisbat o de la diòcesi de Girona es publicava un editorial a favor de l'ètica en la política catalana, i també en la política espanyola, i al mateix temps es qüestionava obertament el cost de les campanyes institucionals de la Generalitat. Literalment, aquell editorial, que portava per títol «Política i moral», censurava –censurava, i ho dic literalment– «les campanyes moralitzadores de la Generalitat de Catalunya que, amb diner públic i un gran desplegament de tots els mitjans de comunicació,

conreen a base de propaganda milionària i electoralista una política de façana externa», que no és precisament, en opinió d'aquells editorialistes —«en opinió d'aquesta diòcesi de Girona»—, no és la que més reforçava, o reforça, els interessos dels sectors socials més mancats de força.

Amb aquesta citació, amb aquesta citació que els acabo de fer, que com han pogut sentir, ja he dit, no és nostra, no és precisament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és filla o producte d'un context ben determinat i que podria perfectament alludir a moltes campanyes de propaganda institucional, però que en aquest cas concretament es referia a dues campanyes institucionals molt concretes de la Generalitat de Catalunya, «La feina ben feta» i «La gent és la força de Catalunya», i que molt bé, insisteixo, podrien servir, vist avui ja amb la perspectiva del temps, per amagar perfectament el treball mal fet i la debilitat de molta gent que no sap on trobar la força per anar endavant..., en definitiva, senyores i senyors diputats, amb aquest editorial, el que es pretenia posar en relleu i evidenciar —i en això nosaltres hi podem coincidir perfectament, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya— és que tant «els que no poden seguir», amb paraules del president de la Generalitat, com els altres conciutadans, fins i tot jo diria que la resta de contribuents de Catalunya, que han aconseguit un cert nivell de vida però que estan en definitiva farts del consumisme, necessiten quelcom més que propaganda institucional, un quelcom més que la gent no troba avui en dia o no sap trobar, i que fa que la gent, en definitiva, davant d'aquestes campanyes, es pugui preguntar o interrogar si els dirigents polítics, si els dipositaris o representants de la voluntat popular que estan avui en aquesta cambra, si tots els polítics, en definitiva, nosaltres, estem lluny de la categoria moral, per exemple, d'un Václav Havel, polítics que la seva sola existència desautoritza l'opinió tan estesa segons la qual la corrupció dels polítics és pràcticament inevitable.

Repeteixo, insisteixo, senyores i senyors diputats, que aquesta no és una afirmació que fa només Esquerra Republicana de Catalunya, i no ho diu tan sols aquest diputat, víctima d'un sobtat atac evangèlic, sinó que —insisteixo— constitueix un exemple i un exponent ben clar de la inquietud que aquesta qüestió crea en àmbits cada vegada més amplis de la nostra societat. I si no, pensin, senyories, per exemple, en l'opinió expressada per moltes organitzacions, per moltes entitats, organitzacions no governamentals que exerceixen tasques d'utilitat pública, sense afany o ànim de lucre, i que han de barallar-se diàriament per aconseguir o per rebre subvencions de la Generalitat. De fet, moltes campanyes institucionals constitueixen, al nostre entendre, una veritable burla als escassos pressupostos de moltes institucions amb clara vocació de servei públic.

Pensin també, però, per exemple, en els ciutadans, els contribuents d'aquest país que cada vegada més es troben o estan preocupats per la irresponsabilitat demostrada en ocasions pel Govern de la Generalitat, però també per altres administracions públiques amb responsabilitats en aquest àmbit, en veure com en ocasions

es malgasten grans quantitats de cabals públics en una activitat que al nostre entendre no té cap utilitat pública, sinó que fins i tot és un ús, una utilització sovint demagògica, la que es fa, en ocasions també de clar esperit partidista, i que té la seva traducció més normal —normal, diguem, entre cometes— en un notable increment en períodes preelectorals de la propaganda institucional.

Unes campanyes institucionals, a més a més, amb les quals els directors de campanya dels partits polítics ja hi compten i que, a més a més, es caracteritzen molt sovint per afalagar la gent o bé presentar tot un seguit de realitzacions —allò que vulgarment, col·loquialment, es diu «penjar-se medalles»— del govern, de la institució en qüestió. Una propaganda, també, en ocasions, partidista, disfressada de campanya institucional i, per tant, pagada també a càrrec de tots els contribuents i destinada a preparar —si se'm permet l'expressió— l'elector de cara als imminents missatges electorals. Missatges electorals que, a més, al final de tot plegat, d'aquest procés, acabaran reblant el clau del missatge, apuntat gairebé sempre amb la mateixa grafia i realitzat per les mateixes empreses publicitàries.

Aquest tipus de campanyes electorals, en opinió de... —perdó, campanyes institucionals—, en opinió d'Esquerra Republicana, s'han tornat, cada vegada més, més habituals; cada vegada més, més cares; cada cop més atrevides. És ja avui un exercici comú intentar endevinar, a partir dels missatges institucionals, per on anirà l'eslògan electoral del partit en qüestió. I si no, si no, recordin vostès..., segurament recordaran molts dels presents en aquest hemicicle un titular d'un mitjà de comunicació de Barcelona —concretament em vinc a referir al diari *La Vanguardia*—, que en el seu titular diu: «Pujol basó su discurso preelectoral en los eslóganes de la Generalitat. Dedicó parte de su primer mitin a explicar la filosofía de los anuncios.»

Aquesta mateixa informació —que jo després amb molt de gust els la faré arribar, si hi tenen interès—, aquesta mateixa informació periodística, alludia al fet que el president de la Generalitat, en aquest cas el senyor Jordi Pujol, va posar els anuncis com a exemple —i cito literalment del contingut o de l'interior d'aquesta informació— que «les grans orientacions d'ordre moral i polític que han d'inspirar el programa electoral convergent» —«convergent» no de la convergència europea, no de Maastricht, sinó «convergent», entenc, de Convergència Democràtica, i en el pitjor dels casos fins i tot de tota la coalició, no?—; es tractava, doncs, que, amb aquests missatges, el partit del senyor Pujol, la mateixa coalició, tragués el que han de ser les orientacions polítiques i morals del Govern en el futur.

Per tant, es tracta, en definitiva, d'evitar que es reproduïxin fets com aquests. Es tracta que, amb la regulació que avui se'ls proposa, puguem tots plegats evitar que aquestes campanyes, que avui són evidents actes electoralistes, fetes a més a més amb fons públics, i que tot sovint extralimiten la discrecionalitat en la despesa que tot govern ha de tenir, no es reproduïxin en el futur o, en qualsevol cas, que sorgeixin del màxim consens d'aquesta cambra. Es tracta, en definitiva, per tant —resumeixo, i per anar acabant la meva intervenció—, es

1646

tracta, en definitiva, d'evitar que aquests actes, que per nosaltres i al nostre entendre rebaixen ostensiblement la democràcia, i per tant la seva credibilitat, ja que s'utilitzen impunement les institucions per a fins partidistes, tinguin una traducció en una norma, en una regulació escrita, evidentment amb un posicionament clar de les institucions, a partir d'una regulació legal que emani de les institucions d'aquest Parlament o del mateix Govern.

I és per això que nosaltres, una vegada que hem exposat quina és la intenció i quin era el propòsit del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en presentar aquesta iniciativa, en primer lloc volem deixar molt clar, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en primer lloc, que la nostra pretensió és la d'iniciar el pas reglamentari previst perquè el Parlament de Catalunya doni cobertura legal a aquest àmbit –per tant, al de l'organització i el control parlamentari de la propaganda i publicitat institucional dels mitjans de comunicació social–, que avui, insisteixo, repeteixo, no troba cobertura legal que l'empari, i és per això que la nostra iniciativa legislativa és una iniciativa eminentment derivada, que es diria, no és especialment original, perquè jo crec que en aquests moments pràcticament tot està inventat.

Nosaltres fem una proposta que es basa en les iniciatives i en les experiències que altres assemblees legislatives de comunitats autònomes de l'Estat, o el mateix Congrés de Diputats, a les Corts Espanyoles, han tingut ja l'oportunitat de discutir. I em vinc a referir, concretament, a iniciatives com una proposició de llei del Grup Popular al Congrés, que porta per data el 19 de febrer de 1992; em vinc també a referir a una proposició de llei foral de regulació de la propaganda i publicitat institucional del Parlament navarrès, que porta per data l'11 de febrer de l'any 92, i em vinc a referir també a experiències en l'àmbit estrictament reglamentari, ja no legislatiu, sinó que sorgeix del Govern de la comunitat autònoma valenciana, un decret del 3 d'agost de 1995, que porta per número el 257/1995, de Presidència de la Comunitat Valenciana. Per tant, insisteixo, repeteixo que la nostra iniciativa beu d'aquesta tradició, d'aquesta experiència de debat i discussió a partir d'altres iniciatives i, per tant, no és especialment original. I és per això també que nosaltres posem a consideració aquesta proposta, com se n'han fet d'altres per altres grups, que després seran en tot cas defensades, i per tant, en aquest sentit, la nostra vocació òbviament és de servei i és o vol ser un instrument de discussió i de debat perquè en aquesta cambra es pugui discutir finalment aquesta qüestió.

I en segon lloc també volem deixar clar en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que, per bé que, quan hem denunciat els abusos de la propaganda institucional, tot sovint se'ns ha acusat que nosaltres faríem el mateix el dia de demà, se'ns ha dit que aquest fet no constitueix una novetat, que en una partitocràcia els partits polítics sense excepció utilitzin des de les institucions fons públics per fer propaganda partidista és un defecte del sistema davant del qual no s'hi pot fer res..., és per això que, precisament, insisteixo, per això, volem deixar clar en segon lloc, en nom del Grup

Parlamentari d'Esquerra Republicana, que el nostre Grup no pretén, a diferència d'altres, encarnar el regeneracionisme català, ni som ningú per distribuir patents d'honradesa; només volem –i acabo, amb això–, només volem que es legisli sobre aquest tema per tal que ningú, ni nosaltres, arribat el dia, puguem fer un mal ús de la propaganda institucional, un ús partidista i interessat. I sobretot, i sobretot, perquè en un moment d'austeritat de les administracions, d'evident necessitat de contenció de la despesa, raó de més, raó de més, senyores i senyors, per legislar en una matèria que afecta l'essència mateixa de la democràcia, perquè al nostre entendre té molt a veure amb la igualtat d'oportunitats i amb l'exigència de transparència i racionalitat en la despesa que tot governant ha de tenir sempre molt present.

Ben segur que són molts els interrogants que el text articulat que se'ls ha proposat deu haver suscitat entre els diversos grups de la cambra. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana els emplaço, però, que en primer lloc, si així ho creuen, prenguin en consideració aquesta Proposició de llei i, per tant, que en ulteriors tràmits parlamentaris, en la ponència que esperem que es pugui constituir en aquesta cambra, es pugui cercar una formulació de consens i, per tant, que ompli en definitiva les expectatives d'una àmplia i plural representació com la que s'expressa en aquesta cambra. O bé, alternativament –i aquest és un desig i una voluntat que jo expresso, i que adreço directament al Grup de la majoria, que dona suport al Govern–, si avui aquest Grup i el Govern expressen el seu desig, la seva voluntat de concretar amb un instrument concret de caràcter legislatiu o reglamentari la necessitat de regular la propaganda institucional, nosaltres evidentment, en aquest cas, i fixant evidentment un termini prudencial de temps perquè aquesta iniciativa es pugui traduir reglamentàriament, nosaltres evidentment reconsideraríem la presentació d'aquesta iniciativa legislativa, i en aquest cas, evidentment, doncs, la retirariem en benefici d'una iniciativa conjunta de tots els grups, o bé d'una iniciativa reglamentària del Govern, o bé fins i tot d'una proposició de llei presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per tant, deixo dit aquí, abans d'acabar, doncs, aquesta oferta i aquesta voluntat de diàleg.

Res més. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya (presa en consideració)

Per defensar la presa en consideració de la proposta d'Iniciativa - Els Verds i per posicionar-se sobre el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Guillot... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Em demana la paraula el senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

Vull anunciar el torn en contra, però evidentment també...

El president

Hem unit en un sol debat les dues proposicions.

El Sr. Camps i Rovira

...perquè no em passés el torn...

El president

No li passarà, no li passarà. D'acord.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Endavant, senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya. A l'hora d'argumentar la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, crec que és oportú recordar a la cambra que d'ençà la publicació al *Diari Oficial de la Generalitat* de l'Ordre del 6 de febrer del 96, per la qual es crea la Comissió Assessora sobre Publicitat de Serveis i Productes de Salut, es dona una aproximació de postures respecte a l'oportunitat, o no, d'aquest tipus d'organismes.

La Generalitat regula, encara que de forma sectorial, la creació d'una Comissió Assessora que, en la seva exposició de motius, diu: «Atès que els missatges publicitaris sobre aquests serveis i productes poden incidir en la salut de la població, escau adoptar, amb l'assessorament de tots els agents implicats, les mesures més adients per controlar la veracitat dels referits missatges, com també el correcte ús dels mitjans i evitar possibles influències negatives d'aquells missatges en la salut de les persones.» És a dir, aquesta és la filosofia de la nostra Proposició de llei, encara que nosaltres l'englobem i l'enfoquem de forma global respecte al conjunt de la publicitat institucional: assessorament per part dels agents implicats, control de la veracitat dels missatges, correcte ús dels mitjans i, així, evitar influències negatives.

Abans d'entrar més a fons en l'argumentació sobre el sentit d'aquesta Proposició de llei, deixi'm aclarir una qüestió. La finalitat d'aquest consell no és la creació d'un mecanisme defensiu per evitar l'ús partidista que es fa i es pot fer de les campanyes institucionals. És obvi que amb l'existència d'un consell d'aquest tipus es limitaria aquest ús i abús. Recordi que la Junta Electoral Central ha prohibit les campanyes institucionals genèriques en període electoral. Però, hi insisteixo, seria reduir les finalitats per les quals proposem la creació d'aquest consell.

Per Iniciativa per Catalunya - Els Verds l'objectiu bàsic d'aquesta proposta és l'establiment de criteris i l'assessorament, per part dels professionals i especialistes, en la utilització de la publicitat per part de les administracions públiques, en el disseny de les seves campanyes. En la seva relació amb la ciutadania, les administracions s'hi comuniquen molts cops mitjançant la publicitat, i entenem per publicitat institucional, tal com diem a l'article 1.2 de la nostra Proposició no de llei, el següent: «La promoció i comunicació als ciutadans de missatges i idees de tot tipus adreçades a donar coneixement de les pròpies institucions, de llurs funcions, dels serveis i activitats que desenvolupen i de les obligacions, deures i drets que els ciutadans tenen en relació amb aquelles, que són difoses mitjançant els mitjans de comunicació de masses de tot tipus i qualsevol altre suport audiovisual o gràfic.» Evidentment, no ens referim a cap acte administratiu.

Parlem de missatges i d'idees traslladats a l'opinió pública amb suports de difusió massiva, és a dir, reduir, amb pocs conceptes i alhora entenedors i amb imatges suggestives, les propostes i idees que les administracions volen adreçar als ciutadans i ciutadanes. Aquí estan les dificultats, els perills i les necessitats d'aquests assessoraments. Simplificar fins a l'extrem i, alhora, fer pedagògica una campanya d'una administració pública, que sempre ha de tenir el seu interès social, és un repte farcit de perills per tal de garantir que el missatge rebut pel receptor sigui aquell que l'emissor ha volgut donar. Prou exemples de campanyes que no han aconseguit aquests objectius estan presents a la ment de tots. I tenim molt present que la publicitat, globalment, i també la pública, no tan sols té un efecte de difusió i/o consum, sinó que incorpora efectes de sedimentació sociocultural, és a dir que té un efecte real sobre la cultura quotidiana de la ciutadania.

No és ara el moment d'estendre'm en reflexions sobre la crisi actual de la publicitat, ja sigui de les seves estructures, instruments, com dels models vigents, sinó fer reflexionar els senyors i senyores diputats que la bona voluntat d'una administració a l'hora d'endegar una campanya publicitària, ja sigui de producció pròpia o contractada, és insuficient de cara a garantir que les seves finalitats i objectius s'assoleixin. L'experiència ens indica que la comunicació entre administracions i societat és complexa. Campanyes pedagògiques, preventives, informació, que poden anar des de la crida a la participació electoral fins a la seguretat viària, passant per un ampli ventall de qüestions i temàtiques, és una obligació, una necessitat i, alhora, una gran responsabilitat per part de l'administració. Calen assessors, calen criteris, cal l'ajut dels professionals, sense que això minvi la responsabilitat específica i última dels poders públics.

Som conscients, i tan sols cal repassar els diaris de sessions, que hi ha diferències entre els grups, en qüestions concretes, amb la nostra Proposició de llei. I creiem que és sobrer dir que la mateixa tramitació parlamentària permet fer les esmenes pertinents i que al final el Parlament serà qui acabarà configurant els seus continguts definitius. L'important per nosaltres és compartir

la necessitat d'anar a la creació d'aquest Consell, de disposar d'aquest tipus d'instruments.

Ja per últim dir al Ple del Parlament que, en converses mantingudes tant amb el Govern com amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, se'ns ha fet arribar la voluntat de treballar tots plegats en aquest sentit. El nostre Grup, que té com a objectiu que es legisli sobre aquesta temàtica, planteja que, si amb claredat el Grup de Convergència i Unió es compromet i, alhora, marcant una temporalitat, que al nostre entendre podria ser el juny del 1997, nosaltres retirariem aquesta Proposició de llei i estaríem disposats a treballar entre tots els grups per anar a legislar en aquest sentit.

Evidentment, l'objectiu de la nostra iniciativa no és tant de control i d'imparcialitat de les inversions que es fan en la publicitat, sinó sobretot garantir que les campanyes tinguin i s'orienten cap a les finalitats per a les quals estan marcades. És a dir que les campanyes de prevenció de la sida siguin eficaces, que les campanyes contra les drogoaddiccions estiguin ben fetes, i un llarg etcètera.

Aquesta és la finalitat principal de la Proposició de llei. I és amb aquesta finalitat que estem disposats a transaccionar la seva retirada per compromisos i terminis, realment; que es facin de forma concreta.

Gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, m'ha demanat abans la paraula, i la té, el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres compartim, encara que els pugui semblar sorprenent, la filosofia que inspiren les dues proposicions de llei, i la compartim absolutament; fins i tot estem d'acord amb part de la intervenció. Li he de dir, senyor Guillot, que estic molt d'acord amb la seva intervenció; no estic gens d'acord amb la intervenció del senyor Ridao, especialment quan entrariem en un debat estèril, que crec que no cal entrar-hi, quan per exemplificar la seva –i la nostra– comuna filosofia sobre el tema que ens posa sobre la taula, ens posa uns exemples precisament absolutament equivocats. Vull dir, jo entenc, per exemple..., no vull entrar en debat, però jo, si fos d'Esquerra Republicana –que no ho sóc–, en les campanyes electorals utilitzaria algun dels missatges positius d'aquestes campanyes. Ens ha donat una idea –no sé si ho va fer el president Pujol, però una vegada més la va encertar–, perquè evidentment és molt positiu que des d'Esquerra Republicana es digui que «la feina ben feta no té fronteres» en un món de competitivitat com el nostre. I és molt important que Esquerra Republicana digui que «la força de Catalunya...», oh, i tant que sí!, i que «som sis milions». No sé si és tan important de dir que «Barcelona és guapa». (*Rialles.*) No, ho dic, perquè vostè en la seva Proposició de llei oblida que hi ha altres institucions que també fan campanyes institucio-

nals, com per exemple l'Ajuntament, com per exemple la Diputació.

Però, vaja, jo estaria molt d'acord amb aquesta filosofia, i no vull entrar en absolut a discutir-la-hi. I quan dic que hi estic d'acord, li agafaré l'article 2 –i em sembla que pot ser un bon punt comú d'entesa–, l'article 2 de la Proposició de llei que presenta el Grup d'Iniciativa. I potser per aquí ens podrem entendre i podré respondre a l'ofertament a què, pels dos grups parlamentaris que han presentat aquesta iniciativa, podem arribar: què hem de garantir? Senyor Ridao, senyor Guillot, què hem de garantir? Hem de garantir el respecte als principis que informen la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, els drets i llibertats que s'hi reconeixen i garanteixen? D'acord. Hem de garantir el dret del ciutadà a una comunicació veraç i objectiva per part de les institucions, la Generalitat –totes les institucions, senyor Ridao–, l'obligació de les institucions públiques a una informació transparent de la seva gestió veraç i imparcial en els seus serveis? D'acord. Hem de garantir el respecte a la llibertat d'expressió? D'acord. Hem de garantir la promoció de la llengua i de la cultura catalanes? D'acord. Hem de garantir el respecte i especial atenció a la joventut i a la infància? Absolutament d'acord. El respecte als principis d'igualtat i de no discriminació per raó de naixement, de raça, de sexe o de qualsevol circumstància personal o social? Absolutament d'acord. I hem de garantir finalment el pluralisme democràtic? Oh, i tant que sí. Per tant, estem d'acord amb aquests principis. I nosaltres pensem, des de Convergència i Unió, que aquests principis estan garantits per la Llei de contractes de les administracions públiques, i estan garantits per la normativa electoral, que, com recordava el senyor Guillot, ja preveuen la impossibilitat d'un perill que vostè esmenta i reitera d'una forma cíclica: el perill de les campanyes institucionals en campanya electoral, que estan prohibides. Li hauria de dir, tanmateix, que suposo que fins i tot en campanya electoral la Generalitat o l'Ajuntament de Maçanet de la Selva pot publicar un edicte o pot publicar una propaganda anunciant unes beques o licitant unes obres. Suposo que no es paralitza. Perquè vostè enfoca només la publicitat institucional en els aspectes purament o de caire electoralista, i no és això.

Jo li diria que la seva Proposició de llei té greus defectes. No és que estigui inspirada, per cert, en alguna legislació de la Comunitat Valenciana o de Navarra, és que és una còpia literal de la Proposició que Izquierda Unida va presentar al Parlament andalús: còpia literal. I jo tindrè la gentilesa, li ho asseguro, en funció d'aquest ofertament que vostè ha fet, i que jo ja li anuncio que acceptaré, de no llegir-li –però li recomano que vostè ho faci– el diari de sessions publicat a Sevilla el 3 d'octubre de 1995, la intervenció de la diputada socialista, senyora Arnaiz de las Revillas García, i del conseller de presidència de la Comunitat Andalus, en aquells moments el senyor Planas. Li asseguro que és una perla, unes perles formidables, per criticar la seva Proposició de llei. La seva Proposició de llei no tan sols vulnera la Llei de contractes de les administracions públiques catalanes, sinó que a més a més vulnera tota la normativa estatal de contractes (*remor de veus*); vulnera la normativa electoral i vulnera –aquesta sí que és

una cosa específica de Catalunya— la Llei de normalització lingüística. (*Remor de veus.*) És clar, pensi que a través de la seva Proposició de llei arribaríem a l'absurd que hauríem de publicar, la Generalitat, en una forma diametralment proporcional, però fins i tot al full parroquial que vostè esmentava, les campanyes institucionals de la Generalitat; també ho hauríem de fer a qual-sevol revista d'una respectable associació de barri. I li asseguro que si hem de seguir la proporcionalitat que vostè marca, els mitjans de comunicació en català en sortirien molt mal parats. I suposo que això no és el que vostè vol. (*Remor de veus.*)

Jo no vull seguir en absolut criticant-ho punt per punt, perquè em dirà vostè que esmenant-ho podríem arribar a una solució, però és que la seva Proposició de llei és inesmorable. En canvi, sí que en la que presenta Iniciativa per Catalunya és molt possible que podríem trobar punts de reflexió i punts d'acord. No creiem que un consell assessor, sincerament, sigui el mecanisme adequat; no ho tenim clar. Ara, sí, senyor Guillot, que li vull dir que, combregant absolutament amb els principis que marca el seu article 2, i que estic convençut que també inspiren la iniciativa d'Esquerra Republicana, estem disposats, d'aquí al juny del 97 —i li marco el seu termini—, amb tots els grups de la cambra, nosaltres per descomptat, i a través del Govern, a trobar el mecanisme que nosaltres pensem que no cal, que crec que creiem que amb la Llei de contractes i administracions públiques catalanes n'hi ha prou, i amb la Llei electoral n'hi ha prou, però si realment aquests principis no queden garantits, més enllà de les aplicacions partidistes, no queden garantits amb els mecanismes, amb els instruments que ara tenim, estem disposats a trobar un instrument, que el mateix Govern, sigui per via de decret, sigui per via de reglament, sigui per via de proposició conjunta, sigui per via d'esmenar la seva Proposició o la d'Esquerra Republicana, en cas que fos possible, sigui per quin sigui el motiu, combregant amb aquests principis, assumim aquest acord i li oferim i li demanem formalment, a vostès i a Esquerra Republicana, que vulguin retirar aquestes dues proposicions de llei, atès que estem d'acord amb les finalitats i no podem estar d'acord amb els instruments que se'ns proposen per a posar remei a aquesta eventual i de moment negada deficiència.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans d'iniciar la fixació de la posició dels altres grups, penso que per economia processal de temps seria bo que els diputats d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya fessin la seva presa de posició respecte a l'ofertament de retirada que acaba de fer-los el diputat senyor Camps. Per fixar la posició d'Esquerra Republicana en aquest sentit, té la paraula el diputat senyor Ridao, que veig que ho farà des de l'escó.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, des de l'escó mateix. I abans d'anunciar, en tot cas, quin és el propòsit del meu Grup

en relació amb aquest tema, senzillament, només dir que li faré arribar i faré avinent al senyor Camps —veig que en el moment que ho he fet des de la tribuna no estava atent, doncs, als meus raonaments i a les meves explicacions— el conjunt d'iniciatives legislatives que s'han dut a terme, no només en aquesta cambra, sinó en l'àmbit del Congrés dels Diputats, que afecten precisament tots els grups parlamentaris i els seus homòlegs respectius en el Congrés, però també en diverses assemblees legislatives i comunitats autònomes de l'Estat, en relació amb aquesta matèria concreta, i no únicament o exclusivament una iniciativa, a la qual ell ha alludit, d'Izquierda Unida en l'àmbit del Parlament andalús, la qual jo desconec.

Dit això, senyor president, i en relació amb l'oferta feta pel senyor Jaume Camps sobre l'eventual retirada de la nostra Proposició de llei, senzillament, si jo ho he entès bé, el senyor Camps, en nom del Grup de Convergència i Unió, ofereix la retirada de la nostra iniciativa a canvi de traduir aquest acord en una iniciativa concreta, amb un termini concret, que, si no he entès malament, és el mes de juny de l'any 1997 —per tant, una data i un límit molt concret en el temps—, i en aquest sentit nosaltres veiem..., ens considerem satisfets si aquesta oferta es manté. I per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres retirarem la nostra Proposició de llei.

El president

La retiren?

El Sr. Ridao i Martín

Si es concreten els termes que jo acabo d'expressar, sí és que ho entès bé.

El president

Per part del diputat senyor Guillot, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds..., té la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Anunciar, pel nostre Grup, que nosaltres retirarem la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei; ens felicitem..., perquè, clar, després de llegir els diaris de sessions respectius del que va ser la intervenció del senyor Riera i la resposta del senyor Escudé, el que va ser la intervenció del senyor Roc Fuentes i la resposta del senyor Castellnou, trobem en la resposta del senyor Camps, doncs, un canvi important sobre la mateixa Proposició de llei. És per això que ens felicitem; agraïm a Convergència i Unió aquesta disponibilitat al diàleg, i a partir d'aquí faríem la retirada d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. En principi, senyor Camps, per corroborar la seva intervenció primera...

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, com no podria ser d'altra forma, no havent sofert error ni trastorn mental transitori, corroboro, efectivament, les paraules que he dit i el meu oferiment de diàleg i de trobar, si cal, l'instrument jurídic necessari, per part del Govern o per part dels grups parlamentaris, per un, per tots, per..., de trobar alguna solució a una temàtica.

Segon punt. Sense cap ànim polèmic, no després, sinó ara mateix, li lliuro la iniciativa presentada al Parlament andalús i el diari de sessions, perquè comprovi que és còpia literal de la seva.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Entenc que estan retirades les dues proposicions, però, com que els grups tenien dret a fixar el seu posicionament, si algun dels grups vol parlar per fixar el seu posicionament, tenint en compte que les dues proposicions han estat retirades, ho pot fer. (*Pausa.*) El diputat senyor Ariza, en nom del Grup Popular, té la paraula. Si algun altre grup m'ho demana, naturalment, la hi donaré.

El Sr. Ariza Irigoyen

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. La veritat es que, atendiendo a la importancia de la..., o a la consideración de la importancia de la Proposición de ley que estamos debatiendo en este momento, nos parece muy oportuno remarcar en primer lugar la posición básica de respeto al principio de pluralidad política que debe inspirar en todo caso y en cualquier momento la acción política.

(*Alguns diputats abandonen el Saló de Sessions.*)

Nosotros creemos, efectivamente, oportuna la presentación de esta Proposición de ley que se refiere a la regulación de la publicidad institucional, nos parece oportuna y nos parece sensata, y nos parece también que en la determinación y en la definición que se hace posteriormente de los principios concretos para llevar a cabo ese modelo nos encontramos con algunas dificultades objetivas claramente definidas.

Se ha abierto aquí por parte del señor Ridaó y por parte del señor Camps un pequeño debate acerca de algunos *slogans* que la Generalitat de Cataluña ha puesto en funcionamiento y ha puesto a la consideración de todos los catalanes en los últimos años; ha sido el caso de «La feina ben feta...» o de «Fem un país de qualitat» o de «Som sis milions». Y sobre eso me gustaría dejar por lo menos la posición claramente establecida en el sentido de que nos parecen conceptualmente estupendas; es decir, se ha hecho un buen trabajo de conceptualización de un determinado modelo de comportamiento social, y nosotros aplaudimos *slogans* como «La feina ben feta...» o el «país de qualitat», pero no podemos, sin duda, desde el punto de vista de la mutabilidad de la cuestión, estar tan de acuerdo en temas como el de los «sis milions», ¿no? Dadas, obviamente, las características de la actual relación de natalidad en Cataluña,

pasado mañana seguramente deberíamos modificar *slogans* como éste.

Que la Generalitat tiene competencias exclusivas en función del título primero del Estatuto de autonomía de Catalunya, eso resulta una clara evidencia, y que por otra parte, a pesar de la Ley general de publicidad del 88, existe un claro vacío legal con respecto a esta cuestión, también nos parece una consideración previa clara y expuesta en la exposición de motivos de la Proposición de ley. El objetivo de la Proposición de ley viene claramente delimitado en el párrafo de la exposición de motivos que les leeré a continuación y que por nuestra parte estaríamos absolutamente de acuerdo. En dicho párrafo se asegura que «a tal efecto, la present Llei defineix en el seu article 1 l'àmbit subjectiu –Administració de la Generalitat i ens autònoms– i objectiu –publicitat– de la seva aplicació, establint en la resta de l'articulat les regles que permetin l'ús eficaç i racional de la publicitat institucional, a més de les regles que impedeixin d'utilitzar la publicitat com a element de discriminació entre els diversos mitjans de comunicació social des de l'Administració». Es obvio que, desde nuestro punto de vista, en lo que constituye la clave de la presentación del concepto de esta Proposición de ley nosotros no podemos por menos que estar completamente de acuerdo.

Es obvio también que intentamos excluir la arbitrariedad en la toma de decisiones desde la Administración por lo que se refiere a la contratación de publicidad y a los medios a los que se le contrate, pero tenemos que ser muy conscientes de que, obviamente excluyendo la arbitrariedad, lo que no debemos hacer en ningún caso es no admitir que existirá siempre un alto nivel de discrecionalidad. Y existirá siempre un alto nivel de discrecionalidad, primero, porque estamos hablando de intangibles, es decir, estamos hablando de campañas electorales, de campañas institucionales, de campañas publicitarias, estamos hablando de *slogans*, estamos hablando de *spots* de televisión, estamos hablando de cuñas radiofónicas, y ahí la valoración que cada uno pueda hacer a la hora de seleccionar unas u otras pueden ser, obvia y evidentemente, discrecional.

Estamos hablando de que existen, por otra parte, distintos actores en la cuestión: estamos hablando de que hay agencias de publicidad, de que existen soportes publicitarios de todo tipo y cada día más abundantes y diferentes, y estamos hablando de que existen centrales de compras de medios, existen imprentas, creativos gráficos... Y el papel de todos estos actores, de todos estos actores de la cuestión, nosotros entendemos que no está suficientemente delimitado. En este momento, por ejemplo, la Generalitat de Cataluña no utiliza centrales de compras habitualmente para la compra de soportes, cuando una central de medios está funcionando entre un 0,9 y un 0,8% de margen en la compra de medios publicitarios, y sin embargo encarga a las agencias de publicidad habitualmente la compra de dichos medios con un costo muchísimo mayor. Hay que, por tanto, discutir y será necesario abordar quién debe comprar los medios, si las agencias o las centrales; habrá que ver si puede hacerse un paquete completo con la inversión publicitaria que realiza la Gene-

ralitat, y para eso sería necesario también que en los propios presupuestos estuvieran muy claras las partidas que van a ser destinadas a comunicación y a publicidad institucional, lo cual en este momento, efectivamente, no está ocurriendo. Habrá que decidir también, seguramente, quién elige a los proveedores: si vamos a hacerlo en cascada, en función de la primera decisión de adjudicación del contrato, o bien si esa decisión puede ser una decisión previa, en la cual ya uno pueda fijar al proveedor de la imprenta, al proveedor del fotolito, a los grafistas, etcétera, etcétera.

Una tercera consideración es la falta de capacidad de medición de la eficacia o, como le gusta mucho decir al conseller de Industria y Energía, de la eficiencia de las campañas institucionales y de las campañas publicitarias. Existen, efectivamente, empresas especializadas en medición de notoriedad y de eficacia de una campaña publicitaria, pero las administraciones públicas..., ni la Administración autonómica ni las administraciones locales no están utilizando ningún criterio objetivo ni objetivable que corrobore esa decisión, que ha sido legítimamente discrecional, ha sido efectivamente acertada y ha tenido un aceptable también *ratio* de rentabilidad en función de los criterios habituales del mercado.

El artículo tercero de la Proposición de ley, en su punto 2, habla de la difusión..., «la difusió i les xifres de tiratge i la venda dels mitjans de comunicació social només podran valorar-se als efectes del paràgraf anterior de conformitat amb els comprovacions fetes per les organitzacions sense finalitats lucratives a què es refereix l'article 12 de la Llei de l'Estat, la Llei general de publicitat, de l'11 de novembre del 88», y asimismo «els contractes de difusió publicitaria que siguin subscrits per la Generalitat i altres entitats a què es refereix l'article 1, o per compte d'elles, no podran excloure cap mitjà que arribi als destinataris de la publicitat de què es tracti, modulant-se la participació en el contracte dels distints mitjans exclusivament en base a criteris subjectius d'àmbit territorial o personal i difusió». El señor Camps aquí ha puesto el dedo en la llaga: es obvio que la cantidad de publicaciones que existen en Cataluña, la cantidad de medios de comunicación radiofónicos, incluso las televisiones locales, desde ese punto de vista..., se trata de una carta a los reyes magos, señor Ridaó. No es posible porque, primero, la mayoría de estas publicaciones no tienen una justificación de difusión, no están inscritas en OJD, y por tanto sería prácticamente imposible encontrar una valoración que nos permitiera elegir a cuál de esas publicaciones, a cuál de esos medios de comunicación debemos dirigirnos. Y por otra parte, la propia Ley general de publicidad, a la que ustedes hacen referencia, en su artículo número 12, dice textualmente: «El anunciante tiene derecho a controlar la ejecución de la campaña de publicidad, y para garantizar este derecho las organizaciones sin fines lucrativos, constituidas legalmente en forma tripartita por anunciantes, agencias de publicidad y medios de difusión, podrán comprobar la difusión de los medios publicitarios y en especial las cifras de tirada y venta de publicaciones periódicas.» Y dice textualmente: «Esta comprobación se hará en

régimen voluntario», es decir que esa relación que hacen ustedes directa a la propia Ley del 88 es, en la práctica, absolutamente inútil, porque esa asunción y esa valoración de la tirada al final es una asunción de carácter estrictamente voluntario.

Pero existen todavía más complicaciones para la cuestión. ¿Cómo se puede valorar —y eso ustedes lo plantean en el punto segundo del artículo tercero— que las tarifas de un determinado medio de comunicación son objetivamente correctas y responden a las reglas del mercado? ¿Cómo se puede valorar eso si, por ejemplo, el *target* de una publicación es tan delimitado que se multiplica su tarifa por uno, por dos o por tres? ¿Cómo se puede valorar si en un monográfico el precio de la inserción publicitaria tiene que ser el mismo que el de una inserción...?

El president

Diputat senyor Ariza, se li ha acabat el temps. Hauria de concloure la seva intervenció.

El Sr. Ariza Irigoyen

Es obvio —muchas gracias, señor president—, es obvio que las respuestas a todas estas preguntas son extraordinariamente complejas. Nosotros coincidimos —insisto— en el fondo de la cuestión; pensamos que, efectivamente, la transparencia como forma de hacer en las administraciones públicas y como forma de contratar es un principio básico, y solicitamos..., y obviamente nos sumamos al consenso que se ha manifestado desde esta tribuna por parte del Grupo de Convergencia para tirar adelante algún instrumento jurídico que de una vez por todas pueda, efectivamente, regular esta cuestión, que, efectivamente, deja al poder político muchas veces con unos instrumentos muy por encima de lo que sería de desear.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Tinc l'obligació de preguntar si algun altre Grup que no ha intervingut fins ara en el debat —tenint en compte, a més, que les dues proposicions de llei han sigut retirades— vol intervenir. (*Pausa.*) Si no és així, no procedeix cap votació.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre l'Activitat i el Funcionament dels Consells Comarcals

I passàrem al punt sisè: Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre l'Activitat i el Funcionament dels Consells Comarcals, presentada pel diputat senyor Joaquim Nadal, juntament amb vint-i-sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament.

Algun signant de la proposta vol intervenir? (*Pausa.*) El diputat senyor Mir té la paraula, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, no hi ha dubte que avui, a més de nou anys de la seva creació, els consells comarcals són a Catalunya una institució problemàtica, en el sentit que no s'ha resolt el seu encaix a l'estructura política i administrativa de Catalunya, ni tampoc s'ha aclarit quines han de ser les seves funcions, les seves competències, ni amb quins recursos han de comptar. Ho diem nosaltres, però no únicament ho diem nosaltres: ho han dit moltes vegades responsables dels mateixos consells comarcals, ja sigui a través de manifestacions puntuals o singulars, o ja sigui a través d'acords adoptats pel seu fòrum comarcal. Ho deia també fa poques setmanes la Joventut Nacionalista de Catalunya, que denunciava en els seus documents congressuals el fet que, al seu entendre, el procés de naixement de les comarques estava viciat d'origen, i reclamava una revisió consensuada del model vigent d'organització territorial. Ho deia també fa pocs mesos, a Manresa –o, almenys, així ho podríem llegir a la premsa–, el conseller de Governació, que coincidia en la necessitat de revisar l'organització comarcal i informava d'un estudi que estava elaborant el seu Departament amb aquesta finalitat. En definitiva, no admetre que l'organització comarcal de Catalunya no funciona com deuria és avui negar l'evidència.

Fem una mica de memòria: pel maig va fer nou anys que aquest Parlament va aprovar les lleis d'organització territorial; amb aquella aprovació es va culminar un procés francament desafortunat –nou anys, sí–, francament desafortunat. Durant dos anys, havia estat funcionant en el si d'aquest Parlament una ponència que, emulant els treballs de la que durant la Segona República va fer la divisió comarcal del 36, portava a terme tota una intensa activitat d'entrevistes, consultes, estudis..., tot amb una finalitat molt clara: mirar de fer, mirar de proposar una nova organització territorial i de règim local amb el major consens polític, científic, social i institucional possible. Malauradament, l'obsessió del Govern de la Generalitat per retallar les ales de l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona va acabar convertint una qüestió que en bona lògica s'havia de resoldre des de la voluntat de consens en un tema de profunda conflictivitat política: les comarques varen néixer –i sap molt de greu dir-ho– sense pena ni glòria, a l'ombra de l'impacte polític i mediàtic de la dissolució de la Corporació Metropolitana de Barcelona, sense concitar l'atenció que un tema de tanta transcendència sens dubte mereixia.

La legislació amb què es varen crear les comarques té massa punts foscos: es basen en un mapa comarcal aprovat fa més de cinquanta anys i que mai no va arribar a tenir una aplicació administrativa i política pràctica a Catalunya. A més a més, neixen ignorant les profundes transformacions demogràfiques, urbanístiques i socials que hi ha hagut a Catalunya en els últims cinquanta anys, que porten que l'aplicació d'aquell mapa a l'entorn metropolità de Barcelona i a molts altres indrets de Catalunya sigui un mer contrastent. Neixen amb un règim electoral francament provocador: els consells comarcals representen, a través d'un mecanisme francament alambinat, arbitrari i gairebé es podria

dir que escandalós, representen en un segon grau no els municipis o els ajuntaments, sinó els partits polítics, i amb criteris que claríssimament afavoreixen les forces polítiques amb major implantació no social, sinó territorial. No cal dir que el resultat de l'aplicació d'aquest sistema és en benefici claríssim de Convergència i Unió, i aquest fet d'aquesta desviació política sens dubte contribueix a qüestionar clarament la legitimitat política dels consells comarcals.

Els consells comarcals també neixen sense competències clares: la Llei d'organització comarcal dissenya unes comarques buides de contingut competencial, es remet a les futures lleis d'aquest Parlament perquè els donin aquest contingut competencial, i en els últims nou anys, cal dir que amb l'excepció probablement de la legislació sobre serveis socials, pràcticament no hi ha cap llei d'aquest Parlament que hagi donat competències efectives –no que només hagi parlat, sinó que hagi donat competències efectives– als consells comarcals. I els consells comarcals, entre moltes altres mancances que seria massa llarg i avorrit de referir, també neixen mancats d'un finançament mínim. Tenim unes comarques que són definides com a administració pública i que, la veritat, no se'ls dota d'uns recursos propis mínims per poder funcionar. En els últims anys no han millorat les coses: l'aplicació d'aquella Llei no ha permès albirar millores significatives, ni per part de la legislació d'aquest Parlament ni per part de l'activitat dels consells comarcals. No únicament no se'ls han donat noves competències, o millor dit, no únicament no se'ls han donat competències pròpies –segueixen sense tenir-ne–, sinó que tampoc se'ls han donat recursos propis i suficients.

L'activitat dels consells comarcals en aquests últims anys –i hi ha estudis publicats que ho demostren– és una activitat que es fonamenta gairebé exclusivament en les delegacions singulars de l'Administració de la Generalitat. Són delegacions febles i són delegacions amb trampa: són delegacions febles perquè quantitativament i qualitativa apleguen un paquet molt minso, molt modest, d'activitat administrativa i política, i són delegacions amb trampa perquè són delegacions que no deixen la menor autonomia de gestió als consells comarcals, són delegacions que ve cada una d'elles amb el paquet de recursos vinculats a la seva gestió, que fan, entre totes elles, que l'autonomia efectiva de gestió dels consells comarcals sigui pràcticament nulla.

Es diu –s'ha dit, de vegades es pronuncien en aquest sentit alguns responsables del Govern de la Generalitat– que les comarques també han de desenvolupar-se a partir de la col·laboració i dels convenis amb els ajuntaments. Bé, els ajuntaments probablement estarien encantats de col·laborar amb les comarques si les comarques tinguessin mitjans per establir una col·laboració estable. Les comarques no tenen mitjans econòmics propis; per tant, la col·laboració que brinden als ajuntaments és una col·laboració que els mateixos ajuntaments haurien de pagar, i tots nosaltres sabem perfectament que les hisendes municipals no estan per a aquestes alegries. Però és més, és que la legislació sobre organització comarcal i la política seguida en aquesta matèria pel Govern de la Generalitat porta a

unes comarques enfrontades amb els ajuntaments: per una banda, és constatable que en els últims anys s'han desviat molts recursos de subvencions que anaven tradicionalment als ajuntaments cap als consells comarcals; per una altra banda, el Govern de la Generalitat assigna als consells comarcals, ja sigui en matèria del Pla únic d'obres i serveis o en altres sectors d'activitat municipal, funcions de seguiment i control de l'activitat municipal. Quina confiança es pot generar davant dels ajuntaments envers uns consells comarcals que els retallen recursos que tradicionalment havien rebut els ajuntaments i que, a més a més, se'ls atribueixen funcions de tutela sobre l'activitat municipal? També en aquesta línia és de subratllar com des del Govern de la Generalitat es marginen sistemàticament els fenòmens de mancomunació municipal, per tant, els fenòmens de manifestació intermunicipal de l'autonomia dels ajuntaments, en benefici dels consells comarcals. Una mostra més, per tant, d'intentar muntar, intentar desenvolupar les comarques, no al costat dels ajuntaments, no a favor de la col·laboració amb els ajuntaments, sinó des de la desconfiança, des de la competitivitat amb els ajuntaments.

El resultat actual, en definitiva –i no m'allargaré més–, és que tenim comarques, hem institucionalitzat comarques, hem complert el mandat estatutari d'organitzar Catalunya en comarques, però, francament, ens hem de preguntar quins són, com són els nostres consells comarcals. Són consells comarcals que, si bé gestionen una part important dels recursos públics, més de 30.000 milions de pessetes, la veritat és que la seva autonomia de gestió, la seva capacitat de gestionar sota la seva responsabilitat una part d'aquests recursos, es queda limitada a menys del deu per cent; la resta de gestió econòmica dels consells comarcals és gestionar subvencions finalistes sota les instruccions del Govern de la Generalitat. En definitiva, no fer d'administració local que representa un territori, sinó fer d'agència d'intervenció territorial d'una administració aliena, que és l'Administració de la Generalitat. Uns consells comarcals que, malgrat la voluntat dels protagonistes, la legislació i la política del Govern els han portat a ser uns consells comarcals que massa vegades es troben en una situació de confrontació i de competitivitat amb els ajuntaments. Uns consells comarcals que, certament, són ja una peça quantitativament significativa de l'Administració catalana, però que, en definitiva, no responen a un model clar d'administració local, a una gestió clara de competències pròpies. Si se segueix per aquesta via, sens dubte, els consells comarcals esdevindran impopulars, perquè la gent no trigarà a qüestionar el seu manteniment, atesa la poca claredat de les seves funcions i la poca percepció que es té de quina és la seva responsabilitat administrativa i política.

Senyores i senyors diputats, acabo ja. La política partidista que ha seguit fins ara el Govern de Convergència i Unió en aquesta matèria no hi ha dubte que ha fracassat. Si volem unes comarques sòlides –que és el que nosaltres volem–, unes comarques arrelades a la realitat institucional, administrativa i social de Catalunya, unes comarques útils per a la gent, hem de revisar aquest model, i això és el que pretén la nostra proposta. El que nosaltres pretenem amb aquesta proposta de

Comissió d'estudi és possibilitar que aquest Parlament analitzi què és el que funciona i què és el que no funciona dels actuals consells comarcals i miri d'arribar allà on no va poder arribar fa nou anys, és a dir, a formular una nova legislació sobre les comarques, amb el major consens institucional, social científic i possible.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per manifestar la seva posició, tenen la paraula els diversos grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa uns tres anys vaig substanciar jo mateix una interpellació dedicada als consells comarcals, i la setmana passada el nostre Grup, precisament, acordava la interposició d'una altra interpellació sobre el mateix tema, és a dir, els consells comarcals, i això ha de ser..., en tot cas, el que ha de cridar l'atenció, per nosaltres, és que els motius que ens van moure fa uns quants anys a presentar-la i els d'ara són pràcticament els mateixos i les argumentacions també les mateixes.

Jo crec sincerament que l'any vinent, quan se celebri el desè aniversari de la creació dels consells comarcals, i d'aquí a dos anys, la constitució d'aquests, seran pocs els consells comarcals que es decideixin a celebrar aquest desè aniversari; evidentment que dels quaranta-un consells comarcals de Catalunya no es pot fer una valoració global i conjunta pel que fa pròpiament a la seva activitat: n'hi han alguns que, la veritat, si hem de passar balanç d'aquests deu anys en el futur, de la seva activitat, de la seva gestió, ho tindran molt fàcil, perquè l'activitat que han fet és molt poca, i en canvi, en d'altres l'activitat és més important. Però del que ens queixem, en qualsevol cas, és de les condicions en què han de treballar aquests ens locals típicament catalans.

Però existeix, a més a més, una sensació general per sobre fets específics i adscripcions polítiques, que els consells comarcals no acaben de ser una realitat útil al servei dels municipis i dels ciutadans de Catalunya. El desencís i el pessimisme són els trets més definidors dels responsables polítics i fins i tot dels tècnics comarcals que veuen que no poden complir les previsions que tenien, en tot cas, encomanades i que veuen el futur incert i ple d'interrogants. Amb tot, s'ha de recordar que, a part de casos lamentablement famosos com el del Priorat i algun altre, a aquesta situació s'hi ha arribat més pels condicionants externs que no pas per l'errada gestió del conjunt dels consells.

Al nostre entendre, són diferents les causes que incideixen i ajuden a definir aquesta situació. N'hi ha de puntuals, però també d'amplitud, jo diria, pràcticament estructural. Són diverses, però, les causes que nosaltres al·leguem per arribar a aquesta situació, a aquest estat crític. La primera és, al nostre entendre, una falla de les previsions en l'organització territorial de Catalunya. La Llei 5/87, que preveia el règim provisional de les competències de les diputacions provincials, i la seva dispo-

sició addicional primera, que era la constitució de Catalunya en província única i la posterior i simultània divisió del territori català en regions, no ha estat possible, no s'ha fet, no s'ha tirat endavant, amb la qual cosa, senyores i senyors diputats, veiem que una de les potes en què s'aguantava o se sustentava la idea de la creació dels consells comarcals ja ha fallat, per tant, una previsió legal que no s'ha complert és la no-coexistència en el futur de les diputacions i els consells comarcals, cosa que lamentablement no ha estat així.

A més a més, un altre fet que nosaltres entenem que desvirtua absolutament la situació administrativa institucional en el territori català és la massa quantitat d'administracions supramunicipals –administració de l'Estat, administració de la Generalitat, provincials, etcètera– que, al mateix temps, tenen competències en cooperació i assistència municipal, a part, pròpiament, dels consells comarcals.

Jo diria que l'altre handicap amb el qual han de viure, conviure i malviure els consells comarcals és una previsió, que precisament tampoc s'ha complert, que és la descentralització de la Generalitat, i parlo en concret de la Generalitat cap als consells comarcals. Evidentment que hi han hagut un seguit de cessions de competències o de cessions de part de competències, qüestions molt puntuals, però la valoració global que se n'ha de fer és, al meu entendre, absolutament negativa. Per exemple, ahir mateix, que vam tenir la visita del síndic de la Vall d'Aran, a la Comissió Primera, el mateix síndic, que a la vegada exerceix, en aquest cas, de president d'un consell comarcal, amb un altre nom, evidentment, citava i deia i parlava taxativament en aquest sentit. És a dir, que no s'havien complert les previsions que s'havien fet o que sí que s'havien fet vuit anys enrere i que per ell representaven un problema greu a hores d'ara.

L'altra problema, que és evident i que ja s'ha citat –o que s'hauria de resoldre en aquest sentit– és la redefinició del règim jurídic i competencial. Hem creat o es va crear en aquest Parlament unes noves administracions locals, pròpies i típiques de Catalunya com són les marques. Se'ls va donar una organització administrativa que fins ara no tenien, que eren els consells comarcals, però la definició jurídica i política que se'ls dóna és, al nostre entendre, errònia i el temps així ens ho ha demostrat, perquè, en concret, es constata amb la simple lectura de les lleis que els creen la falta d'unes competències realment exclusives i pròpies. Totes les competències que exerceixen o que han d'exercir els consells comarcals, o bé són delegacions, o bé són transferències, o bé són provinents del món municipal.

Si hom fa una valoració de les transferències que hi ha hagut ara, no de centralització del Govern de la Generalitat, sinó de lleis d'aquest Parlament que han constatat o que han delegat, o que han refermat el paper dels consells comarcals, tenim que han estat, efectivament, dinou les lleis que fins ara..., o vint, perdó, les lleis que fins ara han delegat competències als consells comarcals, però si hom fa una valoració concreta, clara, de quin abast tenen aquestes competències, la veritat és que també el balanç que se n'ha de fer és d'una capacitat política i de gestió més aviat minsina.

I el quart aspecte que al nostre entendre es fa del tot necessari reestructurar, canviar, modificar és, precisament, el tema del finançament. Els consells comarcals –ja s'ha dit– són, al meu entendre, una administració local en què queden reflectits tots els grans dèficits del món local català però d'una manera encara més accentuada.

Si no tenen competències pròpies tampoc tenen recursos, evidentment, suficients. El Fons de cooperació local de Catalunya per als consells comarcals al nostre entendre és del tot insuficient i els diners que havien de venir d'unes negociacions que portaven, o que s'havien portat, i així s'havia informat els mitjans de comunicació, entre Convergència i el Govern de l'Estat pel que fa a la incorporació dels consells comarcals en la participació dels tributs de l'Estat, això, malauradament, el temps ens ha demostrat que no és possible i, per tant, que aquesta via és, francament, a partir d'ara molt difícil de poder exercir. Per tant, tenim una autonomia financera molt escassa, que fa que els consells comarcals, l'única activitat econòmica real que tenen és fer de mera caixa d'ingrés i de pagament, però sense cap poder de gestió d'aquests recursos.

Aquest estat de coses fa que arribi el moment que es produeixi, en la forma que es vulgui –i, per tant, ja avanço que el vot del nostre Grup serà positiu a aquesta proposta de creació d'una comissió d'estudi–, fa, com deia, que ha arribat l'hora i, precisament, abans que se celebri el desè aniversari de la creació dels consells comarcals, que es faci una reformulació a partir d'un debat general i a partir d'unes propostes concretes de tots els partits polítics catalans i, per tant, d'un consens ampli, d'una redefinició del marc jurídic, institucional i financer dels consells comarcals. Si això no es produeix, des del nostre Grup entenem que abocarem una administració política catalana..., que fins ara no ha trobat el seu camí ni la seva viabilitat pròpia, però que si això no se soluciona ben aviat farà i provocarà que pervisquin a Catalunya unes administracions sense massa sentit i sense massa utilitat per resoldre els problemes de casa nostra.

És per això que nosaltres –com he dit– votarem favorablement la creació d'aquesta comissió d'estudi. No restem la possibilitat..., o restem oberts a d'altres possibilitats, que reformin o que puguin permetre la possibilitat de reformar l'estat de coses que impliquen i que condicionen els consells comarcals, però de moment entenem que aquesta és una bona proposta i demanem a la resta de grups, atenent les circumstàncies de la qüestió que tractem, que també hi votin favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Per expressar, d'entrada i sense cap mena de dubte, el nostre suport a la iniciati-

va presentada pel Grup Socialista, és a dir, hi votarem favorablement. Ens sembla que és una fórmula correcta tot i que l'entendríem com a primer pas; és a dir, aquí el que és evident és que cal fer una reforma amb profunditat de la legislació vigent i mentre no es faci amb profunditat aquesta reforma poca cosa aclarirem. En qualsevol cas, per fer aquest primer pas d'estudi i, a més a més, treballar-ho amb una certa urgència, a nosaltres ens hi trobaran.

El debat sobre els consells comarcals és un debat que s'ha fet en aquesta cambra, el que passa que és un debat que, segurament, la societat n'és bastant aliena. És a dir, és un debat el qual interessa essencialment les administracions, interessa l'Administració local, però potser no interessa del tot la població. Deixi'm començar amb una afirmació que reconec que serà polèmica, però que nosaltres n'estem cada cop més convençuts. Fa un moment es parlava de l'any que ve, en què se celebraran els deu anys de consells comarcals. Mirin: nosaltres gosem dir en aquests moments que la consciència comarcal, a moltes comarques, en aquests deu anys, no ha desaparegut però està en risc de desaparèixer. És a dir, fa deu anys hi havia molta més consciència comarcal que no pas ara, i això que durant aquests deu anys hi ha hagut consells comarcals.

Aquest, des del punt de vista no només d'administració sinó també des del punt de vista nacional, és un element extraordinàriament preocupant. Quan els consells comarcals neixen ho fan a partir d'una doble necessitat. Per una banda, dotar de contingut aquest sentiment comarcalista que comentàvem fa un moment i, d'altra banda, evidentment, des del punt de vista més administratiu de donar suport als ajuntaments i, per tant, de disposar d'uns certs recursos i possibilitats i capacitat de gestió.

És evident que hi ha una contradicció molt evident quan els consells comarcals neixen i no es fa res més. Els consells comarcals havien de comportar la desaparició, si no automàtica gairebé immediata, de les diputacions provincials. La fórmula actual que ha perpetuat les diputacions provincials com a petits regnes de taifes en els quals bàsicament hi ha hagut lluites, moltes vegades dintre dels mateixos partits polítics i d'alguna manera com a contrapoder amb altres administracions, ha perpetuat una situació que podríem qualificar de total i absoluta irracionalitat administrativa. I absoluta irracionalitat administrativa, a més a més, per dos motius. Primer, pel fet que s'han anat posant un damunt de l'altre nivells d'administració diferents. És a dir, Catalunya té en aquests moments no sabem quants, ja, nivells d'administració, la qual cosa, des del punt de vista pràctic de cara al ciutadà, evidentment, és un handicap important.

Però, d'altra banda, i des del punt de vista nacional –torno a insistir en aquest tema, des del punt de vista nacional–, aquest és un tema que s'ha anat perdent. I el fet de mantenir les diputacions provincials també ha implicat una cultura de la província que des del partit del Govern s'ha potenciat. I la cultura de la província avui dia vol dir anar en contra de la cultura de la comarca. Catalunya té quatre províncies i vostès, això, ho han perpetuat, dissortadament. En el fons estem parlant,

una mica, del mateix. Si els consells comarcals no s'han potenciat com calia, si els consells comarcals no han tingut els recursos i la capacitat de gestió que havien de tenir, si les diputacions provincials no han desaparegut o no se les ha buidat totalment de competències, no deixa de ser pel mateix motiu, i això té, evidentment, culpables. I això, a part d'un problema administratiu important, també és un problema nacional important.

Dintre d'aquests dos vessants que plantejàvem, un més administratiu, l'altre més polític, podríem destacar també el fet que segurament el model que s'ha fet de consells comarcals és un model no encertat. S'ha fet massa de gestoria i, a més a més, de gestoria no competitiva. No ha quedat gens clar quines competències havien de tenir els consells comarcals; poques i mal expressades. Els recursos han provocat que els consells comarcals fossin essencialment una administració de fireta. En definitiva, des del punt de vista administratiu, desastre total i absolut.

Des del punt de vista polític, conseqüència d'això, doncs, és que els consells comarcals neixen com administracions febles, com administracions gairebé malal·lissades. Es perd la il·lusió amb què s'havia començat, la il·lusió pròpia de quan es fa una cosa nova i quan es comença una administració nova arrelada al país; aquesta il·lusió s'ha perdut totalment; al contrari, s'ha transformat, fins i tot, en una certa frustració important i la feblesa d'aquestes institucions ha provocat casos com el que ja s'ha comentat que aquesta degradació ha arribat fins a punts com l'esclat de casos de corrupció o, en tot cas, de presumpta corrupció –per ser precisos–, com el que fa pocs mesos ha esclatat al Priorat, a la comarca del Priorat. Un cas que no s'ha tancat, un cas que continua viu i que, curiosament, avui sortia una notícia important al diari, que ja s'està plantejant fer una moció de censura, concretament..., compartida curiosament..., i aquí m'agradaria, en tot cas, saber exactament aquesta jugada del Partit Socialista, perquè, d'altra banda, és curiós com es pugui plantejar en aquests moments una moció de censura al Consell Comarcal quan, fixin-se bé en les declaracions que fa la que ha de ser, en teoria, presidenta del Consell Comarcal, si prospera la moció de censura: «El Consell no pot continuar així perquè no presta correctament els serveis als municipis degut al poc suport polític de què disposa.» Quan diu «poc suport polític», a què es refereix? Al suport polític que hi ha a la comarca del Priorat, en aquests moments, en funció d'aquesta situació? Al suport polític que hauria de tenir d'altres administracions? I aquesta és la gran pregunta, aquesta és la gran qüestió.

En definitiva, aquest és un cas que també se n'ha parlat en aquesta cambra i que no deixa de ser, doncs, una mica un exemple del que no hauria d'haver passat mai, però que ha passat, que passa i que, a més a més, té poques possibilitats de solució si no s'hi fa alguna cosa de manera urgent, però el cert és que això és un exemple, potser el més conegut, del que han representat els consells comarcals en el nostre país.

Algú podria pensar a partir de la intervenció si és que realment Esquerra Republicana no creu en els consells

1656

comarcals. Evidentment que sí, Esquerra Republicana creu en els consells comarcals, però hi creu a partir d'uns certs condicionants. Per exemple, es evident que si els consells comarcals han de continuar com estan, nosaltres no hi creiem. No creiem en *aquests* consells comarcals i segurament que potser el millor que es podria fer en aquests moments és que, si han de continuar així, més val que els tanquin. Altra cosa seria el que s'hauria de fer, en realitat, per intentar que això anés d'una altra manera, per intentar que els municipis tinguessin un suport adequat, per demostrar que es creu en la Catalunya rural, que és la gran perjudicada de tota aquesta crisi o de tot aquesta manca de definició de model en els consells comarcals. El que s'hauria de fer és tota una altra qüestió, el que s'hauria de fer és ser coherent, és aplicar les lleis d'ordenació territorial, és buidar de contingut les diputacions, és avançar en el camí de convertir Catalunya en la província única i és en el fet de dotar econòmicament amb continguts i amb competències els consells comarcals. En aquests sí que hi creiem, en aquests hi creiem absolutament.

Per tant, el nostre Grup donarà suport a la Proposició que ha fet el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i, en tot cas, hi donarà suport amb el compromís de treball i d'intentar avançar en aquesta línia, i també hi donarà suport amb el convenciment absolut que aquest només pot ser un petit pas, perquè el que s'ha de fer aquí, a més a més d'una comissió d'estudi, és plantejar clarament quines són les reformes legals necessàries perquè els consells comarcals siguin útils realment. I siguin útils a la comunitat nacional i siguin útils als municipis i a les comarques que és el que realment haurien d'haver estat sempre.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup -Iniciativa per Catalunya - Els Verds- pensa que, en tot moment, l'organització territorial de Catalunya ha de tenir com a objectiu fonamental dotar-se d'uns instruments que possibilitin donar un millor servei al ciutadà, acostar l'Administració als ciutadans i, per tant, els consells comarcals, com els ens locals, com la mateixa estructura de la Generalitat, han d'estar subordinats a aquesta funció essencial.

És evident que això es pot fer, naturalment, respectant organitzacions i divisions de caràcter tradicional, encara que això cal fer-ho, també, tenint en compte les necessitats pròpies del moment que s'ha d'aplicar, i nosaltres pensem que la divisió territorial de Catalunya, l'organització territorial i administrativa de Catalunya, ha de reposar essencialment sobre dos grans fonaments. Per una part, l'Administració de la Generalitat, que ha de ser l'administració ordinària de l'Estat a Catalunya, que ha de ser la nostra administració, però, alhora, l'Administració local. L'Administració local, que ha de

tenir com a pes fonamental els ajuntaments, administració que és la més propera al ciutadà, que cal, per tant, potenciar i dotar de més competències i de més recursos, i l'organització comarcal, els consells comarcals adequats a les necessitats i a la realitat actual de Catalunya, com a element local essencialment de suport als ajuntaments; aquella funció que, encara avui, han de desenvolupar i desenvolupen les diputacions i que, naturalment, ja no haurien d'existir i, per tant, tant en la seva elecció, en les seves competències, en els seus recursos, els consells comarcals haurien de complir aquesta funció.

Per això nosaltres, que donarem suport a aquesta creació de la comissió d'estudi que ha plantejat el Grup Socialista, hem de dir, de bell antuvi, que ens hauria agradat més, i ens agradaria més, que aquesta comissió fos d'estudi sobre les funcions, els recursos, les competències de tots els poders locals. Pensem que no podem parlar exclusivament dels consells comarcals si no parlem, també, dels ajuntaments, si no parlem, també, de què representen els consells comarcals davant dels ajuntaments. I dic «davant dels ajuntaments» perquè, des de la seva mateixa elecció, els consells comarcals s'han concebut com un contrapoder dels ajuntaments. Suara l'illustre representant d'Esquerra Republicana de Catalunya es queixava d'aquella manca d'illusió, d'esperança, de convicció dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya envers els consells comarcals. No podria ser, pensem nosaltres, d'altra manera, perquè no s'han concebut com un instrument important en l'organització territorial i, sobretot, en l'organització local de Catalunya, en els poders locals, sinó que estan concebut com un contrapoder als ajuntaments. I hi estan concebut, hi insisteixo, des de la seva mateixa elecció, des de les seves funcions, essencialment de delegació -com s'ha dit també molt bé- de funcions de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres pensem que resulta absolutament imprescindible que abordem aquestes qüestions, que ens plantejem, avui, quin ha de ser el paper dels ajuntaments, quines són totes aquelles competències que poden desenvolupar els ajuntaments i que avui encara no desenvolupen, quins recursos necessiten per a aquestes competències, quin sistema de finançament adequat han de tenir els ajuntaments? S'ha demostrat que el que tenen és obsolet. Quin paper han de jugar els consells comarcals?, que no pot ser el mateix a totes les comarques de Catalunya. Tal com tenim configurades les nostres comarques, es donen situacions radicalment contràries entre unes i altres. Les necessitats no són, ni poden ser, les mateixes; per tant, hem d'estudiar, com deia -i aquesta comissió ens pot ser molt útil per estudiar-, les competències i els recursos dels ajuntaments; les competències i els recursos dels consells comarcals en aquesta via, en aquesta línia de ser un instrument essencial per al treball -hi insisteixo- en l'àmbit local. Per tant, nosaltres demanaríem que aquesta comissió tingués aquesta doble funció: per analitzar, per estudiar, per fer un balanç de com això s'ha desenvolupat a casa nostra, i quines són les mesures que hem d'emprendre. Perquè, és clar, no ens podem limitar a estudiar; estudiar és fonamental, estudiar és molt important, però una cambra legislativa i d'impuls i de control de l'acció de

govern, els seus estudis, ha d'intentar materialitzar-los en propostes, en activitat, si s'escau –i aquí, sens dubte, s'haurà d'escaure–, legislativa, perquè tot això es pugui tirar endavant, i avui resulta absolutament imprescindible que nosaltres, des del Parlament, fem aquest estudi, fem aquest balanç dels poders locals a Catalunya, dels ajuntaments i els consells comarcals, i naturalment, si el nostre suggeriment no s'accepta i es tira endavant exclusivament sobre els consells comarcals, nosaltres també hi donarem suport; malgrat tot, serà imprescindible, en els treballs d'aquesta comissió, que hagin d'entrar forçosament en les competències i en els recursos dels ajuntaments.

Nosaltres, en qualsevol cas, donarem suport a aquesta comissió, amb la finalitat d'estudiar, d'analitzar el procés de l'activitat dels consells comarcals, dels recursos dels consells comarcals en aquests anys, d'aquelles competències que haurien de tenir i que no tenen, però –hi insisteixo–, tot això, per arribar a conclusions, per arribar a iniciatives, per arribar a propostes, per arribar a modificar, si s'escau –que, hi insistim nosaltres, pensem que sens dubte s'escaurà–, les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, el sistema d'elecció dels consells comarcals, les seves competències i els seus recursos. Per tots aquests motius i, naturalment, per molts d'altres que podria esmerçar i explicar, però que seguint les recomanacions del meu company Ignasi Riera, no m'estendré més sobre aquesta qüestió; crec que la nostra posició ha quedat prou clara i, en tot cas, com he dit, nosaltres votarem favorablement la proposta de creació d'aquesta comissió d'estudi.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escoltant la intervenció del proponent, senyor Mir, podíem fins i tot estar, en els grans trets que ha explicat, d'acord amb el seu plantejament, però crec que hauríem de recordar els articles 152.3 de la Constitució, que parla dels drets que tenim les comunitats autònomes amb estatuts amplis, el mateix article cinquè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i molt especialment l'article 81 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

És evident que, al llarg d'aquests nou anys de vida dels consells comarcals, hi ha hagut de tot: hi han hagut funcionaments perfectes, o quasi perfectes, i també hi han hagut alguns funcionaments de consells comarcals que tenen bastant a desitjar. És evident que potser la Llei que regula els actuals consells comarcals no va ser del tot idònia en el moment de la seva elaboració i de la seva aprovació. Entenem que avui la creació d'una comissió d'estudis per parlar de les activitats d'aquests nou anys de vida dels consells comarcals és realment innecessària, perquè nosaltres creiem, fonamentalment, en l'autonomia dels ens locals i, per tant, els consells

comarcals, com els ajuntaments, tenen elements que poden controlar la seva actuació, elements polítics i elements de justícia que permeten, en tot cas, vigilar la seva actuació. Un altre motiu seria intentar en un futur –com deia algun dels il·lustres diputats que m'han precedit– l'estudi, la possibilitat de modificar l'actual Llei dels consells comarcals. Però el Grup Popular entén que en aquesta circumstància i en aquest moment no és necessària ni imprescindible la creació d'aquesta comissió.

Entenem que els instruments existents poden ser suficients per millorar aquesta actuació, i caldrà pensar en un futur, com deia al principi, en la creació dels instruments necessaris per fer un estudi ben acurat de l'actuació d'aquests consells comarcals, com podria molt bé ser, també, l'estudi del funcionament dels ajuntaments. I pensant en aquesta autonomia –que nosaltres entenem important– dels ens locals, en aquest moment el nostre Grup no hi voldria entrar, perquè si entrem en la fiscalització dels consells comarcals, més motius han donat alguns ajuntaments per entrar en aquesta fiscalització.

Per tant, el Grup Popular, en aquesta circumstància, s'abstindrà en la votació de la proposta presentada pel Partit Socialista de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja el mes de febrer, quan es va tractar una petició per crear una comissió d'estudi o d'investigació sobre uns fets ocorreguts al Consell Comarcal del Priorat, el senyor Abelló, en nom del Grup Socialista, ja va anunciar la presentació d'una proposta de resolució per la qual es creava una comissió d'estudi sobre l'activitat i el funcionament dels consells comarcals. En aquell moment es pretenia, amb aquella proposta, posar sota sospita tots els consells comarcals de Catalunya, i evidentment, el nostre Grup hi va votar en contra. Avui, per altres raons, també el nostre Grup votarà en contra de la creació d'aquesta comissió d'estudi, i ho farem per tres motius, principalment. En primer lloc, perquè el Parlament de Catalunya ja té l'instrument per poder fer debats, estudis o el que vulguin sobre temes relacionats amb l'Administració local, que és a través de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local.

En segon lloc, perquè cal afrontar o estudiar el món local des d'un punt de vista global: ajuntaments, consells comarcals i diputacions, i no tan sols des d'una part d'este món local que són els consells comarcals.

I la tercera, per respecte al principi d'autonomia local. El Parlament ha donat proves ja, en la seua recent història, d'aquest respecte. I em referiré tan sols a dos exemples, a través del funcionament d'una comissió del Parlament –que és la de la Sindicatura de Comptes–, en

la qual cada any es veuen els comptes de les corporacions locals, i el Parlament no es pronuncia, no vota, no presenta propostes de resolució respecte als comptes de les corporacions locals, tan sols en pren coneixement, precisament per este respecte. I un altre acte de respecte al principi d'autonomia local es va produir el dia que es va aprovar en la mateixa Comissió encomanar a la Sindicatura de Comptes un informe de fiscalització sobre –únicament i exclusivament– la destinació que havien tingut les subvencions del Govern de la Generalitat al Consell Comarcal, no sobre la resta d'activitats, perquè si hi ha algun tipus de responsabilitat política, allà on s'ha de dirimir és al si d'aquesta mateixa institució, que per això és una institució de representació política.

L'activitat i el funcionament dels consells comarcals, senyores i senyors diputats, es troba immersa en el procés de redimensionament competencial de les diputacions, de cara al seu buidatge per passar les seues competències i recursos, per un cantó, als consells comarcals, i per l'altre, a la Generalitat. És al final d'aquest procés que Catalunya s'haurà de convertir en província única, tal com reclamava algun dels grups proposants; fins aquell moment, aquest procés de redimensionament fa inviable aquesta sortida. Sabem les dificultats que hi haurà per arribar-hi, i jo voldria recordar que un dels llocs on s'han posat més traves i pegues perquè això fos realitat és en l'actitud de la Diputació de Barcelona, que precisament no està governada ni pel Grup que represento ni per cap dels dos partits que s'hi troben inclosos: ni per Convergència, ni per Unió, ni per Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

Per tant, entenc, en nom del meu Grup, que és sobrer crear una comissió quan encara s'està en tot este procés que ara els deia, de buidatge de les diputacions, sense poder parlar en profunditat del que representen aquestes institucions dintre del context general de l'Administració local a Catalunya... (*Remor de veus.*) Senyor Mir, en el transfons de tot això hi ha una alternativa de models. Per un cantó està el seu, el model socialista, que és el de la Catalunya municipal, la Catalunya-ciutat, la Catalunya de les diputacions provincials i, entremig de tot això, la del desig de ressuscitar l'antiga Corporació Metropolitana. I per l'altra banda, hi ha la Catalunya comarcal, que és la que defensa el meu Grup, i que no és producte –tal com vostè deia en la seva intervenció–, la Catalunya comarcal, de la voluntat de fer desaparèixer la Corporació Metropolitana, sinó que és el desig del catalanisme polític expressat al llarg de molts anys de vigència d'aquesta manera d'entendre la política.

Entenem que el seu model augmentaria els desequilibris territorials entre les grans concentracions urbanes i la resta del territori, cosa que a través de les lleis d'organització territorial s'ha volgut corregir des del Govern de la Generalitat. La seva, jo entenc que és una visió en podríem dir «capitalina», que no compartim en absolut..., o potser «pueblerina», potser sí, amb tot el respecte que en tot cas hauria de merèixer aquest mot de «pueblerí», en tot cas, potser pels diputats que no en són, que són de capital i es creuen més importants.

A base de qüestionar-los, els consells comarcals, vostès els volen desacreditar com una estratègia que faci

concloure que aquests consells comarcals, aquestes eines de què se'ns ha dotat, no són útils per a cap de les seves finalitats. El balanç que fa no ja l'any que ve, sinó enguany –que encara fa nou anys–, el balanç que fa el Grup de Convergència i Unió sobre el funcionament dels consells comarcals és positiu almenys en el 90% dels casos. (*Remor de veus.*) Els consells comarcals han estat des de la seva creació un element important de dinamització econòmica, tant des del punt de vista turístic, com industrial, com el de promoció de productes autòctons, etcètera.

S'ha aconseguit a través dels consells comarcals la universalització dels serveis socials. Possiblement la gent que està més allunyada de les zones rurals no entengui prou bé això, donat que a les grans capitals hi ha hagut sempre associacions que han complert uns serveis que a la ruralia això no s'havia donat, i els consells comarcals –ja ho dic– han aconseguit aquesta universalització dels serveis socials. En medi ambient, amb tot el que representa de residus sòlids urbans, de rehabilitació d'abocadors, de plans de sanejament. En assessorament municipal, fent possible que tots aquells municipis petits que no han volgut perdre la seva independència, que han volgut continuar tenint una identitat pròpia, a través dels consells comarcals se'ls hagi suplert en moltes ocasions una assistència jurídica i una assistència informàtica que els ha permès poder estar al mateix nivell que la resta de municipis. En ensenyament, últimament en l'organització de tot el que representa de menjadors escolars i transport escolar. (*Remor de veus.*)

És evident que queda molt per fer, però...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Sabanza i March

...han de convenir amb mi que el que queda per fer, en tot cas, és responsabilitat de tots. I vostès jo crec que haurien de ser –tal com els advertia el president de la Generalitat el dia del debat de política general– com a mínim prudents durant un temps, perquè també és evident... –sí, sí, ho han de ser–, perquè és evident que un dels problemes, en tot cas, dels consells comarcals, però no tan sols dels consells comarcals sinó del món local en general, és el del finançament, i vostès haurien de recordar que en la Llei de finançament de les hisendes locals van excloure vostès, expressament, el fet que els consells comarcals poguessin participar dels ingressos de l'Estat i que poguessin establir recàrrecs sobre determinats impostos o taxes municipals, tal com fan les diputacions.

Vostès governen en cinc consells comarcals, presideixen cinc consells comarcals, tots ells de la província de Barcelona, que representen aproximadament un 64-65% de la població i potser un 12 o un 14% del territori. (*Remor de veus.*) Jo crec que aquesta és una qüestió de voluntats, i si féssim una enquesta d'aquests consells comarcals un percentatge molt elevat –crec jo– diria que desconeix l'existència dels consells comarcals, tot al contrari de la resta de consells comarcals de

Catalunya, que estic convençut que, amb alguna excepció, farien una valoració positiva de la feina dels consells comarcals i, si més no, coneixerien tots, gairebé el cent per cent, la seva existència. (*Remor de veus.*)

Els consells comarcals han servit en la majoria dels casos per fer un gran exercici d'imaginació als seus responsables i és aquí, en tot cas, on s'ha de veure la diferència entre els que han intentat tirar-los endavant i els que han intentat alentir-los per contraposar-los amb un altre model de divisió territorial. Aprofitem, doncs, la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local si volem aprofundir en el coneixement dels consells comarcals i del món local en general. Donem temps per acabar el procés de buidatge de les diputacions. Respectem el principi d'autonomia local. Esforcem-nos per fer funcionar millor els consells comarcals allí on som presents i on tenim responsabilitats. Tinguem aquesta visió global del món local que ens farà veure la dimensió real del tema i no aprofitem singularitats o fets aïllats per demanar noves comissions d'estudi que no poden tenir altre resultat que continuar qüestionant interessadament els consells comarcals.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'aprovació de la constitució d'aquesta Comissió.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fixada la posició dels diferents grups, es sotmet a votació la Proposta de resolució. Per tant, recomano a les senyores diputades i senyors diputats que comprovin si amb la col·locació de les seves targetes se'ls encén la llum groga que és a la dreta de les targetes. Si és així –fins el diputat més escèptic em diu que se li encén bé– (*rialles*), estic content.

Iniciarem tot seguit..., facin en primer lloc la «presència», quan s'encenguin les llums oscil·lants.

S'inicia la votació. (*Forta remor de veus i rialles.*)

La resolució ha estat refusada pel següent resultat: 50 vots a favor, 11 abstencions i 55 vots en contra. La resolució queda refusada.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000

El setè punt de l'ordre del dia és el capítol d'interpellacions. El número 7, el setè punt és: interpellació al Consell Executiu..., la primera és: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per presentar la interpellació, el diputat senyor Josep Maria Fabregat, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, ocupo aquesta tribuna per interpellar el Consell Executiu, i, fruit d'aquesta interpellació, espero en la propera sessió poder presentar una moció subsegüent on trobem el consens de la majoria dels grups de la cambra i, si pot ser, el consens total dels grups de la cambra. Interpellació que és a la vegada un compromís del Grup Popular, compromís del qual no solament nosaltres hem fet esment en diferents campanyes electorals, compromís també amb els mateixos consells comarcals que formen les comarques d'alta muntanya i compromís que varem adquirir en aquesta cambra en el debat sobre la Proposició de llei que van presentar els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Partit Socialista de Catalunya referent a una creació d'una àrea específica a l'Alt Pirineu.

En aquell debat nosaltres ens vam abstenir, el Grup Popular, i el mateix diputat que els parla feia referència a la Llei d'alta muntanya, a la Llei 2/1983, de 9 de març, i dèiem que aquesta era una bona llei, una llei, sens dubte, a desenvolupar al màxim per aconseguir un equilibri territorial important, un equilibri territorial que tingui en compte les deu comarques de muntanya: la Garrotxa, el Berguedà, el Ripollès, l'Alt Urgell, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, la Cerdanya, el Solsonès, la Val d'Aran i l'Alta Ribagorça. Poc més de 182.000 habitants, amb una densitat de 19 habitants per quilòmetre quadrat, amb les dades referents a l'any 1991, quan l'any 1950 –per donar una dada més– hi vivien, hi habitaven 202.000 persones –una pèrdua significativa els últims quaranta anys.

Essent conscients, per part del nostre Grup, de les dificultats que suposen les inversions en aquestes comarques –dificultats que en part podem extraure de la seva definició: comarques d'alta muntanya–, però que comporten aquestes inversions..., hem de fer esment de tres pilars fonamentals dels mateixos plans: en primer lloc, les accions en millora d'infraestructures; en segon lloc, potenciar els nuclis d'habitants existents, i en tercer lloc, diversificar els sectors productius, sectors com l'agrari, sectors com l'explotació del bosc, l'ampliació de la base industrial i el foment del turisme rural. Pilars que avui, l'octubre de 1996, amb els primers plans ja executats, amb els segons plans ja aprovats i executant-se en la seva totalitat, ens veiem obligats, si més no, a fer-ne esment.

En primer lloc, voldria fer referència a la quantitat de despesa programada per als mateixos plans en el període 94-95, i en algun d'aquests plans en el període 91-95, tots acabats l'any 1994 –exceptuant el de l'Alta Ribagorça, el del Pallars Jussà i el de la Val d'Aran, que varen acabar, com he dit abans, l'any 1995–, una despesa programada total de més de 67.000 milions de pessetes, que s'ha arribat a realitzar, aquesta despesa, aquesta inversió, aproximadament al voltant dels 98.000 milions de pessetes, és a dir, un 45% més, motiu pel qual totes les diputades i els diputats d'aquesta cambra i tots els catalans ens hem de felicitar, felicitar-nos i no caure en el que podríem caure, com es diu normalment, el cofoisme. Encara que, quan analitzem aquest creixement d'un 45%, ens trobem amb el primer desequilibri: la Garrotxa ha tingut un creixement de més del 106% entre la despesa programada i la despesa realitzada; la Val d'Aran, en canvi, també ha tingut creixement, però aquest creixement solament ha estat del 9%. És ben sabut, conseller, que les obres, en especial... –ja hi he fet referència a l'inici de la meua intervenció–, especialment en aquestes comarques, es programa una despesa i moltes vegades arriba a ser una altra, la despesa; però, fins i tot així, aquest és un desequilibri dins dels mateixos plans comarcals. Com a la vegada també trobem més d'un desequilibri..., que en la despesa programada per als diferents departaments ens trobem que solament un departament, el Departament de Presidència, és l'únic, l'únic departament que en el conjunt dels plans comarcals no compleix la despesa programada, i a més ho fa en un 58%, la qual cosa representa prop de 1.300 milions de pessetes en el període 1990-1995. Sens dubte, Presidència té importants plans –o tenia importants plans– a executar dins d'aquestes comarques. Desequilibri també en el període 1995, que és l'únic any que no acompleix la despesa programada en un 4% i que representa 880 milions de pessetes. Els desequilibris, conseller, coneixem tots que ja es produeixen entre unes i altres comarques; les densitats de població varien dels seixanta-tres habitants per quilòmetre quadrat a la Garrotxa fins a arribar a una població, per la part baixa, de quatre habitants per quilòmetre quadrat en el Pallars Sobirà. I, els creixements, solament durant aquests anys, en la Val d'Aran, la Garrotxa i la Cerdanya; la resta, totes, han perdut població.

Quan un fa un repàs a qualsevol dels plans comarcals editats per la Direcció General d'Acció i de Planificació Territorial, direcció adscrita al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, es troba, conseller, amb una sorpresa –sorpresa, almenys, per a aquest diputat i el Grup que representa–: la composició de l'edició del mateix Pla. En primer lloc, parla d'un marc legal, d'un procés de tramitació, d'un procés d'elaboració; després, hi ha un apartat important sobre la diagnosi comarcal, el marc territorial i administratiu, la demografia, els sectors econòmics, els equipaments i les infraestructures; hi ha una referència també a l'execució del pla comarcal que s'ha efectuat, i un gran apartat, per acabar, acompanyat també d'unes taules estadístiques, sens dubte importants, però un gran apartat que fa referències al nou pla. Torna la sorpresa, conseller, perquè, des del nostre punt de vista, tant les referències comarcals com el conjunt de taules estadísti-

ques són i han de ser –i així ho creiem– de vital importància per a la Direcció General de Planificació Territorial i també per als qui elaboren..., tot el conjunt de departaments, tot el conjunt d'administracions que elaboren els mateixos plans comarcals. Per als nous plans 95-99, quan un fa una lectura d'aquests, les úniques dades de diagnosi comarcal i estadístiques –més ben dit, les últimes dades– fan referència a l'any 1991; és a dir, s'han invertit milers de milions de pessetes –hi he fet abans referència–, prop de 98.000 milions de pessetes, i, en canvi, no tenim dades, en l'edició dels mateixos plans comarcals, més enllà del 1991. La veritat, creiem que no deixa de ser una sorpresa.

M'he cregut en l'obligació de fer esment dels plans comarcals ja executats, com d'algunes dades, però ara, a poques setmanes que per part del Consell Executiu es presentin els Pressupostos per al 1997, ja tenim un cop més, com he dit abans, i per segona vegada, els plans comarcals aprovats i executats. Plans vitals per a les comarques a què m'he referit, que de ben segur s'ha intentat incloure-hi totes les actuacions previstes pels organismes actuants durant la vigència del pla i que poden estar sotmeses, sens dubte, en el futur, a modificacions derivades de circumstàncies diverses, encara que suposo, conseller, que, segons noves necessitats –com ha passat amb els plans anteriors–, es realitzaran actuacions durant el transcurs del període, durant el transcurs d'aquest quinquenni. Però també entenem, conseller, que les actuacions i dotacions pressupostàries incloses en els programes d'actuació constitueixen un sostre mínim de realitzacions previsible a les comarques i a la comarca a què es refereix cada un dels plans. Faig aquest esment donat que no fóra bo que en unes comarques en què els seus plans són vitals es veiessin influïts per futures retallades pressupostàries en un moment difícil i de restriccions, essent conscient que es poden produir variacions, dins dels períodes d'execució, dins dels mateixos quinquennis de la duració del pla, malgrat que també ja hi hagi quantitats importants –prop dels 5.400 milions de pessetes, un 6% aproximadament– ja previstes en el conjunt dels plans i del quinquenni d'aquest període sense fixar-ne una anualitat.

Si les meves dades, conseller, són correctes, la despesa programada per a aquest quinquenni es situa al voltant dels 96.000 milions de pessetes en el conjunt de les deu comarques, és a dir, un 42% més de despesa programada en els plans de l'any 96, o 95, fins a l'any 99, o 2000, que en els plans anteriors, encara que hi tornem a trobar desequilibris, desequilibris entre unes i altres comarques, força importants: un creixement en la despesa programada, enfront del pla anterior, d'un 67% a la Garrotxa, i solament un creixement d'un 6% a la comarca de l'Alta Ribagorça –que, per altra banda, és la comarca que a més perd més població de les deu comarques d'alta muntanya.

És per això, conseller, que fóra bo que el seguiment de cada anualitat dels mateixos plans, no solament per part de la Direcció de Planificació Territorial, també es presentés al Parlament i que a la vegada es tingués en compte, a les comarques on s'hagin previst creixements menys importants, que s'hi actuï més que en d'altres per intentar un veritable equilibri. Jo em suposo que

podrem fer balanç d'aquí a uns anys, també, que hi hagi hagut un creixement entre la despesa programada i la despesa realitzada finalment.

I, naturalment, que es tinguin en compte també les actuacions, fins i tot, aquelles actuacions..., que dins de la Comissió de Política Territorial potser és una de les comissions en què ho trobem més sovint, on veiem que algunes actuacions referides als plans anteriors no s'han portat a cap per algunes dificultats, moltes de vegades d'ordre, fins i tot..., de tipus ambiental. Crec que fóra important, conseller, que en aquests nous plans es tinguessin en compte i s'assegurés al màxim portar a cap l'execució en aquest període actual de totes aquestes obres que han estat pendents en el pla antic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per substanciar la resposta, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Artur Mas, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, vostè mateix, senyor Fabregat, comentava fins a quin punt, realment, doncs, la Llei de muntanya, de l'any 83, va ser una llei important. Important des del punt de vista que centrava molt clarament l'interès del Govern de Catalunya en el que havia de ser una actuació prioritària en les comarques de muntanya. I en aquest sentit jo li diria que els plans comarcals de muntanya constitueixen, de fet, un dels principals instruments al servei d'aquesta política; no l'únic, cal dir-ho, però sí, de tota manera, un dels principals instruments al servei de la política de muntanya.

Respecte a aquests plans comarcals de muntanya, jo, el que en voldria significar, molt especialment, també, en aquesta segona generació, que de fet està començant ara, és precisament aquesta continuïtat. Els plans han existit, prova evident i irrefutable de l'interès del Govern de fer aquesta política a favor de la muntanya, però no només han existit, sinó que continuen existint. Per tant, aquesta voluntat del Govern d'ajudar i de potenciar la muntanya es manté, i es manté, a més a més –vostè ho deia amb xifres–, d'una forma més que notable.

També voldria significar que, darrere de la política de muntanya, i concretament d'aquests plans comarcals de muntanya, el que hi ha és un gran esforç de planificació per part de l'Administració de la Generalitat. De planificació i d'acció. Concretament, en aquests plans comarcals es preveuen 679 programes d'acció i 1.500 línies d'actuació específica. I, només això, aquests 679 programes generals més les 1.500 línies d'actuació concretes i específiques, dona una idea bastant cabal de fins a quin punt avui per avui, a Catalunya, el territori de la muntanya, i concretament de l'alta muntanya, és un territori que està pensat: que està pensat, que està planificat, que està grafiat i que, a més a més, està es-

tudiat i controlat a través del seguiment que es fa d'aquests mateixos plans comarcals de muntanya. Probablement no ens equivocariem si féssim l'afirmació que, avui per avui, pocs altres territoris de Catalunya estan tan planificats i tan pensats com, precisament, aquestes deu comarques de muntanya. Prova, una vegada més, d'aquest interès que vostè subratllava, també, i que evidentment ha tingut el Govern català i, més enllà del Govern català, un conjunt d'institucions catalanes i el mateix Parlament de Catalunya.

Bé, tot això, al servei de què? Tot això, fonamentalment, al servei d'una idea central, tantes i tantes vegades repetida, i jo diria que portada a la pràctica amb èxits més que notables, que és aquesta idea del reequilibrament o, millor dit, de l'equilibri territorial del conjunt de Catalunya. Un equilibri o un reequilibrament territorial que en el cas de la muntanya significa –s'ha dit moltes vegades– una acció de discriminació positiva a favor de la muntanya. Això, evidentment, no vol dir que es pugui fer tot el que es voldria fer ni que es pugui fer tot en el termini que es voldria fer. Lògicament. En això i en tantes i tantes altres coses importants. Però sí que vol dir –i això s'ha demostrat fins ara d'una forma prou reeixida, penso jo–, sí que vol dir que hi ha hagut aquesta voluntat de discriminar positivament les comarques de muntanya de Catalunya.

I això s'ha fet en tres àmbits: el primer, en totes aquelles accions relacionades amb els recursos naturals; el segon, en aquelles accions amb incidències sobre el sectors econòmics, fet fonamental en el qual també hi ha hagut una sèrie d'èxits considerables –per exemple, en algunes comarques que tenien una especialització molt centrada en el que eren les activitats primàries i que amb el pas dels anys, gràcies al seu esforç i gràcies a la incidència de les infraestructures i dels equipaments, han aconseguit amb èxit anar a una política de diversificació econòmica–, i en tercer lloc, una tercera línia d'acció, tot allò –ara m'hi referia– que té relació directa amb les infraestructures i amb els equipaments. Torno a repetir: en aquests tres camps hi ha hagut avenços notables, i fins i tot jo m'atreveixo a dir que hi ha hagut èxits considerables, amb aquesta política. Èxits que, lògicament, no cal només ni exclusivament atribuir al Govern de la Generalitat, sinó que ha estat una acció conjunta, però –això sí– bàsicament impulsada des del mateix Govern de Catalunya.

Una altra característica que jo volia comentar és que no només aquests plans comarcals existeixen i continuen, no només hi ha aquesta planificació i aquesta línia de pensament respecte al que ha de ser la política de muntanya, sinó que a més a més hi ha seguiment dels plans comarcals de muntanya. Vostè feia referència que les estadístiques potser estan una mica desajustades en el temps. Potser en algun cas jo li ho podria admetre, però el que no podria admetre de cap manera és que es perdés aquesta sensació que realment el seguiment hi és. Hi ha gent que està només especialitzada i només abocada precisament a fer aquest seguiment. I torno a repetir el mateix que he repetit en la línia de la planificació: poques àrees de la geografia de Catalunya estan tan seguides quant a l'execució de programes i d'accions com ho estan, avui per avui, les àrees de muntanya.

Vostè deia –i en això, doncs, també té tota la raó– que en aquests darrers plans, en aquesta primera generació –que de fet ara ja ha acabat– dels plans comarcals de muntanya, hi ha hagut un altíssim grau d'acompliment pressupostari. Això és així. Això és així, i la xifra que vostè deia parla per si mateixa: un 45%, diguem-ne, de desviació respecte a les previsions, fins i tot..., fins i tot amb un estricte rigor pressupostari, ens hauria de fer pensar si s'ha anat més enllà del que realment s'havia d'anar. Jo penso que, en la mesura en què aquests primers plans comarcals de muntanya eren precisament això, els primers, això no ha estat desencertat. És a dir, valoro positivament que hi hagi hagut aquest desviament, perquè aquesta ha estat una mostra que realment les coses s'havien de fer, i que les coses s'han fet, globalment considerades, d'una forma eficaç.

Val a dir que en algunes d'aquestes previsions sempre hi ha una distorsió, naturalment explicable. Per exemple, vostè feia referència que a la comarca de la Garrotxa hi havia hagut un desviament molt significatiu; bé, és veritat, el que passa és que a la comarca de la Garrotxa una sola infraestructura, una sola, que eren els túnels de Collabós, doncs, de fet distorsionen l'estadística, perquè en el conjunt de les comarques de muntanya una inversió singular d'aquestes característiques pot arribar a distorsionar la imatge del conjunt. Però, bé, això no treu el fet real, que vostè mateix comentava, que realment aquí hi ha hagut un sobre esforç important, fins i tot respecte a les previsions, i que, per tant, podem dir que, feliçment, aquests primers plans de muntanya s'han acabat, primer, amb un grau de compliment molt important; segon, amb una inversió fins i tot més enllà de la que inicialment estava prevista.

Certament, estem parlant de xifres globals i, per tant, si es vol trobar un, dos o tres exemples de coses que estaven previstes i que finalment no s'han fet es trobaran, lògicament. Però també deixi'm dir una cosa, en defensa de com es fan aquests plans comarcals de muntanya: aquí s'hi posa, per dir-ho clarament, pràcticament tot, pràcticament tot, i a més a més s'hi posa amb un grau de connexió amb les aspiracions del territori molt important, és a dir anant a buscar el problema pràcticament, no només esperant que surti, sinó anant a buscar el problema, la mancança o el dèficit. I, per tant, això acaba donant una configuració global d'aquests plans comarcals de muntanya que realment cauen molt en el detall, i prova d'això és que moltes accions, i fins i tot moltes inversions previstes en aquests plans comarcals de muntanya, tenen imports previstos d'un, dos, cinc i deu milions de pessetes, prova precisament d'aquesta cura en la seva elaboració i d'aquest altíssim grau de detall en la seva configuració, que –torno a repetir– no es dona en cap altre tipus de programació ni de planificació en l'àmbit català.

A partir d'aquí? A partir d'aquí tampoc vull amagar, fins i tot referint-nos als plans comarcals de muntanya, que, malgrat que aquests primers plans comarcals han tingut l'escreix d'inversió sobre les previsions que han tingut, tampoc vull amagar que els esquemes pressupostaris –també d'inversió, o principalment d'inversió, en aquest moment– que havíem tingut durant aquests darrers anys, lògicament, no són els mateixos que els

d'avui, i això és una evidència aquí, a nivells municipals i també a nivells de tot l'Estat, i, si molt m'apuren, a nivells de tot el conjunt dels països europeus. I, per tant, això, agradi més o agradi menys, s'entengui més o s'entengui menys, aquesta és una realitat objectiva a la qual, d'una forma o d'una altra, ens hem d'enfrontar. I això afecta la inversió i afecta, diguem-ho també clarament, el conjunt de les inversions. És molt difícil que hi hagi un programa específic que quedi al marge o que quedi deslliurat d'aquesta política, diguem-ne, d'ajustament pressupostari a tots els nivells.

A partir d'aquí? Quina és la voluntat del Govern? La voluntat del Govern, jo la centraria en les mateixes paraules que li he dit abans: la nostra voluntat segueix sent que, malgrat aquest escenari pressupostari diferent, hi hagi una discriminació positiva a favor de la muntanya. Això vol dir que la muntanya, tant com nosaltres puguem, o tant com nosaltres sapiguem, seguirà tenint aquesta atenció preferent. Però que s'entengui bé: «atenció preferent», a partir d'ara, no vol dir ni necessàriament superar les previsions ni necessàriament arribar més enllà del que s'havia arribat en exercicis anteriors.

Això, explicat així, podria aixecar, diguem-ne, algun interrogant, però jo crec que no seria legítim, perquè, en definitiva, tot el que s'ha fet fins ara significa una cosa principal, i és que avui –i això no ho pot negar ningú–, avui, les comarques de muntanya de Catalunya tenen molts més instruments i moltes més eines a les mans per progressar que no tenien pas cinc o deu anys enre. I per tant, tot i que l'esforç ha de continuar, i que nosaltres el volem i el pensem continuar –a uns ritmes lògicament diferents–, tot i això, no podem oblidar que aquest esforç hi ha estat i que aquest esforç ha de servir per a alguna cosa, i aquesta alguna cosa lògicament és per a allò que ja està servint en aquest moment, i és perquè moltes d'aquestes comarques de muntanya avui n'estiguin traient un profit més que considerable.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller... Benvinguda sigui, conseller, la discriminació positiva, sobretot per a les comarques d'alta muntanya, i tant de bo..., i millor fóra que això fos extensiu a totes les comarques de Catalunya: sabem que això no ha estat així i no serà així tampoc en el futur immediat, encara que tots vulguin.

No és la meva intenció, conseller, parlar d'accions puntuals –ja no ho he fet tampoc, sinó en algunes molt concretes, en la primera part de la meva intervenció–, sinó parlar del mateix conjunt. Ja creiem, conseller, que no hi haurà un increment –almenys del 45%– durant aquest quinquenni, entre la despesa programada per a aquests plans comarcals de muntanya i la despesa que es realitzarà. Però el que sí que creiem nosaltres que és

important, i fóra important, és que durant aquest quinquenni es garanteixin les quantitats, si més no, que estan programades dins dels mateixos plans comarcals.

Ho dic perquè, quan un repassa els mateixos plans comarcals, i les deficiències que hi ha als diferents nuclis de població, i fins i tot de vegades a les mateixes capitals de comarca d'aquestes comarques, es troba temes que, vistos des d'una capital de província, i vistos també des de Barcelona, a vegades ens poden semblar veritablement sorprenents. Hi ha un grau de..., poblacions, i fins i tot de nuclis –més nuclis que poblacions–, on encara no hi ha xarxa de clavegueram, on hi ha un problema important amb línies d'alta tensió, sobretot pel que fa referència a les masses forestals que hi ha en totes aquestes comarques d'alta muntanya i que sabem que en el passat ens han portat més d'un disgust en el tema dels focs. Sabem que una gran part dels nuclis de població encara no tenen ni pavimentacions urbanes ni enllumenat. Que és important reforçar parcs de bombers en aquests nuclis. Que hi ha algun nucli encara..., i ho hem vist durant aquesta legislatura en la mateixa Comissió de Política Territorial, quan s'ha demanat per part d'algun grup parlamentari que hi hagués el servei de telèfon en algun nucli o en alguna població de les comarques d'alta muntanya. I, a més, ara, després de l'aplicació de l'ESO, ens trobem que hi ha un nivell de desplaçament important, sobretot en aquests nuclis d'aquestes comarques d'alta muntanya. I això vol dir i voldrà dir uns esforços importants, també, concretament, del seu Departament de Política Territorial i Obres Públiques, com també ja porten els mateixos programes.

Ha fet referència a tres capítols: un dels recursos naturals, un altre de les infraestructures i els equipaments, però ha fet referència a un de sectors econòmics i de l'esforç que s'hauria de continuar fent. La veritat, aquí, conseller, ens trobem amb un altre –creiem nosaltres– desequilibri, una mica, comparat amb els plans comarcals primers.

Sanitat i Seguretat Social tenia programats els primers plans 3.533 milions de pessetes, i han baixat a 2.015 milions de pessetes. I hi ha nuclis, hi ha fins i tot algunes poblacions, dins de les deficiències dels mateixos plans, on s'observa perfectament que tenen deficiències molt greus i deficiències importants.

Dins el Departament d'Indústria i Energia hi havia en els primers plans prop de 3.100 milions de pessetes programats i hem caigut a 1.200 milions de pessetes programades, sens dubte important per desenvolupar el que és l'activitat econòmica d'aquestes comarques que han passat, en la majoria de casos, de ser comarques eminentment agrícoles a tenir altres activitats.

I, és clar, en l'apartat de Comerç, Consum i Turisme, també ens trobem que hi ha una diferència, no tan important com les altres, però hem passat aproximadament dels 1.900 milions de pessetes programats als 1.450 milions de pessetes programats, essent aquestes comarques d'alta muntanya un dels seus potencials més importants el que és el turisme, especialment en el món rural.

Vostè ha fet referència que els plans comarcals se segueixen. Només faltaria: se segueixen, sens dubte, per la Direcció General de Planificació i d'Acció Territorial. Jo li he demanat que fóra bo també que el Parlament de Catalunya, la Comissió, en tot cas, adient, la de Política Territorial i Obres Públiques, pogués fer un seguiment dels mateixos plans comarcals de muntanya, any rere any. Perquè aquí no hi participa solament un departament, com s'ha dit abans, hi participen consells comarcals, hi participen tots els departaments de la Generalitat, hi participa el Consell General de Muntanya i, finalment, hi participa el Consell Executiu.

I també dir-li que en la línia d'aquests eixos fonamentals de què vostè ha fet esment –jo també n'he fet esment en la meua primera intervenció–, nosaltres, en el futur..., la moció que presentarem anirà, sens dubte, encaminada a garantir aquestes actuacions i aquestes inversions durant els propers anys a les deu comarques que conformen els plans comarcals d'alta muntanya, i que hi hagi un seguiment també per part del Parlament, i que les noves actuacions que no estiguin previstes en els plans comarcals de muntanya es facin sempre en aquelles comarques principalment on hi hagi hagut menys increment respecte a les despeses programades en els anteriors plans, així com també a la vegada es miri, dins de totes les possibilitats sens dubte complicades en aquest quinquenni que tenim per davant, que les actuacions que es van deixar de fer en els plans comarcals de muntanya...

El president

Se li ha acabat el temps...

El Sr. Fabregat i Vidal

Acabo, president... En els plans comarcals de muntanya de l'anterior quinquenni es puguin fer en aquest.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Per contestar la rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Fabregat, vostè deia que s'han de garantir les aportacions pressupostàries per al quinquenni; bé, subratllem «quinquenni», d'entrada. Per tant, aleshores, el que hauríem de fer és sortir d'aquella òptica de l'anàlisi semestral o anual i jutjar-ho al final, eh? I, al final, com que molts plans comarcals de muntanya han començat precisament aquest any 96 en aquesta segona generació, al final vol dir l'any 99 i l'any 2000. I, de tota manera, en una pura ortodòxia financera –que no serveix per contestar la pregunta, que quedi clar, però que sí que serveix com a reflexió general–, jo també li hauria de dir que si en un moment determinat hi va haver un escreix, doncs, potser al final s'hauria de fer un balanç global, i si en aquest balanç global acabem enrasant, no hi hauria hagut incompliment, des d'aquest punt de vista.

Per tant, això de les garanties per als quinquennis o per als anys o per als semestres, això es pot veure o cada un ho pot veure des d'una òptica, diguem-ne, diferent en funció també del diferent nivell de responsabilitats.

Ara, més enllà d'això, jo el que sí que vull que quedi clar en aquest debat, en aquesta interpellació, és que la nostra voluntat com a govern ha estat i segueix sent, ara com ara, una voluntat d'ajudar positivament les comarques de muntanya de Catalunya. I en aquesta voluntat ens hi avala el que hem fet; no és una voluntat, diguem-ne, simplement, posada avui sobre la taula d'una forma improvisada, sinó que ens avala el que nosaltres hem fet durant aquests darrers anys.

En segon lloc, vostè deia que hi ha alguns programes que baixen, i posava com a exemple, doncs, el tema de la sanitat, o fins i tot el tema..., alguns apartats d'indústria. Jo li diria, sense que això tampoc hagi de significar –diguem-ne– de posar a l'extrem cap posició, però jo li diria que al final el que més ens convindria a tots és que en alguns d'aquests programes ja no s'hagués d'invertir més. Vull dir que l'èxit del conjunt seria precisament que no hi haguéssim d'invertir tant, o que no hi haguéssim d'invertir més, perquè això voldria dir que realment se li ha donat la volta final o el tomb final a la situació.

Per tant, el fet que hi hagi alguns programes concrets –fins i tot programes que afecten directament les necessitats primàries de la gent–, que no tenen la mateixa intensitat, pot tenir dues lectures. Aquell que digui «això baixa, no hi ha la suficient atenció», o aquell altre que digui... –que seria la posició del Govern en aquest cas, i crec que, a més a més, perfectament contrastable amb la realitat i amb les estadístiques de passat; per tant, amb el que tenim ja fins ara–, aquells que dirien «gràcies al fet que ja s'ha fet tot això, avui, per exemple, els dèficits sanitaris de les comarques de muntanya no tenen res a veure amb el que eren cinc, sis, set o deu anys enrere». Per tant, segons com, que alguns programes baixin, fins i tot es pot considerar un èxit del procés.

I, finalment, vostè proposava que hi hagués un seguiment per part del Parlament de Catalunya de l'evolució d'aquests plans comarcals de muntanya; jo li he de dir que ja hi ha un organisme global, que és el Consell General de Muntanya, que té informació periòdica de l'evolució d'aquests plans; ara bé, en tot cas, el Parlament de Catalunya, lògicament, a través de la Comissió de Política Territorial, pot requerir tantes vegades com vulgui que es donin explicacions per part del conseller o del director general d'Acció i Planificació Territorial de com s'estan executant aquests plans. I jo li brindo, des d'aquest punt de vista, com no podia ser d'altra manera, la col·laboració total i absoluta del nostre Departament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat. Té la paraula, per formular la seva interpellació, el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta interpellació té el seu origen en l'informe que trimestralment envia la Conselleria a aquest Parlament sobre l'estat d'execució del Pressupost, informe que va entrar en aquesta cambra als inicis d'aquest mes, el dia 3 d'octubre –dit sigui de passada, tres dies més tard del termini que marca la Llei, però bé, no és un problema de tres dies–, però l'important d'aquest informe per nosaltres era veure com s'anava movent, quina era la situació econòmica, i sap el senyor conseller que el nostre Grup està seguint aquest tema per la preocupació que aquest ens ofereix.

Aquest informe ens indicava que el dèficit, a finals de juny de 1996, era un dèficit de 60.000 milions de pessetes en números rodons, 59.000 i escaig –60.000 milions: fem números rodons, perquè tots ens entendrem més bé. És clar, 60.000 milions de pessetes és un 10% més del dèficit que teníem en el mateix període de l'any 1995, de l'any passat, any que vam acabar amb un dèficit global d'uns 80.000 milions de pessetes. Per tant, seguint aquesta tendència arribaríem, si es marqués la mateixa tendència que el 1995, arribaríem a un dèficit de 90.000 milions de pessetes l'any 1996.

60.000 milions de pessetes és també, a la vegada, un dèficit superior al previst per a tot l'any, tant en els pressupostos com en els acords de convergència econòmica de Maastricht, que es preveu a l'entorn dels 45.000 milions de pessetes; per tant, ja en tancar el juny de 1996 havíem sobrepassat de 15.000 milions de pessetes els límits de Maastricht, estàvem un 35% per damunt dels límits de Maastricht.

Per tant, la primera qüestió que se'ns ofereix en aquest informe, de les dades que segueixen, que són conseqüents a l'informe trimestral de la Conselleria, és una certa preocupació, una molt important preocupació per saber com tancarem l'any 1996, i saber fins a quin punt serem capaços de cobrir els criteris de Maastricht.

En tot cas, generar 15.000 milions de pessetes de superàvit dintre del segon semestre, que és el que ens tocaria fer per cobrir els criteris de Maastricht, no deixa de ser un element preocupant i un element difícil, i que la història no demostra pas que s'hagi pogut fer en anys anteriors. Per tant, aquesta seria la primera preocupació.

Segona. Per què es produeix aquest dèficit? Un podria esperar que el dèficit es produís perquè els ingressos, durant aquest primer semestre, haguessin anat molt malament, perquè hi haguessin hagut determinats retards, perquè hi haguessin hagut determinades situaci-

ons que justificassin que els ingressos del primer semestre del 96 fossin molt inferiors als de l'any anterior i que, per tant, doncs, és clar, el dèficit es produeix perquè hi ha hagut menys ingressos.

Però, és clar, si anem a analitzar les dades, veiem que els ingressos que es liquiden durant els primers sis mesos del 1996 s'incrementen gairebé d'un 20% en relació amb els de l'any anterior: exactament un 18%. Aquest és un increment molt elevat. Quan els ingressos han crescut gairebé d'un 20%, per què es produeix dèficit? Doncs, es produeix, simplement, el dèficit, perquè també les despeses han crescut a un ritme exageradament elevat, des del nostre punt de vista. Per uns motius que espero que el conseller ens expliqui. Per què les despeses del 1996 han continuat creixent a un nivell del 18, 19% en relació amb les del 1995? Per què les despeses de personal han crescut globalment gairebé el 12% d'un any en relació amb l'altre? Per què els interessos han crescut un 53% de mig any en relació amb l'altre mig any, quan el tipus d'interès més aviat ha anat a la baixa d'un any en relació amb l'altre? Per què les transferències a empreses públiques, les subvencions que de la Generalitat van destinades al sector no-administratiu han crescut gairebé d'un 40% durant aquests sis mesos? Per què, en sis mesos, en mig any, ens hem gastat ja el 70% del pressupost de farmàcia?

Són algunes incògnites que, realment, a nosaltres ens posen, com diríem en llenguatge molt col·loquial, la mosca darrere l'orella, perquè realment hi ha una..., sembla que hi hagi —no voldríem dir que hi fos— una certa incapacitat per controlar el ritme de creixement de les despeses. Repeteixo: en una situació en què els ingressos han crescut d'un 20%, no hi ha cap raó objectiva que expliqui que s'hagi incrementat el dèficit; no hi ha cap raó objectiva, des del nostre punt de vista, que expliqui que també les despeses hagin crescut a un ritme del 20%. Perquè en el fons estaríem plantejant una vella qüestió, de si Maastricht —o el que se'n diuen els criteris de Maastricht— és simplement un criteri estètic o, realment, creiem que són aquells criteris que ens poden ajudar tots a convergir cap a una situació econòmica que ens permeti el creixement, que ens permeti arribar a una millor situació a nivell d'atur i a millorar, en general, la situació econòmica de les diferents administracions.

De vegades ens fa la impressió que, des del Govern de la Generalitat, es demana rigor a altres administracions, es demana control, es demana reducció de les despeses, es demana aprimar l'Administració, en termes generals, però quan és l'hora d'aplicar aquestes mateixes receptes a la pròpia Administració, a l'Administració de la Generalitat, llavors hi ha més dificultats, hi ha més problemes, és més complex, i fins i tot en algun moment se'ns diu que és pràcticament impossible.

Per tant, si nosaltres haguéssim de fer un diagnòstic de per què es produeix aquest dèficit, i d'acord amb les dades que se'ns van donar, diríem que es produeix perquè les despeses no s'han sabut controlar, des del nostre punt de vista, de forma adequada.

Quines són les conseqüències d'aquesta situació? Des del nostre punt de vista, podríem situar tres nivells de

conseqüència: una, d'ordre polític important, que és que, si, de nou, l'any 1996, la Generalitat no aconseguix complir els criteris de Maastricht, el prestigi polític, la situació en general des del punt de vista de la nostra capacitat de complir alguns objectius que es marquen a un nivell més global, entenem que quedarà relativament tocat. En endeutament, és impossible: no ho complirem, això ja ho sabem, i ho sabem de fa ja uns quants anys, que l'evolució de l'endeutament és una evolució totalment disparada, exponencial, que farà impossible que puguem complir els objectius que es marcaven en els criteris de convergència econòmica de Maastricht. Ara, en el dèficit, podrem complir-los? Serem capaços de reconduir aquesta situació de 60.000 milions de dèficit a solament 45.000 el desembre del 1996? És una de les grans incògnites que hi han en aquest moment.

Una segona conseqüència és evident: més dèficit, més endeutament. Hi ha un indicador. No sabem, evidentment, quines són les dades d'endeutament el juny del 96, perquè no en tenim els elements. Sí que sabem que, a finals del 1995, per al conjunt de la Generalitat més les empreses públiques, ha d'estar al voltant del bilió 400.000 milions de pessetes. No sabem què ha passat a mitjans del 1996, però ens preocupa molt que els interessos hagin crescut d'un 50%. Això vol dir, segurament, que també l'endeutament haurà crescut de forma relativament important.

I un tercer element que genera aquest dèficit és l'evolució del pendent de pagament, de la morositat de la Generalitat. Aquest és un tema cada cop més preocupant. L'any 1994 —que és l'última dada que tenim completa, perquè les de la liquidació del 95, fins que la Sindicatura no faci el seu informe, no les podem veure—, en el tancament de 1994, la morositat de la Generalitat, és a dir, els deutes a curt termini de la Generalitat, representava el 6% del PIB. Aquesta és una xifra molt exagerada. Ha rumiat, en algun moment, la Conselleria, o el Govern, quan..., en el moment de revisar el creixement de l'economia catalana, que fa pocs dies s'ha revisat a la baixa, quina és la incidència que aquest increment de la morositat de la Generalitat té en el mateix creixement de l'economia del país? Quan estem dient que els deutes, a curt termini, de la Generalitat, representen el creixement de dos, tres anys de l'economia catalana, és una magnitud, des del nostre punt de vista, relativament important, i creiem que hauria de fer reflexionar el Govern de la Generalitat, sobretot si agaféssim una tendència des del 1989, i veiéssim que el creixement també és un creixement exageradament elevat, amb una tendència exageradament forta. I l'única dada que coneixem de 1996 és també una dada suficientment aclaparadora: el pendent de pagament del gener al juny del 1996 és un 50% més elevat que el del gener al juny del 1995. És a dir que encara estem afegint més llenya al foc.

Per tant, les conseqüències d'aquesta situació, polítiques, des del punt de vista de compliment o no compliment dels criteris de Maastricht, i econòmiques, des del punt de vista de l'endeutament i des del punt de vista de la morositat, són també totalment aclaparadores i preocupants, i aquesta intervenció nostra ho vol ser

1666

amb l'ànim positiu, amb l'ànim de dir que estem en una situació que des del nostre punt de vista és molt dura, i que, tots plegats hem de veure quin és el camí que som capaços de trobar per tirar endavant i per trobar-hi una solució.

El Govern, a nosaltres ens sembla –i li ho diria així, senyor conseller– que potser hi ha uns indicis que, potser, finalment, ha arribat a prendre una certa consciència de la perillositat d'aquesta situació. En tot cas, en l'Informe d'Intervenció se'ns diu que el 2 de setembre el Govern pren un acord en què prohibeix qualsevol actuació que no estigui prèviament acordada o que no tingui finançament específic. Per tant, des d'aquest punt de vista, podríem dir que el Govern sembla que ha pres certa consciència del tema, i al mateix temps –i això és per la premsa, perquè com a mínim al nostre Grup no li ha arribat cap comunicació oficial que així ho expressi–, també es parla que s'ha constituït una comissió especial per controlar les despeses, per veure quina és l'evolució de les despeses, per controlar el dèficit –comissió presidida pel secretari del Govern, i de la qual formen part tant membres de Presidència com del Departament d'Economia i Finances. Ens preocupa saber quin és el paper d'aquesta comissió; ens preocupa saber amb quins criteris actuarà aquesta comissió; ens preocupa saber, tot plegat, cap on s'encaminarà, perquè des del nostre punt de vista, una comissió d'aquest tipus ha de tenir uns criteris molt clars i transparents, perquè tots plegats sapiguem cap on va a parar.

Per tant, deixi'm dir-li-ho així: segurament, en la situació actual sembla que hi ha alguns indicis que...

El president

Senyor diputat, lamento dir-li que se li ha acabat el temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president. En tot cas, en la rèplica incidiríem de nou en aquesta qüestió, però: s'ha pres consciència d'aquest tema?, i sí que ens agradaria saber, aquesta presa de consciència del Govern –si és que hi és–, en quin sentit pensa evolucionar.

Gràcies, senyor president.

El president

Per al torn de resposta, té la paraula el conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, en el període 93-95, el dèficit de la Generalitat ha passat de 171.191 milions de pessetes a 78.000. És a dir, en tres anys s'ha reduït de 93.000 milions de pessetes, que vol dir un 54,3% menys respecte a l'existent el 93.

El 96, l'objectiu de dèficit està fixat pels escenaris pressupostaris de convergència amb Europa, i és de 46.180 milions, com sap el senyor Martí Carnicer. No 45.000, perquè si arrodonim per dalt el dèficit i per baix els

objectius de convergència... Nosaltres ho farem al revés. Més val que parlem de xifres precises. Aquest import és inferior de 31.926 milions de pessetes al del 95 –conegut pel senyor Martí Carnicer–, i determina l'actuació que ha tingut el Govern en la concreció de la pròrroga del pressupost del 95-96 –amb la reducció aquella, de despeses, de 72.000 milions de pessetes– i en la formulació i execució del Pressupost de l'any 96, que vam debatre en aquest Parlament abans de l'estiu.

Hi ha un aspecte que hem de destacar, que és la millora del finançament dels serveis traspassats, introduint tots els efectes del pacte amb el PP, que tenen conseqüències, ja, l'any 96 –després ho veurem–, pel que fa referència a uns serveis específics. I en relació amb aquesta pròrroga hi va haver les retallades que se sap, i en el Pressupost del 96, la prioritització de Justícia i Governació, per motiu dels traspassos –o de l'acord de policia, d'ensenyament i de sanitat, i retallades molt importants –molt importants, i criticades per sectors de la cambra– en medi ambient, en indústria, en comerç i turisme, en treball i en cultura.

L'execució del Pressupost per al 96, que és amb el que ha començat la seva intervenció el senyor Martí Carnicer, respon a les línies marcades per la consecució de l'objectiu de dèficit a 31 de desembre. El senyor Martí Carnicer ha denunciat últimament aquest dèficit de 59.800 milions de pessetes en el segon trimestre, i jo li recordaria que va denunciar el dèficit de 74.000 milions de pessetes en el primer trimestre, i nosaltres li vam dir que manteníem l'objectiu de 46.000 milions en el curs de l'any, i que això aniria evolucionant favorablement, i que no es podria prendre la fotografia del dèficit en un moment determinat, sobretot quan es comptabilitzaven moltes despeses en el primer trimestre, i molts ingressos en el moment en el qual es produïen.

Últimament, la presentació que s'ha fet en una roda de premsa que va fer el senyor Martí Carnicer, i en la qual va anunciar aquesta interpellació, era la de dir: «A final del primer semestre, estem a 59.000 milions de dèficit, quan l'objectiu és de 46.000.» Bé, s'hauria pogut dir una altra presentació: «El primer trimestre era de 74.000 i l'hem reduït a 59.000, i ens anem acostant, en el curs de l'any, als 46.000 d'objectiu.» Hauria pogut ser una altra presentació als mitjans de comunicació, que no van fer; van fer la presentació més adient amb l'esquema plantejat pel senyor Martí Carnicer. Però això importa poc, perquè el que compta, efectivament, són les xifres.

Les dades que tenim, aproximades, del tercer trimestre, són que aquest dèficit passa a 52.000 milions de pessetes. Per tant, amb la informació que nosaltres enviem al Parlament, per trimestres, 74.000, 59.000, 52.000. I jo dic que complirem l'objectiu de dèficit de 46.000. I, a més a més, dic que presentarem un pressupost del 97, a principis del mes de novembre o a finals d'aquest mes, que complirà l'objectiu de Maastricht de 26.000 milions de pessetes. És a dir que, els esforços perquè Maastricht realment sigui un fet positiu, de sanejament de les economies públiques i de dinamització del sector privat, és un objectiu que la Generalitat vol complir, i que està complint.

I nosaltres no donem lliçons a cap altra administració. Si nosaltres..., el partit o la coalició que jo represento juga un determinat paper a nivell d'altres institucions, doncs, fa els plantejaments que políticament considera que ha de fer, i el Govern de la Generalitat fa aquests plantejaments, i no hi ha contradicció entre uns plantejaments i altres.

Nosaltres partim d'un finançament molt dolent –aquest és un tema del qual també se n'ha de parlar–, d'un finançament que el senyor Martí Carnicer sap que ve del cost efectiu, que és una fotografia del que costava l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya en el moment que es van fer els traspassos, i aquesta fotografia era una fotografia que mostrava uns dèficits importants. Tot l'esforç ha estat anar millorant el sistema de finançament: es va millorar el 86, s'ha millorat en el 92, després en el 94 hi va haver la millora de la responsabilitat fiscal, del 15% de l'IRPF –encara que fos amb un topall superior–, i després, en aquest any 97, tindrem la millora amb el 30% de l'IRPF sense topall superior i amb la capacitat legislativa d'aquest 30% i dels tributs cedits. I aleshores nosaltres hem hagut de fer front a una demanda social, i concretament a la creació d'unes infraestructures, en gran part, amb l'endeutament, i en gran part també s'ha generat dèficit, perquè molt sovint, quan comparem el que és l'estructura de despesa d'una comunitat autònoma com és la Generalitat de Catalunya amb l'estructura de despesa de l'Estat –i això ho he dit moltes vegades–, hem de fer unes diferències importants.

És a dir, nosaltres, per exemple, serveis com el d'educació, sanitat, serveis socials, formació ocupacional i la seguretat ciutadana, representen el 61,6% del nostre pressupost total. I, si traiem la participació dels ens locals, on la Generalitat fa únicament de caixa –entren els diners i surten–, això passa a més del 70%. Però és que a més a més aquests serveis són serveis que bàsicament es fan amb despeses de capítol 1 i de capítol 2, és a dir amb despeses corrents, i aquests serveis bàsics representen el 78,4% de les despeses corrents totals. Per tant, retallar –i això ho sap perfectament el senyor Martí Carnicer– en temes com aquests, d'ensenyament i de sanitat, quan les despeses corrents representen un percentatge tan elevat, és molt difícil, i aleshores la retallada en les inversions és més fàcil, i de fet és el que s'està fent des de fa ja alguns anys amb el Govern socialista, a Madrid, i amb el Govern del PP actual, i també a Catalunya, en l'últim any, i probablement també es farà en el 97, amb la crítica de l'oposició. Que té un contingut de raó quan diu: «Les infraestructures són la creació de riquesa per al dia de demà»... Bé, però és que ara, nosaltres, la nostra prioritització és complir amb l'objectiu del dèficit. I per tant, en aquest aspecte, jo voldria dir que tot el tema de l'endeutament, del qual ara es parla tant, aquest endeutament en gran part s'ha fet per poder crear les infraestructures. I tinc unes dades aquí sobre el total acumulat d'operacions de capital efectuades pels departaments de la Generalitat des de 1984, que és d'un bilió 658.000 milions de pessetes, que és realment una xifra molt important i que respon a una política d'endeutament que certament hem de frenar.

El senyor Martí Carnicer ha dit –i té raó– que l'endeutament va lligat al dèficit. És a dir, mentre nosaltres tinguem un augment de dèficit –i l'objectiu de Maastricht del 3% de dèficit sobre el PIB de totes les administracions públiques encara és un dèficit, i un dèficit important–, aquest dèficit s'ha de finançar, i per tant, hi ha un increment de l'endeutament. L'important és la tendència i que l'increment de l'endeutament no desbordi.

Sobre l'endeutament, el llarg i curt consolidat, a 31 del XII del 95 és de 715.000 milions de pessetes, a 30 del VI del 96 és de 759.222 i a 30 del IX del 96 és de 785.000. I a això hi hem d'afegir endeutament a curt, endeutament de la Tresoreria General de la Generalitat i endeutament de la Tresoreria de la Sanitat, que representa, per exemple, a 30 del IX del 96, 156.000 milions i 156.000 milions –les dues xifres són quasi idèntiques, amb 300.000 pessetes de diferència. El total, doncs, és d'un bilió 99.000. Ara, el senyor Martí Carnicer aquí m'hi afegeix l'endeutament dels organismes i empreses públiques, els organismes autònoms, comercials, industrials o financers –i això és un discurs que evidentment l'hem de fer, i l'hem d'afegir–, i hi afegeix també el deute a proveïdors o la morositat –a part, però també en parla. Ara, si parlem dels escenaris de Maastricht, el senyor Martí Carnicer sap que no podem parlar d'aquest endeutament dels organismes industrials, financers i comercials, simplement perquè no entren a l'endeutament de Maastricht, és a dir no es compta per als escenaris de Maastricht, no es compta a nivell de cap administració; és a dir, que el senyor Martí Carnicer pot parlar de la situació de la Generalitat, però no em pot sumar a l'endeutament que compta per a Maastricht i per als escenaris de Maastricht el que en virtut de Maastricht no es té en compte. Per tant, d'aquest tema, parlem-ne, però parlem-ne dins de la seva dimensió, que és fora del conjunt dels escenaris de Maastricht.

Per nosaltres, el que compta als escenaris de Maastricht és bàsicament complir amb el dèficit, i jo repeteixo que, en l'evolució de 74.000, 59.000, 52.000, arribarem als 46.000 –o almenys aquest és el nostre objectiu– a final de l'any 96. Entre altres coses perquè hi ha uns ingressos de 20.000 milions de serveis específics que s'han comptabilitzat quan s'han comptabilitzat, quan realment hem tingut la seguretat que ens vindrien –i aquesta seguretat avui dia la tenim i tenim documents que així ens ho acrediten per poder-ho comptabilitzar–, i després hi ha l'ingrés de l'impost del patrimoni que es produeix quan es produeix i es comptabilitza quan es produeix, i nosaltres en els 74.000 teníem incorporacions de l'any anterior, i per això vam dir: «És un dèficit que s'anirà recuperant en el curs de l'exercici», i és la contesta que en aquell moment vam donar a la roda de premsa que també va fer el senyor Martí Carnicer.

Doncs bé, els fets ens han donat la raó. Es va recuperant en el curs de l'exercici: 74.000, 59.000, 52.000, i complirem els 46.000, i això per nosaltres és l'important.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Hauria d'acabar. (Pausa.) Gràcies.

Té la paraula, per al torn de rèplica, el diputat senyor Martí Carnicer, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo suposo que de temps no n'ha tingut suficient, però en tot cas deixi'm que li digui –perquè m'agradaria que em contestés– sobre un tema que li he plantejat al final de la meua intervenció, que és dir l'abast de l'acord del Govern de 2 de setembre, l'abast de la tasca i la missió que el Govern encomana a aquesta comissió presidida pel secretari del Govern –repeteix, segons notícies de premsa– i de la qual formen part persones de Presidència i persones d'Economia i Finances. Voldríem saber quin és l'abast d'aquesta comissió, perquè és que ens preocupa; ens preocupa l'abast de la comissió i les seves relacions amb la Conselleria d'Economia i Finances, i veure de quina manera el Govern ha resolt aquests temes. I, si forma part d'una voluntat de redreçar la situació, nosaltres, tingui la seguretat, senyor conseller, que serem els primers a felicitar-nos-en.

Deixant a part això –perquè desitjaria que el senyor conseller em contestés sobre aquest tema–, manifestar en tot cas, d'acord amb ell, que l'important són els números i no la presentació que un faci d'aquests números, perquè després tenim l'avantatge tots plegats, els que treballem en aquesta matèria, que realment demostrin el que hi ha després al darrere de cada cosa.

Jo torno al tema. Vull dir, el problema és que per molt que ens creixin els ingressos... El senyor conseller plantejava: «Tenim un finançament dolent.» Bé, podríem estar d'acord, si no del tot amb el que diu el senyor conseller, sí en part amb el que ell manifesti sobre la qualitat del nostre finançament. Però, és clar, si a aquesta qualitat del nostre finançament hi afegim la poca qualitat del control de les despeses, llavors és quan tenim dèficit. És justificable davant d'aquesta cambra dir que les despeses de 1996 han crescut globalment un 20% en relació amb les del 95? És lògic en qualsevol administració..., avui, amb la situació de crisi financera de les administracions, de situació d'anar cap a Maastricht, de control de les despeses, quantes administracions trobarem que en el primer semestre de l'any 1996 hagin crescut un 20% les seves despeses? Poquíssimes, senyor conseller; no tinc l'estadística, però estic segur que poquíssimes. És necessari un control de la despesa, i si aquesta comissió que s'ha creat va en aquest sentit benvinguda sigui. En qualsevol cas, tampoc es pot plantejar la dicotomia que l'únic possible a retallar són les despeses d'inversió. No, miri, si les despeses corrents haguessin crescut un 3% en el 1996 en relació amb el 1995 ens hauríem estalviat 80.000 milions de pessetes: o no tindríem dèficit o podríem invertir 80.000 milions més. Aquí és on hi ha d'haver la gestió necessària del govern: controlar l'evolució de les seves despeses corrents. I aquest és un tema que, ara com ara, encara és una assignatura pendent del seu Govern.

I és això..., quan jo li deia que hem de predicar amb l'exemple, honorable conseller, és això el que hem de

fer: demostrar que som capaços de portar a terme aquesta gestió. Perquè, és clar, si no, correm el perill d'anar a parar a allò que deia també en algun moment de la meua intervenció inicial, que és que Maastricht es converteixi en un criteri estètic. Que sí. Vostè diu: «No, és que, segurament, agafant només allò, determinada part de les despeses de la nostra Administració, determinada part del dèficit» –o de l'endeutament, exactament, vostè parlava–, «complirem, perquè aquesta altra part no compta.» Bé, però quina diferència hi ha entre fer una inversió via GISA o fer-la via Departament de Política Territorial? És una pura decisió del Govern. «L'endeutament via GISA no comptarà per a Maastricht; l'endeutament via Departament de Política Territorial comptarà per a Maastricht». I això ho hem de considerar un criteri tècnicament correcte? No és una mera correcció estètica del dèficit? No és una interpretació totalment estètica, torno a repetir, en tot cas, dels criteris de Maastricht? Des del nostre punt de vista aniria en aquest sentit, senyor conseller, i, per tant, en aquest sentit no podríem no estar d'acord amb vostè. Quan parlem de dèficit hem de parlar de dèficit de veritat, es generi allà on es generi; que es comptabilitzi d'una manera o d'una altra, aquest és un altre tema, però si és un dèficit de GISA no per això deixa de ser dèficit, no per això deixa de tenir les mateixes conseqüències que un dèficit generat en els Pressupostos de la Generalitat, i per tant, també en aquest sentit hem de sortir d'aquest element, de vegades, de control merament aparent de les coses per anar al control de fons.

Repeteix, honorable conseller, que nosaltres estarem molt satisfets que puguin complir amb el dèficit dels criteris de convergència de Maastricht i que tanquem l'any 1996 amb un dèficit inferior als 46.180 milions de pessetes que vostè ha dit. Els primers contents, nosaltres. Ara, compte, en el sentit de com es faci aquesta operació; no fos cas que tornéssim a repetir l'operació del tancament de 1995: com que els números de 1995 no ens quadraven vam agafar 60.000 milions de pessetes de despeses del 95 i les vam passar al 96; d'aquesta manera vam quadrar el dèficit de 1995. No seria bo que tornéssim a repetir una operació semblant, perquè, és clar, llavors ens trobem que la pilota es va fent cada vegada més grossa. O no seria bo que féssim el que s'ha fet en aquest primer semestre, de canviar el criteri de comptabilització de determinats ingressos; no dic que siguin incorrectes, però sí que és cert que determinats ingressos fins ara no es comptabilitzaven fins que no es rebien i per maquillar el dèficit del primer semestre s'han comptabilitzat 100.000 milions de pessetes d'ingressos que encara no els tenim a la caixa. Que jo no dubto que els hi tindrem: estic segur que els criteris de comptabilització són correctes, i no dubto que els hi tindrem, però encara no els tenim a la caixa, i en qualsevol cas no és el criteri que teníem en anys anteriors. Primer semestre del 95, pendent de cobrament, 6.000 milions de pessetes...

El president

Senyor Martí Carnicer, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president.

Primer semestre del 96, 117.000. Per tant, fem-ho. Fem-ho bé. Nosaltres som els primers a recolzar que ho facin bé, però de veritat facin-ho bé, no solament aparentin que ho fan bé.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller. Per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, vostè, en el tema dels organismes industrials i financers i comercials, dels organismes autònoms, em sembla que confon aquest tema amb el tema de la comptabilitat creativa, que està tan de moda últimament en tots els països europeus. És evident que tots els països europeus estan fent comptabilitat creativa i que, per exemple, França està passant tot el dèficit de la Seguretat Social a una societat i ha creat un impost en un termini determinat per fer front a aquest dèficit. Això és evident, això ho sabem tots.

No és això, el que jo li he dit. Jo li he dit que des de l'inici els organismes industrials, financers i comercials no estan comptats en el dèficit de Maastricht. Per decisió de Maastricht, no per comptabilitat creativa dels governs. És un altre tema, el que jo li he dit. I per un motiu: perquè aquests organismes tenen ingressos, i poden tenir un endeutament al qual puguin fer front amb els seus ingressos. Vostè, amb molta intel·ligència, no m'ha escollit ni la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ni m'ha escollit la Junta de Residus ni m'ha escollit la Junta d'Aigües ni m'ha escollit la Junta de Sanejament, que tenen uns ingressos i uns cànon, i tenen una publicitat, etcètera, que fa front o no fa front... En realitat no fa front totalment, i necessiten unes transferències, però aquestes transferències figuren en el pressupost de la Generalitat –estan en el capítol 4 o en el capítol 7, si són per a funcionament o són per a inversions–, hi figuren, en els pressupostos, i juguen sobre el dèficit, això sí que juga sobre el dèficit, però no l'endeutament o el dèficit que puguin fer elles mateixes, aquestes corporacions o aquests organismes autònoms.

Vostè m'ha agafat el tema de GISA, que no té ingressos. GISA és una societat anònima –Gestió d'Infraestructures, SA– que actua per encàrrec del Govern de la Generalitat; però GISA s'endeuta, GISA té una facilitat de contractació, amb les empreses i amb el personal, però tot el que rep GISA està en el pressupost de la Generalitat, i tot el que rebrà en el futur GISA –si no hi ha un canvi de concepte– estarà en el pressupost de la Generalitat.

Per tant, comptabilitat creativa, en fa tothom. França, molt; Itàlia, no en parlem; fins i tot Alemanya. Són exemples que es comenten. L'Estat espanyol també, segurament, amb les privatitzacions farà una societat

holding per poder fer inversions, etcètera. Però jo no li parlava d'això; que quedi clar. I vostè amb intel·ligència m'agafa l'únic exemple que està a la frontera, però que totes les aportacions a GISA estan en el nostre pressupost.

Un altre tema és que efectivament es va fer un acord de Consell amb un pla d'autorització de despeses, les despeses no compromeses –per acord, o per plurianualitat, o per decisió anterior–, i per reforçar la tendència de reducció del dèficit que volem realitzar d'aquí a final d'any. I es va prendre aquest acord, a proposta de la Conselleria d'Economia i Finances, perquè qualsevol despesa no compromesa necessités una nova autorització del Consell Executiu del Govern de la Generalitat.

Efectivament, hi ha aquesta comissió, que un diari ha presentat com un canvi important. Un diari que recull perfectament la seva roda de premsa i que li aporta a vostè informació sobre aquesta comissió. Per tant, l'intercanvi és fluid i això és perfectament saludable, que hi hagi aquesta bona comunicació entre grups polítics i mitjans de comunicació. (*Remor de veus.*) Però jo li dic que aquesta comissió es va crear amb l'objectiu principal de controlar el tema del personal. La funció pública està a Presidència i, aleshores, el tema de les vacants, o per al tema de les noves contractacions, qualsevol proposta que facin els departaments ha de passar per aquesta comissió, en la qual hi ha Presidència, efectivament.

S'ha donat importància que fos un membre de Presidència el que en tingués la presidència, de la comissió. Vostè sembla que en volia treure una mica de punta política. No hi ha punta política, en això, perquè la funció pública, que és el cent per cent de la dedicació d'aquesta comissió, està a Presidència. Però en tot cas li asseguro que ha funcionat perfectament, aquesta comissió. S'ha dedicat al control de la despesa en personal, a no incrementar la plantilla de la Generalitat d'una manera, diguem-ne, com fan a vegades les administracions, i totes les administracions, sense aportar-hi l'atenció que requereix, i, realment, ha estat molt estricta respecte als departaments. I és una part de control de la despesa que, efectivament, és molt important i crec que ha funcionat. Si més endavant veiem que altres controls poden ajudar a controlar la despesa i reduir el dèficit, evidentment les farem, independentment de qualsevol protagonisme personal o polític, però sempre dins del paper que correspon, òbviament, a cada departament i del paper que fixa l'organigrama.

I jo li volia dir, senyor Martí Carnicer, que, miri, els increments de despesa depenen dels criteris de comptabilització, que vostè diu que els hem canviat, que vostè diu que no sap si hem fet bé o mal fet de canviar-los, que hem canviat els criteris d'ingressos... Evidentment, si nosaltres comencem un exercici que ens proposem un objectiu de 46.000 milions i el primer trimestre en tenim 74.000, és perquè hi ha hagut algunes coses en la comptabilitat que s'han canviat. I si nosaltres li diem que en el curs de l'exercici ho recuperarem, i d'aquests 74.000 estem a 52.000, és perquè han funcionat les nostres previsions. I si ens apropem als 46.000, vostè estarà satisfet i nosaltres encara més.

1670

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president.

El president

Se li ha acabat el temps, hauria de concloure... Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari

Passem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el cooperativisme agrari, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular-la, el senyor Francesc Iglesias, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, aquest diputat i el nostre Grup han entrat aquesta Proposició amb caràcter d'urgència, ja que els últims dies la premsa ha reflectit una certa incomoditat o queixa del sector cooperatiu agrari del país sobre el Pla de reestructuració de les cooperatives agràries.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si em permeten, honorable conseller i membres de la cambra, faré una breu introducció històrica o cronològica: que va arrencar del debat general sobre política agrària de l'any 92 d'aquest Parlament; que posteriorment uns estudis del mateix Departament es van discutir i analitzar en el si del simposi de cooperatives, de juliol del 92, i més tard, el setembre del 92, també en les jornades de seccions de crèdit; que, fruit de les resolucions d'aquest Parlament i d'aquests debats, va sortir el Decret de la creació de la Comissió Interdepartamental, entre el Departament de Treball i el Departament d'Economia i Finances i el mateix DARP; més tard, l'Ordre de 13 d'abril posava fil a l'agulla al Pla de reestructuració, amb els ajuts al foment de la reestructuració del sector agrari català, per altra banda tan important en el sector agrari del país, que representa en números rodons un 75 o un 80% de la producció del país, que té aquesta funció importantíssima que reflectia i hi reflexionava el mateix Parlament, sobre la ubicació de la població en el territori, de la doble dimensió de productor i de preservador del territori, del medi. Però que és un sector que l'any 92 dèiem que havia d'estar en reconversió i pensem que avui també és un sector que podríem dir que quasi està en permanent reconversió; sobretot per les influències de la incorporació, ja fa anys, de la Unió Europea, que fa adquirir una nova dimensió al món agrari. L'adhesió en aquell

moment comportava uns certs greuges comparatius amb altres sectors agraris dels països comunitaris que feia més anys que van tenir ajuts, que han sigut, no al mateix nivell, els que hem tingut més tard. S'hi afegien les reformes del PAC, s'hi afegien més tard l'acord del GATT, l'economia mundial en el sector del comerç o la producció agrària..., tot influeix. Per tant, és un sector que entenem que està en permanent reestructuració o reconversió.

Davant de tot això, i davant que ja estem a les acaballes d'aquest Pla, que l'Ordre del 13 d'abril del 93 fixava per a tres anys, i de les notícies que han aparegut sobre projectes de les cooperatives agràries de Catalunya, sobre aquesta preocupació, sobre quantitats pendents de cobrament, sobre la valoració global que es podria fer des d'aquesta cambra o des del mateix Departament, que potser avui els il·lustres diputats no tenen tota la informació que potser el conseller ens podrà donar, però pensant que continua sent un sector cabdal, insubstituïble, diríem, en el món agrari català, el món de les cooperatives agràries, donada aquesta importància, no tan sols per al sector socioeconòmic i pel seu arrelament en les poblacions i en les comarques, que pensem que té aquesta funció socioeconòmica importantíssima, sinó també des d'aquesta òptica d'encarrilar la competitivitat, la vigència d'aquestes cooperatives, moltes d'elles d'un nivell petit, que potser a partir de la reestructuració, de l'agrupació, de la concentració, del fer projectes comuns, de la transformació i comercialització dels seus productes, poden encarar el futur amb una certa tranquil·litat de subsistència..., el nostre Grup es planteja, davant d'aquest final d'aquesta etapa del Pla del 93, davant d'aquestes notícies que han sortit, quina valoració fa el Govern, fa l'honorable conseller, del Pla, fins avui.

Nosaltres, d'entrada, pensem que la mateixa existència del Pla ha produït una mentalitat positiva en les mateixes cooperatives, pel fet de plantejar-se, sigui a través de projectes..., o algunes d'elles encara no, perquè la tradició històrica de falta potser d'hàbits en el món..., amb més ambició de gerència o de gestió empresarial de la transformació dels productes, d'arribar a agrupacions comercials... En algunes cooperatives potser encara no havia arribat aquesta sensibilitat, que era necessari aquest enfocament d'agrupació de cara al futur i la viabilitat d'aquestes cooperatives: això sol, per nosaltres, pensem que ha estat un procés molt positiu, però ens agradaria saber, senyor honorable conseller, quina valoració en fa i quin és l'estat actual d'aquest Pla, d'aquests tres anys. Si les xifres que surten, que per una banda n'hi ha de positives –he vist alguna publicació que diu que s'han aprovat projectes per un valor de 2.800 milions–, però per una altra banda diu que n'hi ha de pendents de pagament... Hi ha un aiguabarreig, però en el conjunt d'aquest Pla, i en la situació d'avui..., allò que deia abans, que potser cal encara plantejar-se si aquell debat, aquelles reflexions, aquelles conclusions que va tenir el Parlament l'any 92 és avui vigent davant aquest moviment constant derivat del mateix mercat mundial, derivat dels acords del GATT, derivat de la PAC europea i d'aquesta situació també històrica del món cooperativista de Catalunya.

Tot això, en tot cas, en el torn de rèplica podríem fer propostes, segons la informació que ens doni el conseller, però sí que ens agradaria veure quina és la seva valoració, si aquestes xifres que han sortit –avui no tots els diputats d'aquesta cambra ho tenen a l'abast, i potser no està tampoc el tema tancat–..., potser el conseller també ens podrà dir com està la situació actual d'aquest Pla. Però sí que ens sembla que el Parlament, a partir d'aquest debat de política general agrària, va donar un encàrrec concret al Govern, i que aquest encàrrec s'ha traduït en aquest Pla: que avui puguem valorar aquesta situació i puguem valorar si calen accions de futur per garantir aquest sector tan important dintre el món agrari català, que és el de les cooperatives de Catalunya.

Molt bé, gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor diputat ha fet un seguiment del que havia estat l'inici del Pla de reestructuració de cooperatives. Com molt bé ell ha dit, neix en el debat de política agrària que, en aplicació –si no ho recordo malament– del cent vint-i-cinquè article del Reglament d'aquesta cambra, va sol·licitar el president de la Generalitat de Catalunya, i a partir d'aquest debat s'aproven dues resolucions: una d'elles, instant a fer un pla de reestructuració de cooperatives, i la segona instant que aquest pla, doncs, signifiqui tot un seguit d'aspectes de modernització. No crec que ara faci falta llegir-les, però, en síntesi, expliquen molt ràpidament, els dos acords, el que demanava aquesta cambra, el que demanaven els grups polítics catalans respecte al món del cooperativisme agrari.

A partir d'aquí, s'inicien un seguit de reunions i es perfilava, doncs, el corpus del que seria el Pla de reestructuració de cooperatives. Bàsicament, deixant de banda la filosofia global que comporta, que seria extensa d'explicar, però m'atreveria a definir-la en tres línies. Vull dir, l'any 92 vivíem –algunes arrossegades amb anterioritat– una forta situació de crisi d'algunes cooperatives, algunes d'elles molt punteres i amb un nombre de socis molt important; per una altra banda, en una anàlisi senzilla, vèiem que hi havia un excessiu nombre de cooperatives, que la seva atomització moltes vegades dificultava la seva viabilitat; i el tercer aspecte era que, si bé el món cooperatiu agrari obté del seu treball, o sigui mou, o domina –donem-li el nom que creiem més adequat–, el 80% de la producció agrària de Catalunya, la realitat és que en l'àmbit de la comercialització en aquell moment escassament estava al 17%. Pel mateix, el Pla es va fomentar bàsicament en aquests tres eixos.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Una vegada dit això, m'agradaria també explicar la metodologia seguida en l'elaboració d'aquest Pla i en l'acceptació de projectes. Ha estat una metodologia

d'estricta respecte a la voluntat del sector, i m'atreveixo a dir-ho així perquè el procés és el següent: primer hi ha les cooperatives que presenten els projectes, i hi ha una proposta de la gerència del Pla, però aquesta proposta és examinada per una comissió tècnica, una comissió tècnica que està integrada per la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, integrada per les organitzacions professionals agràries de Catalunya i, a la vegada, per persones de reconegut prestigi en el món cooperatiu alienes a l'Administració de la Generalitat de Catalunya; una vegada aquesta proposta de la comissió tècnica és aprovada, hi ha un consell rector interdepartamental, en qual ja s'ha citat els departaments que hi participen, els quals aprovaven aquests projectes. Jo els he de comunicar que el consell rector va aplicar..., m'atreveria a dir en el 99,9% dels casos, la proposta de la comissió tècnica, que no sempre corresponia a la proposta de la gerència, però sí que vam entendre que les persones que formaven la comissió tècnica eren prou qualificades –i moltes vegades s'ha de dir que en la majoria dels casos eren compartides les propostes tant de gerència com de la comissió tècnica. Però globalment l'apreciació que es pot fer en aquest moment, doncs, va ser, o és, que el Pla ha estat portat en bona part pel mateix sector.

Quants projectes hi ha aprovats dintre el Pla de reestructuració de cooperatives? Hi ha seixanta-nou projectes... Bé, s'ha de dir que el primer any es van prendre unes..., es van aprovar uns projectes que nosaltres en aquest moment ja ni citem dintre el Pla de reestructuració de cooperatives, perquè entenem que són atípics, que va ser el reflotament o ajut a diferents cooperatives que estaven en una situació molt crítica; la majoria d'elles en aquest moment ja han sortit d'aquesta situació –per tant, crec que es poden citar– i altres, doncs, dissortadament no han aprofitat l'ajut i la situació en aquests moments probablement és irreversible. Però, bé, hi va haver en aquest cas sis cooperatives, sis cooperatives a les quals es van destinar 500 milions de pessetes, que van tenir un caràcter extraordinari. Aquest és un procés que es va acabar el mateix primer any; per tant, és un procés, doncs, que jo el cito avui com a balanç, perquè crec, doncs, que els ajuts... Diré les que van anar bé, no les que..., potser no han anat malament, però... Per exemple, solucions donades a la Cooperativa de Tremp, que si bé no va solucionar estrictament el tema cooperatiu, sí que va solucionar, doncs, la problemàtica dels socis, o les ajudes donades a la Comarcal de Reus, Plana de Vic o la mateixa Unió Agrària, doncs, van donar uns resultats positius.

Aquests seixanta-nou projectes que s'han portat a terme afecten al voltant de quatre-centes cooperatives. Jo he portat la situació econòmica, que és el que ha generat probablement algun titular i alguna notícia de premsa actual del Pla i que l'altre dia vaig presentar a la mateixa taula de concertació del Departament d'Agricultura. El Pla en aquests quatre anys ha aprovat 2.818 milions de pessetes en projectes. D'aquests 2.818 milions de pessetes, n'hi ha de pagats 1.829 i mig –s'ha de dir que, pagats, n'hi ha 358, que són a Economia i Finances, que ha manifestat el compromís de pagar-los abans de finals d'any, però en tot cas, per fer una excepció i després no entrar en puntualitzacions, pagats, co-

1672

brats, n'hi haurà 1.500 i escaig, i n'hi ha 358 que es paguen abans de final d'any. Això ens dona un saldo pendent de pagament de 988 milions de pessetes. Ara jo he de dir a aquesta cambra que aquest saldo pendent de 988 milions de pessetes en cap cas pot generar la notícia que la Generalitat deu 1.000 milions de pessetes, com es va dir, al Pla de reestructuració de cooperatives, perquè això no s'ajusta en absolut a la realitat.

Primer: d'aquests plans, n'hi ha una bona part que no estan certificats. I citaré un exemple: a la Fira de Sant Miquel, de Lleida, a mi, una cooperativa, en públic, doncs, en certa manera m'increpa perquè no havia cobrat. Amb posterioritat, aquesta cooperativa em visita tretze o catorze dies després i em diu: «Miri, per cert, hem deixat les certificacions a baix». Llavors, sense ara donar responsabilitat específicament a ningú, sí que cal dir que una bona part d'aquest deute no s'ha pagat perquè no hi ha certificació. I també cal dir que, el pla, la comissió tècnica ha seguit... –i el mateix consell rector, posteriorment, l'ha aprovat–, s'ha seguit una filosofia d'aprovar plans que anaven repartits en el transcurs del temps. Pel mateix, una bona part de plans que es diu que es deuen són plans que s'han d'executar en el proper any 97. Pel mateix, en teoria es deuen, perquè hi ha un document d'aprovació, però comptablement en cap cas és imputable aquest deute al Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè faltaria veure si aquestes obres es porten a terme i si es porten dintre el termini.

De totes maneres, sí que és cert que el fet que l'any passat el Pla de reestructuració de cooperatives, degut a la contenció pressupostària, es reduís de 444 milions de pessetes –si fa o no fa la meitat de la quantitat de què es fruïa els dos anys anteriors– genera que amb anterioritat s'havia aprovat aquesta quantitat. Cosa que vol dir que en aquest moment, doncs, presumiblement pot existir un cert dèficit, que jo crec que amb el pressupost de l'any que ve es pot cobrir. Però també dir una cosa: aquest dèficit existirà en tant que es compleixin els compromisos d'execució d'obra de les mateixes cooperatives. Però jo crec que el balanç que podem fer en aquest moment és força positiu en aquest sentit.

Jo també voldria dir, explicar-los una altra cosa: el Pla de reestructuració de cooperatives és quelcom més que simplement la subvenció que emana del mateix Pla. El Pla de reestructuració de cooperatives ha tingut dues funcions, a més a més d'aquests diners: una, que és que el Pla compta amb tota una infraestructura, bé a través de l'ajut que permanentment es dona, amb motiu del Pla, a la Federació de Cooperatives de Catalunya per a assessorament, bé a través de les mateixes persones que el Departament, amb l'estructura que ha creat, en el que se'n diu el Precac, doncs, fa d'assessorament a les cooperatives, que jo crec, jo crec que és tan o més important, a vegades, que els mateixos recursos. També s'ha de dir que el Pla de reestructuració de cooperatives contempla quatre àmbits d'ajut, si parlem de diners, no?: un era el refinançament, atès que les cooperatives evidentment estaven algunes en mala situació financera; un altre era finançament de noves inversions; un altre era l'ajut... –i segurament ha estat la part més important, en aquest cas, aprovada en els diferents plans–, ajuts a personal –per contractar persones qualificades

que fossin capaces d'estimular aquest..., diguéssim, aquest ressorgiment o aquesta modernització del món cooperatiu–, i, després, la línia d'ajuts a la comercialització. Però no hi ha cap mena de dubte que el Pla de reestructuració de cooperatives, a part –com els deia abans– d'aquest procés d'assessorament i ajut a les cooperatives, n'ha tingut un altre d'absolutament positiu de sinergia al seu voltant. I els explicaré, doncs, en què ha consistit això, i que segurament això s'ha explicat poc i no ha estat valorat, evidentment, ja que no es coneixia.

Primer, hi ha efectes de sinergia envers altres recursos, i podria citar l'exemple de la participació d'altres departaments, com pot ser el Departament de Treball o el Departament de Política Territorial, o la mateixa participació de l'Institut de Crèdit Agrari. Cal recordar que, independentment d'aquests ajuts, l'Institut de Crèdit Agrari en la vigència del Pla ha fet 376 operacions, amb 2.178 milions de préstec. O bé l'efecte que ha tingut a través de la zona ordenació d'explotacions, que ha significat 204 milions de pessetes, quasi 205. I si poséssim les SAT, doncs, força més. Però, en tot cas, ens cenyirem al món de les cooperatives. Però no hi ha cap mena de dubte que, si nosaltres parlem, o jo he parlat al començament, que calia, doncs, modernitzar les cooperatives, calia promoure la fusió d'algunes d'elles, etcètera..., això significa no solament uns diners per a refinançament, per a finançament, uns diners per a personal i per a aspectes de comercialització, sinó que, moltes vegades, es necessita una font de recursos no gens menyspreable en el sentit de les mateixes estructures.

Bé, jo els he de comunicar que he fet un seguiment de tots els ajuts que s'han donat a través de les línies del FEOGA, i superen, superen amb molt, els 2.000 milions de pessetes. Vol dir que, si ajuntem tot el Pla de reestructuració de cooperatives i el que ha significat, ha significat una aportació al sector de prop de 5.000 milions de pessetes, ha significat a la vegada una aportació d'una mica més de 2.000 milions de crèdit per part de l'ICCA, i després tot un seguit d'altres coses difícilment avaluable, com poden ser a vegades, doncs, temes de sòl, etcètera, que han ajudat a solucionar problemes, han ajudat a solucionar problemes que vostès en tenen coneixement, candents. Jo també voldria dir que la voluntat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –i agraeixo aquesta interpellació– ha estat sempre ser molt clar en aquest sentit, i que en el seu moment, doncs...

El president

Senyor conseller, lamento haver-li de dir que se li ha acabat el temps. Tindrà ocasió... Acabi, acabi... Tindrà ocasió en el curs de la rèplica de contestar la pregunta.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Només un apunt, acabar en trenta segons, president. Dir que jo vaig comparèixer en comissió, en extensa comissió, explicant el Pla, i que sempre he assitit amb gust a les interpellacions i preguntes al respecte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Iglesias, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, de la seva intervenció, de les dades aportades, es desprèn i reafirmem una mica el comentari que feia en la meua primera intervenció quant a la importància del sector i quant a la feina feta, que la valoració positiva del fet de l'existència del Pla en si crec que es referma una mica per les dades que vostè acaba de donar a la cambra i que penso que són motiu –en aquella mateixa explicació que deia, que és un sector en reconversió permanent– de potser sotmetre a la consideració de la cambra i al Govern la necessitat o la conveniència d'un camí iniciat, que ha assolit bons objectius però potser no tots els desitjables, i estant en aquest mercat de canvi constant amb la competència europea, la competència mundial després del GATT, etcètera, que potser valdria la pena i la conveniència de la necessitat d'una pròrroga d'aquest Pla, si cal, potser prioritizant, a la vista de l'experiència o fruit de l'experiència d'aquests tres anys i d'aquests projectes presentats, conceptes que el 92 podien ser potser el refinançament, aquests temes dels crèdits de l'ICCA, que potser ara caldrà..., potser aquell sentit de professionalització en la formació de gerents i dirigents, que potser caldrà –i això ho sabrà més el mateix consell rector o el mateix gerent, o el mateix departament–, però sí que potser aquesta experiència ens podria assenyalar unes prioritzacions en aquest Pla de pròrroga que ja li anuncio, senyor conseller, que el nostre Grup presentarà una moció subsegüent a aquesta interpellació, que obrim a la resta dels grups de la cambra la possibilitat de sumar-se a aquell consens que hi va haver el 92 en tot el referent al món agrari, i que pensem que, d'aquesta discussió d'avui, d'aquestes dades aportades, que potser en aquestes qüestions que jo ara prioritziaria del tema comercial, del tema professional, del tema de formació, en el debat sortirà que s'ha de prioritzar unes altres qüestions, però en tot cas, i agraint aquesta informació que penso que ha sigut clarificadora per a la cambra i per al nostre Grup, ens reafirmem en la –creiem– conveniència de la pròrroga del Pla que, a través d'aquesta moció subsegüent, presentarem a la cambra i a tots els grups de la cambra que es vulguin sumar a aquesta iniciativa, que arrencaria del mateix criteri, amb el mateix esperit, potser renovat –segurament que caldrà renovar-lo–, però que, en el fons, estarà en aquella preocupació de la valoració del camp i de les estructures agràries catalanes i en aquest sector que és tan important, que són les cooperatives, perquè també hem dit que dintre la importància socioeconòmica del tema territorial de l'assentament de la població en el territori i, sobretot, en productors i cuidadors del medi natural, hi donem una importància que el món agrari tingui aquest reconeixement, i sobretot aquest món cooperatiu que té aquest important paper en aquest sector.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, vostè ara ha fet incidència, senyor Iglesias, en un apartat que jo veritablement no he tocat massa i que dintre del Pla de reestructuració de cooperatives crec que ha tingut un gran pes, que competeix bàsicament al Departament de Treball, que ha estat el tema de formació. Jo no porto les dades dels cursets que s'han adreçat als dirigents del món cooperatiu, però m'atreveria a dir que han estat molt i molt nombrosos.

Evidentment, el Pla de reestructuració de cooperatives, en aquest moment necessita un canvi. I això és evident. Ja hi va haver unes jornades de reflexió, que es denominen «de Cardedeu», que apuntaven en aquest sentit. Aquestes indicacions, que en el seu moment algunes d'elles s'apuntaven, en aquest moment m'atreveria a dir que s'han consolidat. I evidentment el Pla de reestructuració de cooperatives en aquest moment, una vegada liquidat l'actual Pla –vol dir el que queda pendent de l'any 96 i l'exercici 97–, cal plantejar-se unes noves direccions. En aquest moment jo entenc que nosaltres no hem d'entrar en temes de refinançament. Probablement les situacions de crisi, exceptuant algun cas que pogués ser de caire excepcional, jo crec que no s'han de contemplar. En aquest moment aquelles situacions de crisi ja estan salvades, i sí que caldria incentivar o intensificar primer l'agrupament cooperatiu, reduir el nombre de cooperatives i fer-les més funcionals, i treballar també bàsicament en el món de la comercialització, que en definitiva, d'alguna manera, és el gran repte del món cooperatiu; en les seves mans hi ha un nombre molt important de la producció. En canvi, el de la comercialització, tot i que en els darrers anys ha anat augmentant..., i podríem citar cooperatives que han fet un avenç força important, algunes d'elles per iniciativa pròpia, cal dir-ho, i algunes altres per iniciativa del mateix Pla, però sí que, en tot cas, m'atreveixo a dir que totes elles, comptant amb el suport dels diferents recursos que jo els he mencionat.

Vostè m'anuncia que es presentarà una demanda de continuïtat del Pla. Jo he manifestat aquesta necessitat; el mateix fet –jo crec– que l'assoleixi el Parlament, i si pot ser amb consens, donarà força a una aspiració que té aquest conseller i a una necessitat que té el sector. La necessitat del seguiment del Pla jo crec que és òbvia. Per una banda, cal finalitzar aquest procés anterior, que, a més, ara es clarificarà ràpidament, perquè caldrà veure d'aquests projectes el que falta per realitzar, si es realitza o no es realitza. Sí que he de dir que, tot i la reducció pressupostària, no hi ha una preocupació excessiva per part d'aquest conseller, quant a fer front al que queda pendent per realitzar, perquè, per una banda, la totalitat sabem que no executarà i, per altra, esperem que la disponibilitat pressupostària ens permeti fer front a això. Però sí que seria bo poder continuar en aquest Pla, que garanteix al món cooperatiu uns ajuts per aconseguir avançar en el món de la comercialització i,

sobretot, per poder competir en igualtat de condicions amb la resta del món cooperatiu agrari de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències

Passem al desè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per exposar la interpellació la diputada senyora Imma Mayol, per un espai màxim de deu minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, parlar de la problemàtica dels serveis d'urgències en deu minuts és quelcom difícil, tant per a mi com per al senyor conseller que m'haurà de contestar. Jo, d'entrada, voldria fer quatre afirmacions, a tall de prèvis, per situar una mica el marc on volem fer aquest debat.

Primer. És un problema complex i, per tant, no té solucions fàcils. Primera afirmació.

Segona. És un tema que periòdicament esclata, arran de la saturació produïda pels pics estacionals o per situacions greus, com la mort de la senyora Moscoso, el mes de setembre, a Bellvitge. Vull dir que apareix de forma periòdica com un problema. Jo, en aquest cas, voldria polemitzar algunes declaracions fetes pel senyor conseller en què s'afirmava que fer-se massa ressò d'un fet com aquest –en aquest cas la mort de la senyora Moscoso– crea intranquillitat entre els professionals dels equips d'urgències, que fan una feina duríssima. Jo comparteixo l'afirmació del senyor conseller, que fan una feina duríssima, però penso que el que genera intranquillitat són les condicions en què treballen, i, malauradament, aquests problemes que apareixen periòdicament, a vegades sensibilitzen més els equips directius dels centres i de la mateixa Conselleria i els fa ser més receptius a demandes i necessitats d'aquest col·lectiu. Per exemple, Bellvitge ha tingut un problema històric del que s'anomena el drenatge, que és tenir, disposar d'hospitals a qui derivar pacients quan els seus llits estan ocupats, i ara, tot just ara, arran precisament d'aquest succés malaurat que acabo de mencionar, ha aconseguit un petit drenatge de tres llits al Sagrat Cor i potser un llit a la Creu Roja –potser. És poquíssim, el que s'ha aconseguit; però ha estat justament arran d'aquest fet malaurat.

La tercera prèvia que voldria emmarcar en aquest debat és la bona qualitat, l'esforç i la dedicació dels professionals que atenen els serveis d'urgències. Òbviament, poden cometre errors –només faltaria–, però a

vegades sorprèn que no hi hagi més errors amb les condicions en què treballen.

I la quarta prèvia que volia situar és que la problemàtica dels serveis d'urgències és una de les expressions més flagrants de les disfuncions i falles organitzatives del sistema sanitari. No és un problema atribuïble a la ciutadania. No és que la població faci el que no ha de fer. El que expressa és una disfunció, una mala organització dels recursos sanitaris existents.

Voldríem, amb aquesta interpellació, debatre..., l'objectiu d'aquesta interpellació, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, és debatre amb el senyor conseller el diagnòstic de l'actual situació i quines són les mesures per fer-hi front.

Jo ja li avanço, senyor conseller, que el que no ens sembla correcte és el que fan alguns responsables sanitaris d'alguns centres, que és amagar el cap sota l'ala. Per exemple, el que ha fet l'equip directiu de Bellvitge en relació amb la mort de la senyora Moscoso; en comptes d'assumir les responsabilitats de qui organitza i dota els serveis d'urgències –no estic parlant dels professionals que van atendre la persona–, en comptes d'assumir la seva responsabilitat com a organitzadors, han tirat pilotes fora. Jo voldria conèixer si el senyor conseller dóna per bona l'explicació de l'equip directiu i que n'opina, d'aquesta explicació.

Quins són els principals problemes, a parer del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, que té avui el servei d'urgències? Aquí podríem dir cinc grans problemes. I els hauré de dir telegràficament, perquè no dispenso de temps.

En primer lloc, un excés de demanda que, des del sistema sanitari, es defineix com a no urgent. Vostès saben que es parla que entre un 60 i un 70% de les persones que acudeixen a urgències ho fan per problemàtiques no urgents. Jo els he de dir que, en relació amb això, tenim dubtes, nosaltres, d'aquestes xifres. Perquè a vegades aquesta xifra ve definida des del que es considera urgència de gran hospital. Per tant, ho posem en dubte. I ho posem en dubte, entre altres coses, perquè, per exemple, en aquests moments a la Vall d'Hebron es va fer un intent, una experiència, d'aquest últim mes o d'aquests quinze dies, de reforçar amb un R-5, amb una persona especialitzada, el que ells en diuen el triatge, que és el primer recurs on derivar persones que poden necessitar una atenció ambulatoria i que no necessiten ni proves complementàries; es va reforçar aquest servei per tal que així es pogués eixugar més gent a l'entrada del que seria el servei d'urgències. I s'han adonat que potser aquesta no és una solució, perquè gairebé totes les urgències que han anat a la Vall d'Hebron han requerit proves complementàries. Això, en part, qüestionaria aquest concepte que el 60 o el 70% de les urgències que hi ha no són veritablement urgents.

En qualsevol cas, si és així, si podem donar per bones aquestes xifres, aquest no és un problema de la població. El que fa la població és el que ha de fer, que és buscar una solució ràpida i que considera segura per resoldre el que viu com un problema de salut. Massa sovint des del Govern –i no, en aquest cas, el conseller de Sanitat, a qui no he sentit dir això, però sí a altres

persones del Govern— es culpabilitza la població de l'atenció en aquests serveis d'urgències exagerat. Per què arriben les persones al servei d'urgències dels hospitals? Per què hi acudeix un excessiu nombre de persones als serveis dels hospitals d'urgències?

En primer lloc, hi ha una primera reflexió, que és l'atenció primària. El poc increment de la reforma de l'atenció primària, la poca implementació. Aquí també vull dir que les coses no canvien en dos dies. I l'atenció primària no fa màgia en dos dies. I hi ha un estudi interessant del doctor Ignasi Bolívar, publicat al diari *Avui*, fa no pas gaires dies, que evidenciava que els usuaris de l'atenció primària reformada també acudeixen molt a urgències. Però aquí hi ha una dada que sí que és important retenir, i que a mi m'agradaria conèixer què en pensa el senyor conseller, i què pensen fer davant d'aquesta dada.

La primera dada és que el 42% —gairebé el 50%— de la població usuària dels serveis d'atenció primària reformats no coneixen, no saben en el seu centre reformat es donen prestacions d'urgència. És clar, aquesta és una dada paradigmàtica, perquè si la població no té informació que en els recursos d'atenció primària es pot accedir al que seria atenció d'urgències, difícilment hi acudeixen. A partir d'aquí també es deia que la gent que acudeix a l'atenció primària reformada, abans d'anar a l'hospital, fa més consultes prèvies. Per tant, hi ha una qualitat millor, d'alguna forma, de la gent que acudeix a urgències. I una altra dada a retenir: que les dones més grans de seixanta-quatre anys, històricament molt usuàries dels serveis d'urgències, van menys als serveis d'urgències si estan ateses pel que són els CAP. Per tant, no estic demanant màgia en dos dies, a partir dels CAP, però sí reforçar la informació i transmetre d'una forma..., jo diria, utilitzant la propaganda institucional de què aquest matí parlàvem en un altre punt de l'ordre del dia, trencar el desprestigi històric del que són els ambulatoris i els centres d'atenció primària per a atendre la població d'urgències.

Aquí hi podríem afegir la persistència davant les traves burocràtiques per accedir als professionals especialitzats, les llargues llistes d'espera a l'atenció especialitzada. I una altra cosa important: la inexistència de recursos intermedis, de línies de producte alternatives entre el que seria l'activitat ambulatoria i les urgències. Per exemple, incrementar la coordinació entre els recursos dels CAP, de l'atenció primària, i els ambulatoris d'especialitats o les consultes externes. Tot això per intentar que no arribi als hospitals la quantitat de gent que hi arriba avui.

Però, automàticament, quan parlem dels problemes, ens hem de referir a un segon problema gravíssim, que és la deficient organització de molts serveis d'urgències hospitalàries. I aquí és obligat fer una menció especial a Bellvitge. Bellvitge, diguem-ne, s'emporta la palma, malauradament. I voldria assenyalar algun dels elements de la mala organització de molts serveis d'urgències hospitalaris. En primer lloc, la incapacitat que s'ha tingut històricament —i que es té encara avui— de flexibilitzar les estructures físiques i els recursos humans, en funció de l'estacionalitat. No pot ser que si sabem positivament que els mesos de novembre, de-

sembre i gener són mesos amb un increment de les urgències, o per exemple que a les zones costaneres a l'estiu es produeix automàticament un increment de les urgències, això no tingui una traducció organitzativa en espais físics, en nombre de professionals.

En aquest sentit, un altre tema greu, al nostre parer, i en aquest cas en bona part responsable de fets malaurats com els que han succeït el setembre, és la tipologia de professionals que atenen les urgències. No pot ser. És una barbaritat. Qualsevol persona amb qui n'he parlat aquests dies, encara que no entengués en sanitat, ho veu clar: no pot ser que els serveis d'urgències estiguin fonamentalment en mans d'R-1 i R-2, que són residents que mereixen tots el respecte, que tenen tot el dret a formar-se, però són persones que, precisament per salvaguardar la seva pròpia persona, és fonamental que tinguin la supervisió. Ara, avui, a dos quarts de set, a Bellvitge, quin és el punt d'urgències de medicina interna, que és qui atén el nombre major d'urgències? És un MAU, que en diuen —un metge adjunt d'urgències, una persona especialista formada—, i catorze residents, dels quals onze són R-1 i R-2, que vol dir que estan fent el primer any i el segon any d'especialitat, i tres són R-3, R-4 o R-5. No pot ser que una persona, a medicina interna, pugui supervisar la feina de catorze residents. Això és impossible. I més si aquesta persona treballa des de les tres de la tarda, en aquest cas, fins al dia següent a les vuit del matí —disset hores seguides. Això fa que sigui impossible aquesta atenció. Per altra banda, aquests professionals tenen menys experiència i es cobreixen les esques amb més proves, per tant, amb més despesa i més temps.

Òbviament, i això ho vull dir molt clar, les persones que tenen més possibilitats d'error són les que treballen en pitjors condicions i estan més mal tractades —això és evident. En aquest sentit, voldria posar l'accent també en els horaris dels torns: treballar més de dotze hores en un servei estressant com són els serveis d'urgències és una barbaritat. I també voldria posar l'accent en la gran aflluència de gent i la manca de «cubículs», d'espais físics, que condiciona la qualitat tècnica de l'assistència i produeix un altre element important i greu, i és que sovint es poden fer interrogatoris més que visites com Déu mana, perquè, òbviament, en un passadís difícilment es pot fer una visita. La saturació que esmentàvem abans i les males condicions en què treballa la gent que està a urgències són les principals responsables de les condicions en què va morir la senyora Moscoso. No estic parlant que siguin responsables de la mort, que quedi molt clar, estic parlant que són responsables de les condicions en què va morir: espera de quatre hores, interrogatoris —no visites— per part de tres professionals i manca de credibilitat al primer diagnòstic, que era un diagnòstic encertat i que va ser modificat posteriorment per les dues persones que la van atendre després.

Tercer gran problema: els taps que es generen a urgències per la manca de drenatge intra i extrahospitalari. Manquen llits, manquen llits i això fa que s'acumulin en els passadissos dels serveis d'urgències persones que han d'ingressar. Miri, jo li voldria dir, senyor conseller, que ni vostè ni jo, ni per a nosaltres ni per a la gent a qui estimem, voldríem les condicions en què estan a vega-

1676

des persones d'urgències esperant tres dies un llit. Jo he estat fa poc a Vall d'Hebron i he vist què significa estar al costat d'una sala d'espera amb sèrum posat tres dies esperant un llit. Això és inhumà, per a vostè i per a mi ho seria, per a qualsevol persona que hi hagi d'estar. En aquest sentit hi ha una mala utilització de llits existents; en els centres hospitalaris d'alta tecnologia es fa, per exemple, atenció de molta gent crònica, que hauria d'estar en altres recursos, i per tant, els llits d'aquests hospitals haurien de servir per atendre gent que, d'alguna forma, necessita una atenció aguda i no sociosanitària.

Passo a enumerar ràpidament, perquè el temps se m'esgota, dos problemes més. Primer, inexistència a alguns hospitals clau, per exemple Bellvitge, d'una àrea d'observació per a aquells pacients que necessiten la compensació de l'agudització de la seva patologia crònica, el que s'anomena àrea de vint-i-quatre hores, per atendre una persona que necessita compensar-se en vint-i-quatre hores i després pot marxar. Això existeix a Vall d'Hebron i existeix en hospitals de menys qualitat que Bellvitge; a Bellvitge no existeix. I un últim element que voldria situar és la poca existència en el conjunt del territori de Catalunya de centres coordinadors dels recursos existents i alhora orientadors i derivadors dels primers auxilis, com el 061, que és un recurs adequat, insuficient però adequat. El que s'hauria de fer, això, és estendre-ho a més llocs del territori.

Miri, senyor conseller, i per acabar, el que és evident és que cal actuar. Periòdicament apareix en mitjans de comunicació amb força la problemàtica dels serveis d'urgències...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar, perquè s'acaba el temps.

La Sra. Mayol i Beltran

Acabo, senyor president, acabo. Tres milions d'urgències l'any, 2.600.000 al sector públic i amb un increment del 10% entre l'any 95 i l'any 94, un increment del 10% de les urgències, fa que sigui un fenomen que necessita resposta. Jo li voldria fer tres preguntes, senyor conseller. Primera: què pensa fer la Conselleria per intentar que no succeeixin coses tan greus com la mort de la senyora Moscoso? Pensa demanar responsabilitats a l'equip directiu de Vall d'Hebron? Segona: què pensa fer perquè es redueixi la demanda dels serveis d'urgències hospitalàries? I tercera: què pensa fer per incrementar el confort psicològic i físic de les persones que acudeixen a urgències, les seves famílies i els professionals que les atenen?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la resposta, el senyor conseller de Sanitat, el conseller senyor Eduard Rius, té la paraula, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Imma Mayol, he escoltat amb molta atenció la seva exposició sobre el tema de les urgències sanitàries, un tema que s'ha tractat en diferents ocasions en aquesta cambra, atès que per la seva transcendència dins l'organització dels serveis sanitaris preocupa la societat del nostre país i, òbviament, preocupa també el Govern.

Dit això, i abans d'entrar en matèria, crec que s'escau una reflexió, i de fet vostè ja hi ha fet esment en la seva intervenció; aquest Parlament ha de fer la seva tasca de control de l'activitat del Govern, ha de fiscalitzar la nostra actuació i ha de fer les aportacions que consideri oportunes; el que m'agradaria, però, és, aprofitant aquesta interpellació, demanar als grups parlamentaris que quan abordin aquesta temàtica siguin rigorosos i fugin de plantejaments dogmàtics. I això no ho dic referint-me a la seva intervenció d'avui, ho dic en general, perquè continuo pensant –vostè ho ha dit– que tot és perfeccionable i cal que continuem treballant per tal que els serveis d'urgències millorin dia a dia, però crec sincerament que certs plantejaments poden implicar una alarma social en relació amb aquest servei i que pot ser fins i tot desproporcionada i injusta, i continuo pensant que ho és especialment referent als professionals que treballen en aquests.

A Catalunya, l'any 1995, es varen atendre a la xarxa hospitalària d'utilització pública –com vostè ha dit– tres milions d'urgències, amb una mitjana de 7.500 urgències al dia, és a dir, un de cada dos catalans va acudir a un servei d'urgències hospitalàries, la qual cosa demostra que el nivell de freqüentació dels usuaris d'aquest tipus de serveis és força elevat. Els estudis pràcticament tots concorden, malgrat que vostè tingui algun dubte, i en un estudi transversal, l'últim que tenia, i que està contingut –després m'hi referiré– en un document del Pla de salut, el 17% de les patologies ateses van ser considerades greus en una mitjana de quaranta-quatre hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública, i el 10% d'aquestes, solament el 10%, van necessitar ingrés hospitalari.

El fet que la urgència sigui motivada per la sensació del pacient o del seu entorn directe de l'existència d'un problema de salut, que no distingeix ni la gravetat ni la complexitat de la patologia subjacent, però que determina la necessitat d'entrar en contacte de manera més o menys immediata amb el sistema sanitari, condiciona clarament l'abordatge de la problemàtica i les mesures a adoptar. Val a dir, però, que el nostre sistema, malgrat que vostè no hi ha fet referència, disposa de diferents dispositius per donar resposta als requeriments d'atenció sanitària davant d'aquest problema subjectiu de salut de l'usuari. L'usuari pot trucar al seu metge de capçalera –que si s'escau el visitarà en el seu domicili–, pot adreçar-se als serveis d'atenció continuada del seu centre d'atenció primària, als serveis ordinaris o extraordinaris d'urgències de la seva zona, al 061, com en el cas de la ciutat de Barcelona, o et pots adreçar als serveis d'urgència dels hospitals.

Hem d'analitzar la causa per la qual quan un ciutadà té un problema subjectiu de salut acudeix majoritàriament als serveis d'urgència dels hospitals, i el motiu fonamental és que els serveis d'urgències hospitalàries donen una resposta ràpida i efectiva –i dic ràpida, malgrat les demores que poden produir-se– als problemes de salut del ciutadà, encara que la patologia no sempre –i d'això, evidentment, no en té cap culpa l'usuari– sigui de la gravetat tributària de ser atesa en aquest nivell assistencial. Amb aquesta premissa cal assenyalar que el comportament de la demanda d'atenció d'aquests serveis no és homogeni al llarg de l'any –vostè ho ha dit–, fins i tot varia en funció del dia de la setmana; existeixen pics estacionals que generalment apareixen, per exemple, l'estiu en determinades zones d'acumulació de població, i en els mesos de desembre, gener i febrer i coincidint amb les epidèmies de grip, canvis climatològics i descompensació de patologies cròniques que es produeixen a les ciutats grans, i aquest comportament de l'activitat es pot veure agreujat, en ocasions, com també ha estat esmentat, per problemes de drenatge en alguns centres hospitalaris que incideixen sobre la capacitat assistencial dels serveis d'urgències. Tot això fa que l'atenció urgent constitueixi un punt crític del nostre sistema, que requereix un especial seguiment i una especial atenció, fent èmfasi a aconseguir una racionalització de la seva utilització i –en això hi estariem d'acord– introduir millores on sigui necessari.

En qualsevol cas, el que jo penso, el que pensem des del Departament de Sanitat és que en el tema de les urgències la solució no passa únicament i exclusivament per una opció incrementalista que pretengui només augmentar els recursos que s'hi destinin –segurament caldrà incrementar i millorar els recursos de què disposem. Que el més important és reforçar aspectes organitzatius i coordinar i clarificar el paper dels diferents dispositius en la resposta de demandes d'urgències i incidir en el comportament de la demanda. En aquest sentit, en el Pla de salut de Catalunya de l'any 1993, vàrem establir en relació amb l'atenció urgent dos objectius: la definició dels criteris comuns mínims de l'organització i coordinació de l'atenció continuada i els de l'atenció urgent. Per tal d'assolir aquests objectius vàrem crear una comissió formada per diversos professionals de tot Catalunya, amb la finalitat que elaboressin tot un seguit de propostes d'actuació per a la millora de l'assistència en els àmbits de l'atenció continuada i l'atenció urgent.

Aquesta Comissió va treballar sobre dos grans blocs, un primer en el qual es va analitzar la situació actual de l'atenció urgent a Catalunya, identificant els problemes més rellevants, i un segon bloc en el qual ens recomanava tot una sèrie de millores. La Comissió ha recollit i s'ha inspirat en diferents estudis i treballs que veig que vostè també ha utilitzat, i diferents col·lectius professionals de l'àmbit de l'atenció continuada i urgent han dut a terme i s'han incorporat en aquest estudi. Les conclusions s'han concretat en un document de propostes que es va publicar a començaments d'any, que amb molt de gust el faré arribar, però que probablement vostè ja el té, que és un quadern del Pla de salut, i les propostes van dirigides a la xarxa assistencial i s'orienten a la

millora de l'equitat en l'accessibilitat al sistema, a la major eficiència del conjunt dels dispositius directament o indirectament implicats, a l'augment de la qualitat, que ha de comportar una millora de la satisfacció de l'usuari i del professional, i a un aprofundiment de la coordinació dels diferents nivells assistencials.

Què és el que s'ha fet, seguint les recomanacions d'aquest grup de treball, que estan plasmades en aquest document de quadern del Pla de salut? Així, a nivell de l'atenció primària, s'han endegat actuacions per tal de difondre l'assistència dels serveis d'atenció continuada i urgent les vint-i-quatre hores del dia, amb la possibilitat d'atenció domiciliària, fent especial èmfasi i especial referència al servei que efectua el 061 –hi ha una campanya que es va fer, publicitària, en aquest sentit, a la ciutat de Barcelona–, i s'han dissenyat programes d'atenció global de certes patologies cròniques d'alta incidència en el nostre entorn.

A finals de l'any 1995 es va fer, es va crear una comissió de seguiment, una comissió d'anàlisi adscrita a l'àrea sanitària del Servei Català de la Salut i que fa un seguiment puntual de l'atenció urgent als centres hospitalaris de Barcelona ciutat, Costa de Ponent, Centre –regió Centre– i Barcelonès Nord i Maresme. Durant aquests mesos d'hivern es disposa d'informació diària sobre els indicadors de l'activitat en urgències, així com també, per exemple, en el cas de l'àrea de Barcelona, informació puntual del sistema d'informació integrat sobre la grip a Barcelona.

Sobre un dels problemes que vostè ha tractat també s'han fet coses. Pel que fa als problemes que es deriven del drenatge intern dels pacients que acudeixen a urgències i que requereixen ser ingressats, i per tal de minorar-los, els hospitals disposen de plans d'actuació interna per tal de reubicar els pacients dins el propi hospital, per a l'obertura d'unitats d'hospitalització no disponibles habitualment, per la desprogramació de l'activitat no urgent fins a uns nivells consensuats i que siguin assumibles pels centres i que no distorsionin el funcionament global de l'hospital i la reconducció de pacients que requereixen ingrés cap a altres centres de la XHUP. L'any 1995, entre finals del 95 i començaments del 96, es va fer una contractació puntual d'uns cent llits als hospitals del Sagrat Cor, Sant Rafael, la Creu Roja, de Barcelona, els quals reben, d'una forma coordinada, pacients provinents d'altres centres de Barcelona. Aquesta contractació s'ha previst ja per als propers mesos dins un bloc de drenatge que ens permetrà disposar de més de dos-cents llits.

I també, per acabar ja la part de la meua primera intervenció, li voldria esmentar que estem treballant en actuacions que ens possibilitin un redireccionament de la demanda d'atenció urgent envers el dispositiu disponible més adient, prèvia identificació i catalogació de cada demanda, i el coneixement dels recursos existents en les diferents zones. Això s'ha aconseguit amb la posada en funcionament de centres coordinadors. Vostè n'ha esmentat un, que és el del 061. En tenim un altre, que és un centre coordinador a la regió sanitària de Costa de Ponent, i en aquests moments, en què estem treballant amb altres regions, és per desenvolupar aquests tipus de centre coordinadors.

1678

Amb la resposta a la demanda, tenim altres serveis. No em referiré a l'activitat que fa Cemsa, el paper que també fan els PADES, amb l'atenció als domicilis, o els mateixos programes d'atenció domiciliària de la majoria d'equips d'atenció primària en funcionament, perquè no em queda temps. Jo crec que, malgrat les dificultats, les coses s'estan fent, s'estan fent bé, anem millorant.

Vostè ha fet referència especial a la competència o no dels professionals que avui estan als serveis d'urgència. Jo crec que els professionals que hi ha avui, siguin R-1, R-2, R-3 o R-5, són professionals competents, i que darrere d'aquests professionals, doncs, hi ha altres professionals, ja siguin els adjunts, ja siguin els caps de servei, que, per tant, recolzen la seva actuació, i en aquest sentit, doncs, jo no voldria estendre-m'hi.

També ha fet referència molt especialment a un hospital concret, i crec que la situació no és extrapolable a tota la xarxa hospitalària d'utilització pública, i és veritat que cal fer millores, i es faran en el moment que tinguem la disponibilitat pressupostària per fer-ho, però la visió que a través de Bellvitge jo crec que s'ha volgut donar de la situació d'urgències a Catalunya..., crec que això no és, no tradueix la veritat.

Crec que gaudim, en general, d'unes bones infraestructures, continuo pensant que tenim uns bons professionals en aquest àmbit assistencial, i que en general en general, malgrat aquests fets puntuals que és veritat que de tant en tant surten a la premsa, la satisfacció dels usuaris és bona. No hi ha dubte que cal que continuem esmerçant esforços en aquest sentit per millorar aquest nivell assistencial, i així ho farem. El que ningú pot negar és que s'han dut a terme moltes actuacions per millorar i racionalitzar l'atenció urgent, i el que li puc assegurar és que continuarem treballant en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol, per un espai màxim de cinc minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor conseller, si aquesta intervenció que acaba de fer vostè l'hagués feta l'any 1981, res a dir; d'acord amb el diagnòstic, d'acord amb la proposta de resolució. Després de setze anys de governar, no. Perquè, llavors, la primera pregunta és: i com és que hi ha un 70% de les demandes d'urgències que no és urgent? I com és que cada any ens trobem en una situació semblant i no s'hi fa front? I com és que el 42% dels usuaris de l'atenció primària no saben, no tenen informació sobre el fet que en els seus centres es poden prestar urgències? És clar, vostè m'ha fet un llistat de propostes que jo comparteixo, però, i l'execució d'aquestes propostes? Què ha succeït, mentrestant?

Per exemple, fa un any, un any i mig, els facultatius especialistes de l'àrea d'urgències de Bellvitge s'adrecen cordialment a la junta clínica i li fan set propostes.

D'aquestes set propostes, ni una, se n'ha posat en marxa, ni una, al cap d'un any i mig. Què hem d'esperar, que hi hagin més problemes, perquè es posin en marxa les propostes de la gent que fa urgències? Propostes de drenatge..., no res d'extraordinari: drenatge, increment... S'han fet tres llits, senyor conseller, tres llits s'han fet, de drenatge, a Bellvitge, i des de la mort de la senyora Moscoso, tres llits! Abans no s'havien fet tres llits de drenatge a Bellvitge, no n'hi havia, de drenatge, a Bellvitge. Després, propostes... Una àrea de zero a vint-i-quatre hores, a Bellvitge: no hi és, aquesta àrea; increment dels R grans, que vagin a baix: no s'ha fet, aquesta proposta.

Segona qüestió que li volia plantejar: el tema... Que quedi molt clar, perquè això ho vull deixar molt clar davant de vostè i davant de tothom. Aquí jo no qüestiono la qualitat dels professionals; el que dic és que els R-1, R-2 i R-3 no tenen per què tenir la responsabilitat de les urgències, i fer-hi recaure la responsabilitat de les urgències és una barbaritat. Una barbaritat que..., li dic més, segons diu el senyor Enrique Bacigalupo, que és un professional de justícia especialitzat en aquests temes, podria ser motiu de sanció de delictes penal: «el MIR que preste assistència sin la debida supervisión por parte de un especialista», això pot ser motiu de delictes. És clar, vostè em pot dir: «Oh!, ja tenen supervisió.» Però el que va succeir el dia de la mort de la senyora Moscoso és paradigmàtic. Vostè creu de debò que un R-1 pot fer el triatge a Bellvitge? Vostè creu que l'R-1 pot fer el triatge a Bellvitge? Una persona que fa un any que ha acabat l'especialitat pot estar a la porta de Bellvitge vint-i-quatre hores, acollir tres-centes persones, o dues-centes seixanta, per ser precisos, i decidir si és greu o no és greu el que té aquella persona? No ho pot fer, senyor conseller.

En segon lloc, fa un primer diagnòstic. Aquest primer diagnòstic –que és encertat, per cert– s'envia a la persona..., cap al departament més greu, cap al que en diuen «Infermeria». Què passa a Infermeria? La persona que la veu, que és un R-2, diu: «No, no, aquest diagnòstic és equivocat», entre altres coses perquè la família que l'acompanyava en aquell moment no estava amb ella; diu: «No, s'ha de tornar cap a les coses no greus, no urgents», i l'envia cap al servei que no era tan urgent. I és normal que ho faci, perquè l'estrès assistencial així ho..., és inevitable. Què passa? Que llavors s'està hores esperant, hores esperant, empitjora, i, en tercer lloc, hi va l'adjunta. I l'adjunta, enmig del pasadís i amb dos diagnòstics diferents, què fa? Diu: «Esperi una mica, perquè ara ho resoldrem, això.» Jo no poso en qüestió que el personal sigui bo; el que estic dient és que, en aquestes condicions, ningú pot fer la feina ben feta. I la responsabilitat no és dels professionals: és de l'equip directiu de Bellvitge i de qui ha de supervisar això, que han de garantir que en el triatge..., que a urgències hi ha d'haver professionals experts que tinguin la capacitat de discriminar i que donin seguretat a les persones que estan en període d'aprenentatge, perquè no tenen cap obligació, ells, d'assumir la responsabilitat. Això és el que estem plantejant, senyor conseller. I jo estic convençuda que la gent que hi treballa ho fa, i amb molt d'interès. I, per tant, no posin en boca meva coses que jo no he dit. El que estic dient és

que els serveis d'urgència, globalment, fan més del que poden, però el que no pot ser és que el suport que requeririen de la institució no es doni.

I, en aquest sentit, la preocupació que li expresso, també, pel drenatge dels hospitals, és la manca de llits que hi ha en els mateixos hospitals, i això és per una mala utilització dels llits. Vostès han de presentar –i haurien de fer-ho ja– un pla director de serveis sanitaris i socio-sanitaris, que permeti saber què fem amb els pacients crònics que estan ocupant llits de persones agudes i que haurien d'estar derivades a hospitals d'una altra tipologia, perquè això, avui, taponen les urgències, i és una responsabilitat seva, aquesta. No pot ser, per exemple, que el nombre de llits que queden a Vall d'Hebron en aquests moments, o que hi quedaran d'aquí a un any, o d'aquí a dos, o d'aquí a tres, quan s'acabin les obres, sigui a l'entorn de cent setanta menys que els que hi havia l'any 90, perquè aquests llits fan falta, i fan falta per a pacients aguts, no fan falta per a pacients crònics, que estan ocupant-los en aquest moment.

Per tant, senyor conseller, jo ja li deia abans: el diagnòstic que vostè ha fet és un diagnòstic que puc compartir. Fixi's que jo no li he demanat en cap moment que vostès incrementessin els serveis d'urgències. El que li hem demanat és: millor organització dels recursos; que hi hagi més facilitat entre la connexió de la primària i l'especialitzada; que hi hagi més coneixement de la població de recursos alternatius als hospitals, i que, dintre dels hospitals, siguem capaços de generar una dinàmica que permeti treballar en millors condicions. I això vol dir modificar la capacitat de treball d'aquesta gent, sobretot, amb suport; en cap cas amb censura. I, per tant, la meua intervenció va, en aquest cas, a donar suport a aquests professionals i a crear unes condicions que permetin millor confort per a tothom. En primer lloc, també per a ells, que ho pateixen.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar el torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Jo crec que durant aquests anys hem fet moltes coses; per exemple, hem fet un pla de salut per analitzar la situació de les urgències. Jo lamento constatar que continua volent donar una imatge catastrofista de la situació dels serveis d'urgències a partir d'un fet puntual i desgraciat que es va produir fa unes setmanes a l'Hospital de Bellvitge i al qual no em referiré més, en trobar-se a hores d'ara pendent de resolució judicial.

Li vull dir una altra cosa: si un metge R-1 no pot fer el triatge a Bellvitge, un metge a qualsevol poble de Catalunya no podria fer tampoc el diagnòstic d'una patologia urgent. Per tant, el metge que es troba allà és un metge que pot fer el diagnòstic i pot fer el triatge. I això tampoc crec que sigui una discussió, que probablement és molt més tècnica que no política..., però crec que..., és una afirmació que no comparteixo gens.

Un professional pot fer el triatge aquí i en un altre lloc, i darrere de Bellvitge té altres professionals, i quan tingui un dubte pot acudir a un altre professional. Si creiem que un metge pot fer el diagnòstic a Prades, també el pot fer a Bellvitge. I crec que això és d'aquesta manera. Per tant, no crec que estigui aquí la qüestió del debat.

Jo crec que –hi insisteixo– les urgències són un punt crític del sistema; en això estariem d'acord. Nosaltres estem intentant introduir-hi millores, s'estan fent. En el cas de Bellvitge –no m'hi referiré–, hi pot haver problemes organitzatius; l'equip directiu hi està treballant –i no està treballant per un fet puntual, fa temps que ho està fent–, i, tot acceptant-hi l'existència de deficiències, del temps de demora, de les dificultats de drenatges, crec que aquesta situació no es pot extrapolar i generalitzar a tots els serveis d'urgència de Catalunya. El que sí que és tot cert, avui, és que en aquest moment qualsevol ciutadà es troba a menys de trenta minuts d'un servei d'urgències ben equipat i amb uns professionals que nosaltres considerem preparats i qualificats. La situació és molt variada: els serveis d'urgències d'hospitals com la Santa Creu i Sant Pau o de Bellvitge són diferents d'altres hospitals, com pot ser l'Hospital Comarcal de Vic, o el de Sant Celoni, o el de Móra d'Ebre; són molt diferents. A mi em semblava que no era un debat sobre el tema de les urgències de Bellvitge: era un debat sobre el sistema d'urgències de Catalunya. I, per tant, crec que és injust generalitzar en aquesta qüestió.

Dijous passat, per exemple, a l'Hospital Prínceps d'Espanya es van rebre 293 persones als serveis d'urgències, uns serveis en què aquell dia hi havia 77 facultatius, hi havia 26 ATS, 12 auxiliars i 23 zeladors. D'aquestes persones, el 80% ho van fer per iniciativa pròpia, mentre que el 39% hi van ser derivades per un facultatiu. I, d'aquestes persones, van ser ingressades, aproximadament, el 20%. Un dia que va passar a Bellvitge.

Aquell mateix dia, dijous passat, que són les dades que he demanat, el Centre Coordinador d'Urgències de Costa de Ponent va rebre un total de 284 trucades, i aquestes van generar 46 visites a domicili, 115 visites ambulatories a unitats d'atenció urgent i continuades de l'Hospitalet de Llobregat i Cornellà, 20 es van derivar a visites programades en els CAP de la zona i la resta, 114, es varen derivar als serveis d'urgències hospitalàries. O sigui, no tot s'ha de resumir en els serveis d'urgències hospitalàries: tenim altres dispositius assistencials que estan funcionant.

Sobre la reforma de l'atenció primària i sobre la necessitat d'informar, hi estic completament d'acord, i en aquest sentit s'han fet actuacions, i s'està continuant fent actuacions. El que sí que és veritat és que, en aquest moment, la relació directa entre la situació dels serveis d'urgències i el que podria ser la implantació de la reforma no queda clara i que, per tant, moltes vegades, en zones..., i hi ha un estudi –que jo el tinc, i en tot cas després l'hi facilitaré– fet a la regió sanitària Barcelonès Nord i Maresme, en el qual els autors arriben a la conclusió que no s'han detectat diferències significatives entre la utilització dels serveis d'urgència i els

1680

usuaris de la xarxa no reformada. El que cal, en aquest sentit –i hi estic d'acord–, és millorar la informació perquè els usuaris sàpiguen que, en un nivell assistencial com és els centres d'atenció primària, també poden rebre el seu problema de salut, i segurament hi trobaran un professional que no és un R-5, serà un metge de medicina familiar i comunitària, o hi trobaran un altre professional, però també els el pot resoldre, aquest problema de salut.

Les sales d'urgències dels hospitals, per la seva pròpia naturalesa, continuaran essent el reflex d'alguns dels punts crítics del sistema, ja que la urgència sempre genera una situació d'angoixa i de preocupació als malalts i familiars. Jo crec que estem fent coses i estem treballant per millorar els serveis d'urgències, i el que sí que li puc dir, i m'hi comprometo, perquè ho estem fent, a més, doncs, és que seguirem fent un seguiment molt puntual de la situació d'aquests serveis, i també agraeixo a la senyora diputada la seva expressió de col·laborar per tal de millorar aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Les interpellacions números 11 i 12, per acord mutu del Consell Executiu i els diputats interpellants, el diputat senyor Josep Maria Rañé i el diputat Salvador Morera, han estat posposades per a un pròxim ple.

Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya

Passem, per tant, a la interpellació número 13: interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Manuela De Madre, per un espai màxim de deu minuts.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, quan aquesta diputada que us parla va presentar aquesta interpellació, els senyors Feliciano Fuster, Joan Echevarría, Emilio Botín i el ministre Piqué encara no havien iniciat la partida de pòquer a la qual estem assistint i que ha obligat el Govern, a través del Departament d'Indústria, a qualificar d'«especulacions» les informacions sobre la fusió de les empreses elèctriques catalanes en un *holding*. Aquesta nota era del dia 24 d'aquest mes.

Voldria fer –perquè crec oportú que així ho faci– una breu referència que la xarxa d'alta tensió de l'entorn de Barcelona està constituïda per la superposició de tres xarxes desenvolupades en tres etapes històriques, com

són l'electricitat d'origen hidràulic, la d'origen tèrmic i la nuclear. Cada estat d'evolució ha relegat els anteriors a papers de complementarietat, de les quals encara avui perduren multitud de duplicitats tant en xarxes de transport lineal com en subestacions molt pròximes entre si.

El sistema elèctric, bàsicament, el constitueixen línies aèries de 220 i 110 quilovolts que arriben des de Rubí, Sentmenat i Begues a les centrals receptores de Sant Boi, Santa Coloma, Sant Andreu, Collblanc, Penitents i altres. Únicament les línies que alimenten Mata, Maragall, Urgell, Badalona-Canyet són subterrànies. Des de Santa Coloma i Sant Andreu es connecta també, de forma principalment aèria, amb les centrals tèrmiques de Sant Adrià i Badalona, la qual cosa configura el corredor del Besòs.

La xarxa descrita és insuficient per suportar el creixement de la demanda prevista per a horitzons no gaire llunyans. Això, senyores i senyors diputats, senyor conseller, no ho dic jo: ho diuen els estudis que els tècnics de planificació de Red Eléctrica Española, juntament amb personal de FECSA, Enher..., tinc entès que de la mateixa Conselleria, també, i hi ha altres tècnics, a instàncies de les administracions locals, que hi estan treballant i que situen en l'horitzó del 2005 o 2007 la necessitat d'incrementar el subministrament.

L'àrea de Barcelona, segons aquests estudis, rep i rebrà tota la seva energia elèctrica de l'exterior, excepte en la part procedent de les tèrmiques de Sant Adrià i Badalona, actualment en funcionament parcial. En el futur s'incrementarà aquesta necessitat de l'exterior, ja que les aportacions de les esmentades centrals dependran dels plans energètics i de les seves previsions de repotenciació mitjançant combustió de gas, que sempre, i segons aquests estudis, seran insuficients per absorbir l'increment global de la demanda prevista.

Senyor conseller, vostès saben que aquestes previsions estudiades per Red Eléctrica Española es basen a apropar al nucli central de la demanda punts potents d'injecció. L'arc constituït per Begues, Rubí i Sentmenat, amb la filial de Can Barba, a l'anomenada «segona corona metropolitana», alimenten aquesta àrea. A mitjà o llarg termini, s'ha de comptar a injectar nous centres dins ja de la primera corona: Sant Boi al sud, per on ja passen línies, i Santa Coloma de Gramenet, al nord. El criteri, si no estic mal informada, d'alimentar aquests centres de gran responsabilitat en el sistema mitjançant un mínim de dos circuits procedents de línies de suport diferent obliga a plantejar nous corredors d'accés a Santa Coloma per a línies de 400 quilovolts. Per a una d'aquestes connexions es compta, segons aquestes previsions, amb la reconversió a 400 d'un circuit Sentmenat - Sant Andreu construït per a aquesta tensió, però actualment explotat a 220. Per a la segona explotació es demana, des del sector, la reserva d'un corredor per al Vallès per fer possible un enllaç amb la futura línia Sentmenat - Bescanó, traçat que encara avui està pendent d'aprovació. M'agradaria saber, ens agradaria saber, quina és l'opinió de la Conselleria, del seu conseller, en relació amb aquest corredor. Des del punt de vista de la gent que ha estudiat aquest tema, aquest corredor sembla inviable.

També s'ha de dir que al parc natural de Collserola quasi totes les línies de 220 i 110, que uneixen els centres de la segona corona –alguns ja connectats a la xarxa de 400 quilovolts: Rubí, Can Barba, Mas Figueres– amb els de la primera corona, tenen un fort impacte ambiental en una zona permanentment visitada per multitud de ciutadans i ciutadanes, amb una gran massa forestal i amb una intrusió visual molt espectacular. De la mateixa manera que em podria referir a la part baixa del riu Besòs.

Són vostès partidaris de la creació d'una nova xarxa de distribució que permeti resoldre el problema del segon accés a Santa Coloma, i a la vegada..., amb algunes actuacions complementàries que eliminarien pràcticament tots els enllaços de 220 i 110 quilovolts que creuen Collserola, desmantant un total de 470 quilòmetres de línia aèria i construint un circuit total de 200 quilòmetres, 80 dels quals podrien anar soterrats? És a dir, amb aquesta actuació podrien estalviar 200 quilòmetres de línia aèria que travessen en aquests moments el parc natural de Collserola.

Fins avui, el Govern no ha presentat cap pla, cap informació, que permeti conèixer quin és el capteniment del Govern pel que fa al futur de l'alta tensió al nostre país. Senyor conseller, vostè sap que la Generalitat –i vostè ho sap millor que jo, perquè li toca administrar–, la Generalitat és l'administració tutelar de les infraestructures elèctriques, i també, per la voluntat del Govern, l'omnipresent i gairebé l'única autoritat urbanística. I, en aquest tema, la falta de coordinació entre la planificació territorial i l'elèctrica pot conduir-nos a situacions no desitjables per a ningú. És per això que aquesta diputada voldria saber com creuen vostès que s'ha de transportar aquesta energia en el futur, tenint en compte el moment en què ens trobem, si de manera aèria o soterrada, si s'ha de simplificar o no la xarxa de distribució en l'horitzó del segle vinent, ja que l'increment de subministrament comportarà actuacions en el territori, i aquesta cambra, i molt especialment aquest Govern, hauríem d'aprofitar aquesta conjuntura per aconseguir cosir ferides i evitar més degradacions en l'estructura natural dels nostres sistemes.

Aquest matí, el president de la Generalitat, en resposta a algunes preguntes, ha fet una enumeració del que serien els objectius del Govern pel que fa al moment actual de reordenació del sistema elèctric. Ell ha dit que, en primer lloc, l'abaratiment; en segon lloc, la liberalització; en tercer lloc, la reglamentació d'alguns aspectes essencials, i, en quart lloc, la cogeneració. Jo crec que aquí..., m'agradaria que en la rèplica, i demà en la presentació de la Moció, i en la substanciació de la mateixa Moció, poguéssim arribar també a un cinquè punt, que trobo fonamental: és a dir, hauríem de trobar, també –i l'he trobat a faltar en aquesta enumeració que ha fet avui el president de la Generalitat–, la necessitat d'adequar la xarxa a uns objectius territorials i d'ordre urbà i mediambientals.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Espero de la seva resposta poder arribar a acords que permetin cosir –com deia abans– ferides en el territori i simplificar la xarxa d'alta tensió al nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per substanciar la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, l'honorable senyor Antoni Subirà, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és bo, segurament, que aquesta interpellació es formulés avui, perquè aquest matí ja hem tingut ocasió d'assistir a les preguntes que la senyora diputada ha esmentat abans, sentir les preguntes i les respostes, i jo també agafaré el..., diguem-ne l'origen de la meva intervenció, en els objectius que el senyor president marcava per al sistema elèctric.

Essencialment..., no sé si els diré exactament de la mateixa manera, però essencialment es tracta d'intentar garantir que el sistema productiu català disposi d'un subministrament elèctric competitiu. I competitiu vol dir a un bon preu, a un preu que no el perjudiqui en relació amb els seus competidors situats en altres àrees avançades de l'Europa occidental, i amb una qualitat competitiva. Això de la qualitat del subministrament elèctric és un tema que té una incidència directa sobre el que vostè em pregunta, senyora diputada, i precisament per això em sembla que val la pena que hi dediquem una certa atenció.

Essencialment, la qualitat del subministrament elèctric es basa en tres variables, o es mesura amb tres variables. Per un cantó, la precisió de la tensió elèctrica que es subministra. Això sembla una bestiesa, però no ho és. És a dir, els estàndards que en aquests moments estan fixats per la legislació espanyola són estàndards adequats, quant a toleràncies en el voltatge, són estàndards adequats per a una societat tot just incipientment industrial i, en canvi, la majoria de maquinària moderna no tolera les toleràncies que la llei permet, o que la legislació de la normativa permet. Per posar un exemple molt senzill, quan els fabricants de mobles de la Sènia –ara que veig el senyor Gimeno– van decidir comprar maquinària moderna per fabricar mobles, es van trobar que la maquinària que havien instal·lat no tolerava baixades de tensió superiors a 2,5..., a uns..., a 2,5 volts, essencialment, i, en canvi, les baixades de tensió arribaven a 7 volts –que en canvi aquesta quantitat sí que estava permesa per la normativa vigent de subministrament elèctric, i encara ho està. Per tant, hi ha un problema de qualitat en el voltatge.

Hi ha un problema de qualitat, també, en les interrupcions. Però això té dos aspectes. Té l'aspecte del temps d'interrupció, que es mesura amb un coeficient que es diu TIEPI, que vol dir, em sembla recordar, temps equivalent d'interrupció de la potència instal·lada –exacte. Això, essencialment, vol dir que, si està interromput 1 quilovat durant una hora, és el mateix que si estiguessin interromputs 10 quilovats durant una dècima d'hora. És a dir, és una mitjana passada per la potència.

Bé, aquestes són unes xifres que han fet una gran millora, a Catalunya, però són encara excessivament altes. L'any 90, per exemple, FECSA tenia un temps d'aquest

—equivalent d'interrupció— anual de 6,89 hores, pràcticament 7 hores; Enher, 7,40 hores, i Hidroelèctrica de Catalunya 5,36. Les mateixes dades, per a l'any present..., vaja, no, per a l'any present no, perquè no està acabat —per tant, no les tinc—, sinó per a l'any 95, que és un any complet, i per tant és comparable, són: en el cas de FECSA, 4,7 hores, és a dir que no és ben bé la meitat, però s'hi aproxima; en el cas d'Enher ha baixat de 7,40 a 6,32, i en el cas d'Hidroelèctrica de Catalunya és el que ha fet la baixada més espectacular, que ha baixat de 5,36 a 2,8. Però això ha deixat de ser important. És allò que passa sempre, sap? Ens dediquem a eliminar un coll d'ampolla i, un cop eliminat, llavors se'n produeix un altre uns quants quilòmetres més avall.

Concretament, en aquest cas del subministrament elèctric, passa això: un cop has assolit unes hores d'interrupció que comencen a ser raonables —encara no són prou bones—, et trobes que la variable important ja no són les hores d'interrupció, sinó el nombre d'interrupcions. Perquè quan estem parlant d'una instal·lació, per exemple, molt robotitzada, tan important és, tan distorsionador per a la competitivitat d'aquesta instal·lació és una interrupció que dura trenta segons com una interrupció que dura una hora. És més: segurament, si a aquestes instal·lacions industrials productives els diguessis «escolta, en comptes de trenta interrupcions d'un minut, et faré una sola interrupció de trenta minuts», ràpidament apostarien per una sola interrupció de trenta minuts. Per tant, la variable que passa a ser crucial, ara, és el que se'n diu el NIEPI, que és el mateix que amb el temps, però amb el nombre d'interrupcions equivalents de la potència instal·lada. I en això estem, encara, francament malament.

Això no s'arregla, senyora diputada, si no és amb un esforç enorme d'inversió. Un esforç enorme d'inversió que, òbviament, l'han de fer les companyies elèctriques, perquè aquestes són unes entitats que fan el seu negoci venent energia i que se'ls ha d'exigir que facin allò necessari per subministrar l'energia en les condicions de qualitat adequades.

Vostè sap que ens hem mogut fins ara, ens estem movent encara, en allò que se'n diu el marc legal i estable, que és el que estableix la retribució del sistema elèctric, encara. És clar, això, aquest marc, es va decidir, es va posar en funcionament, en una època on el problema del conjunt de l'Estat era la capacitat de producció, on la variable clau era la generació d'energia, i on el problema de distribució, i per tant qualitat del servei, estava en un segon terme —passa com amb això que els explicava jo del temps i del nombre d'interrupcions—, i el marc estable es va crear per donar una seguretat de retribució als actius productius de les empreses. Això ha arribat a esdevenir pervers —i faig servir aquesta paraula en el sentit més neutre que pot tenir, eh?—, ha arribat a esdevenir pervers. En quin sentit? En el sentit que, quan ja ha estat resolta la capacitat de producció —és més: en aquests moments tot l'Estat té excés de capacitat de producció—, quan això ha estat resolt, ha continuat retribuint les inversions productives en lloc de retribuir les de distribució, que són les que haurien pogut millorar el servei i que no eren considerades en el marc es-

table com a objecte de retribució específica. Per tant, això ha generat un cert endarreriment de les companyies en considerar inversions en aquest sector de la distribució a què vostè es refereix. Fixi's que vostè està demanant-me que no solament es facin inversions per millorar la qualitat del servei, sinó que es facin inversions que millorin també els aspectes estètics —i ho dic sense cap sentit pejoratiu: són molt importants, els aspectes estètics—, que desgraciadament, en les situacions que vostè em planteja, solen representar un encariment encara ulterior de la inversió a realitzar.

A veure, vostè diu que de totes maneres s'hauran de fer modificacions en el sistema, perquè hi ha un previsible creixement de la demanda. Miri, això no és veritat. Jo conec els estudis de Red Eléctrica, i conec tots els estudis que sobre aquest tema s'han fet, i aquests estudis parteixen d'un creixement mitjà anual d'un 3% de la demanda, i això ens porta a l'any 2005 a un 40% més de demanda que la que tenim en aquests moments. Però això és enormement sensible a petites modificacions en aquest creixement. En aquests moments no n'hi ha, de creixement, i no n'hi ha per una raó que és perfectament entenedora: en principi es podria pensar —és la hipòtesi que van fer els planificadors, o els estudiadors—, es podria pensar que la demanda elèctrica va paral·lela al creixement del producte interior brut, però no és veritat, perquè paral·lelament a això hi ha sistemàticament una millora de l'eficiència de la utilització de l'energia. I nosaltres ens trobem ara en un entorn que quan les coses van molt bé creixem un 3%, i quan van raonablement bé creixem un 2%, i quan van malament creixem l'1%: en aquests moments estem creixent al voltant de l'1,8 o el 2, i el creixement de l'eficiència de la utilització de l'energia és més gros. Per tant, ens trobem amb una demanda estancada, i probablement, si continués aquesta tendència, amb una demanda en decreixement. Per tant, no és veritat... I això és perfectament lògic, escoltin: sempre que es fa un estudi a llarg termini la possibilitat d'error és important. I equivocar-se com a base de partida..., de créixer un 3% anual a créixer un 1,5% anual hi va una diferència astronòmica, en les conseqüències al cap de deu anys, però ningú s'ha d'estripar les vestidures, per això.

Jo tinc la sensació... Bé, de fet, vam ser capaços de convèncer les companyies elèctriques que operen a Catalunya que emprenguessin un pla d'inversió molt potent, un pla d'inversió que entre les tres representa —ara les dues—, representa una inversió de 85.000 milions de pessetes en un període de cinc anys, que està ben començat a executar —em sembla que portem un any i alguns mesos d'execució—, i li puc dir que el seu grau d'aplicació, en conjunt, és de l'ordre del 98%.

Hi ha alguna empresa que està..., la que està més endarrerida està al 95, i n'hi ha una, concretament —i la dic amb noms i cognoms, perquè l'honora—, que és Enher, que està al 103% d'execució del Pla, és a dir que s'ha avançat en l'execució del pla.

Això representa una gran pressió sobre la capacitat inversora d'aquestes empreses, sobretot tenint en compte que de moment aquests actius no els tenen reconeguts per ser retribuïts en el pla legal i estable, i, per tant, demanar-los a més a més que fessin un escreix d'inver-

sió per resoldre tots els problemes que vostè posa sobre la taula, la veritat, és una cosa que em sembla inoportuna, almenys inoportuna. Això no vol dir que no hi hagi moments en el futur que aquesta situació pugui ser una mica millor i, per tant, hauríem de tenir tots plegats una formulació molt clara d'allò que volem fer, i potser una certa prioritització, sabent que la primera prioritat és el cost, és la competitivitat del servei, és la qualitat del servei, i en segon terme tenir una llista d'aquelles coses que convindria anar fent.

Senyor president, quants minuts em queden?

El president

Cinquanta-cinc segons.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Cinquanta-cinc segons? Doncs, ja continuarem després, senyora diputada. Però deixi'm dir-li una cosa, només. Això que les línies passin per algunes zones arbrades pot ser una molèstia estètica, ho admeto; quant a allò del perill, que s'ha esmentat en alguna altra intervenció abans, escoltin, tranquils. Quan va haver-hi aquells famosos incendis fa dos estius es van presentar trenta-cinc denúncies de suposats incendis provocats per les línies elèctriques; saben quantes van prosperar? Zero. (*Remor de veus.*) Tribunals *dixit*, no hi entro ni en surto: zero. Per tant, això no és el problema; el problema, en tot cas, és el problema de conservació, d'estètica, etcètera, que és important –ja li ho admeto– i en podem continuar parlant a continuació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, i per un espai i de cinc minuts, té la paraula la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Ja sé que no podré sumar el que no he utilitzat en el primer torn...

Per replicar al senyor conseller, en una primera instància, no m'agradaria que quedés aquí la sensació que s'està frivolitant amb una cosa tan important com és la retirada de xarxes en zones naturals del nostre territori. Jo no he plantejat la interpellació volent o no només volent que quedés palès davant d'aquest Parlament i també davant de vostè que realment les torres d'alta tensió a les lleres d'un riu o en el parc natural de Collserola o en altres indrets de Catalunya no siguin un problema. Ja sé que són un problema no estètic, paisatgístic, natural, perquè és una agressió al territori; no és natural, no és natural que la xarxa elèctrica, que les torres estiguin, per exemple, a les lleres d'un riu.

Però no voldria que quedés aquesta sensació. És a dir, la meua interpellació neix fruit del coneixement d'aquests estudis i de les demandes que el sector està fent. És a dir, vostè diu: «No hi haurà tanta necessitat de subministrament com creuen aquests estudiosos». Bé, ja ho veurem, el cas és que a l'hivern, senyor conseller, quan

la gent enganxa les estufes i utilitza més l'electricitat, a l'àrea de Barcelona se'n va la llum. Per què? Perquè hi ha un reescalfament del servei i això és, diríem, una demostració que alguna cosa no va bé al conjunt del servei.

Vostè diu que la competitivitat està bé. Jo també considero que la competitivitat està bé, però la singularitat que hem tingut a Catalunya de l'actuació de tres companyies elèctriques, és a dir, FECSA, Enher i Hidroelèctrica de Catalunya, al llarg dels anys ens ha donat un territori absolutament de cables, de xarxes elèctriques que malfereixen el territori. Vostè dirà el que consideri oportú, però això és així.

Vostè diu: «Això significaria demanar-li a les empreses una inversió en aquests moments molt important». És cert, és cert, però la mateixa Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya, en la seva memòria econòmica d'aquest any, pàgina 259, ja assenyala que la necessitat d'inversió per a aquesta corona, aquesta primera i segona corona de l'àrea de Barcelona, la inversió seria de 35.000 milions de pessetes. El marc estable, és veritat, fa que en aquests moments... Vostè diu: «Tot això ara no se sap ben bé com quedarà». D'acord, però en aquests moments, en el rebut de la llum, els usuaris estem pagant encara les inversions de les nuclears que estan en desús. Vostè això també ho sap.

És a dir, en aquests moments, que sí que hi ha una previsió d'increment de la demanda pel que fa al subministrament de l'energia elèctrica, en aquests moments en què, a més a més –i jo crec que vostè també tindrà sensibilitat envers aquest tema–, hi ha previstes una sèrie d'actuacions sobre alguns dels nostres corredors naturals –i ara em referiré al Baix Besòs–, que hi ha unes previsions d'inversions molt importants en aquesta zona de recuperació integral d'un riu, que és el riu més contaminat i més degradat, probablement, de tot el continent europeu, almenys de l'Europa occidental, fóra una frivolitat –jo crec– no posar aquest problema damunt la taula i aprofitar el moment en què ens trobem no per acabar amb tota la xarxa, que té funció de suport, de complementarietat, sinó, com a mínim, per relligar la línia de 400 quilovolts... Vostè ha parlat de la tensió i ha parlat també de la potència; ja sé que una cosa és la potència i una altra és la tensió, de la mateixa manera que sé que una cosa són els quilovolts i l'altra és els quilowatts, això ja ho sabem, però jo crec que s'ha d'aprofitar aquest moment per relligar la línia de 400 quilovolts, i com que no podrà ser tota soterrada, però sí una part, i aprofitar també i conformar una anella de 220 a l'interior de Barcelona, utilitzant la galeria de serveis que ja tenen les rondes, i que vostès –jo crec que amb bon criteri– van concedir el seu permís, encara que van assenyalar un període de set anys per a la retirada d'aquelles torres que estan al voltant del nus de la Trinitat.

També deixi'm dir-li que la Comissió del Servei Elèctric Nacional, que és la comissió que es desprèn de la Llei orgànica, de la LOSEN, vostè sap que té cinc membres: un dels cinc tinc entès que va ser a proposta del Govern de la Generalitat, és a dir, vostès també tenen una presència important en aquest organisme.

Crec que no em deixo res. M'agradaria, de totes maneres, senyor conseller..., vostè ha acabat dient: «Cal fer una formulació clara». D'acord, a veure si ens podem posar d'acord per formular la moció i per concretar aspectes que permetin, aprofitant aquesta conjuntura i el futur immediat, retirar o començar a retirar algunes de les línies d'alta tensió que malfereixen el nostre territori.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar el torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor president. No, si ja ho sé, senyora diputada, que l'electricitat canalitzada és artificial, és a dir, l'electricitat natural existeix, és molt més agressiva i molt més violenta, són els llamps... És artificial, però gràcies a aquests artificis vivim bastant bé. Vostè mateixa ha dit que a l'hivern, degut a l'apetència de confort dels nostres ciutadans, doncs necessiten electricitat. De la canalitzada, eh?

Pensi que tot el que jo dic quan parlo de competitivitat i quan parlo de bon subministrament a la indústria té una repercussió beneficiosa i directa també per al sector domèstic. És a dir, si el subministrament elèctric és de qualitat i té poques interrupcions, en gaudeix també, d'una manera molt decisiva, l'usuari domèstic.

Bé, de tota manera, ja sé que amb això estem absolutament d'acord i, per tant, no hi hauria res a dir. En el que jo discrepo, senyora diputada, no és en el fet que potser valdria la pena que es fes un esforç de posar junts tots els estudis que hi ha sobre el tema. Aquest és un tema tan estudiat que probablement és innecessari fer un estudi nou: potser el que cal és simplement recollir i sistematitzar tota la informació existent sobre aquesta qüestió, en això estem d'acord. En canvi, jo no coincideixo amb vostè –em sembla– en una cosa que em sembla que és un diagnòstic que vostè fa, que diu: «Ara és un bon moment». Miri, no, ara precisament no és un bon moment, és a dir, ara no és un bon moment ni per a les empreses, vaja, ni per al sector públic, ni per a les empreses que, encara que siguin privades o públiques a ser privatitzades, manegen..., es mouen en sectors molts madurs –com és aquest–, per emprendre grans projectes d'inversió, tret que aquests grans projectes d'inversió siguin d'una necessitat molt material i immediata de rendibilitat econòmica. I quan dic rendibilitat econòmica no vull dir rendibilitat econòmica en el compte d'explotació de les empreses –s'haurà de fer de manera que no el perjudiqui massa, perquè, si no, les enfonsarem–, sinó de rendibilitat econòmica per al conjunt del país.

I em temo que hi ha coses que serien desitjables, que jo també comparteixo amb vostè la seva conveniència, que ara precisament no és el millor moment d'emprendre-les. Però, en canvi, tal com vostè m'assenyala amb gestos, potser ara és el moment que posem junta tota la informació que tenim i tinguem uns plans clars en re-

serva per a quan les coses es puguin encarar de la manera que vostè suggereix.

Per tant, a mi em fa l'efecte que en el fons no ens costaria gaire..., això no es pot mai prejutjar, però no ens costaria gaire posar-nos d'acord en un pronunciament en forma de moció, que és el que lògicament segueix una interpellació. El que ja li poso per davant és que en aquest tema..., i avui la urgència i el calendari probablement no podran ser d'una enorme precisió; ara, els principis i l'apellació als estudis existents sobre el tema jo crec que és positiu fer-ho i podem, efectivament, trobar fórmules adequades.

Efectivament, nosaltres tenim..., mirin, els membres de la Comissió de Control del Sistema Elèctric són de designació del Govern, no amb votació parlamentària, però sí amb presentació i debat en la comissió parlamentària corresponent. És veritat que en l'època del ministeri del senyor Eguigaray, que va ser quan es va fer aquella Llei que ha esmentat el president aquest matí, hi va haver una consulta per part del ministre respecte a un nom concret, que nosaltres vam donar i, a més a més, aquesta persona ha fet una contribució jo crec que molt positiva als treballs de la Comissió, però aquesta Comissió fonamentalment el que vigila, i ho fa molt bé –i s'ha demostrat aquests dies–, el que vigila és tot allò que pot ser un perill per a la competència i, per tant, per a la protecció del consumidor.

I fixin-se que precisament aquesta Comissió ha tingut una intervenció molt precisa, molt precisa, molt nítida en el tema d'aquesta OPA que s'ha comentat aquest matí, precisament per preservar el principi de competència entre les dues empreses de distribució, les dues empreses que en aquests moments hi ha en el sistema català, els dos grups, en tot cas, d'empreses que hi ha en el sistema català per tal de preservar sempre el principi que hauran de competir entre ells, malgrat que pertanyin a un *holding* comú.

Bé, però això, senyora diputada, que és molt positiu, jo crec que és bo que cada institució faci la seva feina i que aquesta Comissió faci la seva feina, i la fa, i la fa bé, no incideix sobre els temes que estem parlant directament. És a dir, que es pugui o no soterrar una línia no és un tema de la Comissió, malgrat que –hi insisteixo– en els temes que toca és molt competent i ho fa molt bé.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre infraestructures ferroviàries

A continuació passarem al catorzè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre infraestructures ferroviàries, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el maig de 1985, en ocasió d'una reunió amb els representants de les administracions ferroviàries que formaven part de la Comunitat Europea es va acordar elaborar una proposició de xarxa europea d'alta velocitat. Els paràmetres principals de l'esquema era la màxima rendibilitat econòmica i social, amb la promoció de la tecnologia d'alta velocitat.

Paral·lelament, la Generalitat de Catalunya havia efectuat des de 1985 –any que va aprovar l'estudi d'efectivitat– diversos estudis que finalitzaren l'any 1993, amb el projecte de construcció de la nova línia i l'aprovació de declaració d'impacte ambiental. El projecte entre Barcelona i la Jonquera va ser elegit per la Unió Europea perquè complia quatre condicions: és un enllaç transfronterer –pirinenc, en aquest cas–; el projecte és capaç de ser portat a la pràctica en un breu període de temps; és un projecte d'importància econòmica, de creació d'ocupació, i finalment havia de superar l'anàlisi d'impacte ambiental.

Es pot dir que de les quatre condicions, en realitat, només es compleix clarament la primera, però no la segona ni la quarta, i la tercera, en aquest cas, és discutible. Ni el projecte d'alta velocitat Barcelona - Perpinyà de la Generalitat de Catalunya ni l'estudi d'impacte ambiental són projectes en aquests moments aprovats encara pel fins ara anomenat MOPTMA i a partir del 3 de març Fomento. Per tant, quan es va aprovar el projecte a Corfú, a la cimera, no complia les condicions de la declaració d'impacte aprovada.

Dos són els expedients de què consta l'aprovació del projecte: l'expedient de projecte, acompanyat sempre de l'expedient d'estudi d'impacte ambiental. La Generalitat de Catalunya ha tramitat i ha aprovat els dos expedients. L'any 94 el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme va iniciar el procediment amb un document, *Memoria y resumen*, que es va enviar als ajuntaments i consells comarcals, d'acord amb el que disposa el Reial decret legislatiu 1302/86, del 28 de juny, d'avaluació d'impacte ambiental. Els ajuntaments i consells comarcals –la Generalitat, en aquest cas–, van sol·licitar mesures correctores, com túnels, viaductes i pantalles acústiques. Rebudes les respostes del MOPTMA –i ara Fomento– titular del projecte, en teoria havia d'elaborar l'estudi d'impacte ambiental i havia de sotmetre les conclusions a informació pública abans de la seva aprovació i declaració d'impacte ambiental, però el tràmit oficial no segueix el curs normal de la llei, per pressions diverses i manifestacions creuades entre el MOPTMA i la Generalitat sobre de qui és competència.

L'última solució ha consistit a anular el procediment iniciat l'any 94, i convalidar per part de Fomento el projecte traçat per la Generalitat de Catalunya, i també es vol convalidar la declaració d'impacte ambiental efectuada des de la Generalitat. És a dir, totes les mesures correctores sol·licitades l'any 94 no s'incorporaran a l'expedient si no s'havien sol·licitat i s'han assumit amb anterioritat al projecte de la Generalitat. Per tot això, atès que la informació pública que falta seria fonamental per presentar noves alegacions, i atès que no

hi ha cap intenció de presentar-la, els ajuntaments que a la primavera rebin el projecte aprovat, poca cosa podran fer. A la tramitació només faltaria la resolució de discrepància, si és que n'hi ha, que és el Consell de Ministres qui les acabarà resolent.

Aquesta és una línia important, és una línia que no només..., no és un tren normal, no és un tren corrent, és una línia amb un impacte sobre el territori profund, és una línia amb unes conseqüències, en aquests moments, econòmiques, i de finançament, també, difícils, i és, ho repeteixo, un tren, el projecte AVE, en aquest cas el TAV, que s'informa, és una línia de gran velocitat ampla, entre Barcelona i Perpinyà, de longitud de 164 quilòmetres –147 a l'Estat espanyol i 13 a l'Estat francès–, en lloc dels actuals 210: 46 menys, principalment guanyats en el trajecte corregit de Figueres a Portbou i l'enllaç posterior cap a Perpinyà. La nova línia permetria la circulació de trens de viatgers a 350 quilòmetres/hora, i de mercaderies a 120.

El que passa és que les previsions que fa el Govern de la Generalitat, en aquest cas, són les següents. És a dir, en el document «Projecte nova línia d'amplada internacional i d'alta velocitat Barcelona - frontera», calcula que l'any 97 hi hauria uns 5,2 milions de viatgers. Això és una previsió que en aquests moments no deixa de ser un projecte, però, si més no, fa la previsió que cap a l'any 2010 hi hauria un trànsit, en aquesta línia, de 8 milions de passatgers; en el cas de les mercaderies, per a l'any 2010, serien de 4.000 tones. En aquests moments, però, a Portbou, el moviment anual actual de mercaderies és d'1,2 milions de tones, i el de viatgers, en aquests moments, no passa de 900.000 viatgers l'any en la línia de Portbou. Per tant, les xifres que se'ns donen són molt elevades, molt optimistes i, en aquest cas, potser il·lusòries. La línia entre Barcelona i Perpinyà s'assegurava en una de les enginyeries consultores del projecte, Inred, com una de les línies més rendibles entre les noves línies seleccionades per la UE. En la hipòtesi presentada, l'increment de viatgers de l'any 2010 era de 12,1 milions de viatgers/any, entre els quals un 50% provindria de clients captats des dels vehicles que circulaven per les carreteres, un 23% són captats des de l'avió, i un 27 el que en diríem induïts. Analitzada la xifra de viatgers de l'any 2010, s'ha de dir que es considera que és un nombre de viatgers –ho repeteixo– molt elevat i il·lusori. Arribar a 8 milions de viatgers, la hipòtesi de la Generalitat, significaria, segons els estudis realitzats, que la majoria de nous viatgers seran captats de l'automòbil. Només pels gràfics publicats de tendència de transport, en el futur, per al cotxe i el tren, s'observa el gran increment que es donarà al transport per carretera i el baix increment de transport per tren. Per tant, es veu que són xifres optimistes, ho repeteixo, il·lusòries: 900.000 viatgers a Portbou en aquests moments. Referent a l'avió, les noves polítiques de competència entre companyies han provocat el descens de preus, molt competitiu respecte al tren.

S'han donat, des de la Generalitat, unes hipòtesis de creixement de viatgers molt optimistes, que han servit per donar rendibilitat interna elevada des de la línia. L'objectiu era aconseguir l'acceptació de la línia Barcelona - Perpinyà dins dels projectes seleccionats i

subvencionats per la Unió Europea. Bona prova que la rendibilitat no és tan elevada és que el projecte ja hauria d'estar començat des de fa temps, i actualment està aturat per falta de finançament.

No sempre les previsions de trànsit dels consultors es compleixen; no seria el primer cas en què s'apunta alt: un exemple de mala previsió seria l'Eurotúnel, sota el canal de la Mànega, que era previst transportar 15,5 milions el 1995, i realment en transporta 5. Eurotúnel va presentar suspensió de pagaments dels interessos del deute principal per valor d'1,55 milions de pessetes.

Una última reflexió, en aquest aspecte: 8 milions d'usuaris, 7 milions més que ara de persones, viatjant per motius principalment laborals, significaria la introducció d'un model de creixement elevat, que no estaria d'acord amb els criteris de mobilitat sostenible.

Però, a més, aquest projecte, el projecte de Barcelona - frontera francesa, presenta també problemes greus tècnics i ambientals. L'alta velocitat presenta greus dificultats sobre el territori. A més velocitat és necessari un radi de curvatura més obert de la via del tren; els radis de curvatura de les vies existents no són aptes per a les velocitats de 350 quilòmetres/hora, un dels motius pels quals el tren d'alta velocitat necessita noves infraestructures dotades de grans radis. En el projecte que ens ocupa, els radis són de 4 a 6 quilòmetres. Ara bé, un tren d'alta velocitat, de 350 quilòmetres/hora, no significa que fa el recorregut a 350 quilòmetres/hora, sinó que, en primer lloc, la locomotora té prou potència tractora –més de 8.000 quilowatts– per arribar a aquesta velocitat; en segon lloc, que en alguns trams del recorregut s'han d'aconseguir radis que acceptin aquesta velocitat. Donades les característiques d'urbanització del territori, cada cop és més difícil aconseguir aquests trams de velocitat punta. Així, en el projecte que considerem, només en un tram, entre el Pla de l'Estany i l'Empordà, s'aconseguia aquesta velocitat punta. Un nou tram, per Sant Celoni, s'està adaptant a aquesta velocitat.

Un exemple del que significaria sobre el territori és el cas del Pla de l'Estany. Entre els rius Ter i Fluvià es mostren els efectes del tren a 350 quilòmetres/hora, en una comarca inalterada de gran valor paisatgístic. El relleu en el Pla de l'Estany és variable i ondulat, i passa successivament de les cotes de 60 metres a 150 metres en curts trams, fet que obliga a un gran trencament del territori per al pas del tren.

Amb aquest condicionant, els resultats des del punt de vista d'impacte sobre el territori són crítics, perquè es produeixen uns talls, en les muntanyes, de més de 30 metres d'alçada i 100 d'amplada, i es constitueixen teraplens d'igual magnitud. Per disminuir l'efecte de tall o de barrera en el territori, els ajuntaments de la comarca van sol·licitar túnels i viaductes al MOPTMA: encara se n'espera resposta. I en aquest cas, els túnels se sol·liciten en trams de 350 quilòmetres/hora. S'obliga a un túnel de gran secció, de difícil i inusual execució, i molt car, o bé a un túnel d'inferior secció, més econòmic. Secció de túnel i velocitat estan relacionats; s'haurà de reduir la velocitat i adaptar-la a la secció menor del túnel. Aquesta alternativa és una contradicció, perquè

s'ha de dir que és un dels pocs trams en què la velocitat podrà arribar a 350 quilòmetres/hora, amb radis de 6 quilòmetres, radis que, precisament, s'han aconseguit perquè la comarca està poc habitada –«inhumanitzada», diuen els tècnics de la Generalitat– i com a conseqüència del gran valor, precisament, per estar poc alterada. Però reduir la velocitat significa que ja no és necessari un radi de 6 quilòmetres, sinó que es passaria amb radis inferiors. I es pot canviar el traçat per passar per un altre lloc, en definitiva.

La negativa és clara i la conseqüència és la radicalització de posicionaments. La millor alternativa per a aquests ajuntaments: que sol·licitin que no hi passi el tren. Un tren de velocitat alta per la via actual provoca, en definitiva, aquests efectes i aquests estralls sobre el territori. Abaixar la velocitat significa abaixar costos d'infraestructura: el MOPTMA ja va plantejar una modificació de velocitat a l'alternativa d'ubicació de l'estació de Girona Sud per l'estació entre Salt i Vilablareix que abaixés costos. Abaixar la velocitat també és interessant des del punt de vista energètic: la transició de 270 quilòmetres/hora a 350 quilòmetres/hora representa un modest increment de velocitat –11%. No obstant això, l'energia que ha de ser dissipada durant la frenada s'incrementa amb el quadrat de la velocitat, és a dir, 22%, i la potència requerida per a la tracció és proporcional al cub de la velocitat, 37%. L'AVE té un consum energètic per viatger transportat superior al 60% del d'un autocar o d'un tren *intercity*, però inferior d'un 66% al del cotxe o l'avió.

Aquesta és la situació tècnica que ens trobem en aquests moments, i hi han una sèrie d'interrogants que nosaltres creiem que potser fóra hora que es comences a plantejar de forma seriosa. Interrogants com la necessitat, en definitiva, de quines previsions hi ha de finançament, quina és la situació a l'hora actual. Es farà una empresa mixta, com ha proposat Fomento, que seria una mena d'emulació del funcionament de GISA, per finançar el tren d'alta velocitat? Quina previsió hi ha, d'inversió estrangera? Com es rendibilitzaran tots aquests costos sobre el tren de rodalies normal o sobre Renfe? Què significarà això per a l'usuari? En uns moments de reajustament pressupostari, implicarà tot això que la política d'obra pública en altres aspectes, com les carreteres –ja no els grans eixos, sinó les carreteres secundàries, tan necessàries per vertebrar el nostre territori–, tindrà una rebaixada important en el que significa el manteniment i la millora? És correcta, la xarxa d'alta velocitat, des del punt de vista financer?

Entenem, doncs, que aquestes són les preguntes que, a hores d'ara, quan el projecte encara està obert, es plantegen en aquest Parlament. Discutim la viabilitat del tren d'alta velocitat i vegem si, realment, potser és el moment de començar-nos a plantejar, quan la resta d'europes –i en aquest cas, els francesos, que són els promotors de la idea– estan fent marxa enrere a les seves línies d'alta velocitat, plantegem-nos si, seriosament, és rendible, si és possible finançar-lo i si això no provocarà, en paraules dels tècnics dels comitès d'empresa de Renfe, el que en diuen una «canibalització» de les altres línies. Què passarà, amb les altres línies de Renfe? –repetixo. Com afectarà els usuaris? Hi haurà

un sobrecost? Hi haurà un sobrecost sobre tots els usuaris? Com està passant amb el tren de Sevilla, que, en definitiva, produeix beneficis, però que, si posem els costos d'explotació i d'amortització de la inversió, els beneficis no apareixen per enlloc; al contrari, el que està passant a Sevilla és que entre tots els ciutadans de l'Estat espanyol estem finançant uns bitllets barats i econòmics.

Aquests són els interrogants que tenim plantejats, i penso que no és el moment d'entrar en un procés demagògic de dir que potser no necessitem l'AVE, o el TAV. Potser és necessari millorar la nostra estructura fèrria, però, ho repeteixo, les preguntes estan a l'aire. Com solucionem...?

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Puigercós i Boixassa

Ja acabo, senyor president.

Com solucionem el procés d'impacte ambiental? Com donem joc als ajuntaments i els consells comarcals i les allegacions que han fet? Com es finança, tot això? I com afectarà això no només els usuaris del tren, sinó tots els usuaris que avui en dia cotitzen en la fiscalitat del nostre país?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Puigercós, bé, la veritat és que desconeixia com vostè volia orientar aquesta interpellació, perquè sota la denominació genèrica d'«infraestructures ferroviàries» en general, jo tenia alguna secreta esperança que vostè posés sobre la taula, per exemple, els problemes del transport metropolità, però veig que no ha estat així; també tenia l'esperança que al costat del transport metropolità parléssim de les inversions actualment en marxa en els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i en les línies dels Catalans, però tampoc ha estat així; fins i tot tenia l'esperança que, encara que no ens toqui a nosaltres directament, també parlariem de la xarxa, diguem-ne, tradicional de Renfe, que és la que tenim, però tampoc ha estat així. I vostè ha centrat aquesta intervenció únicament i exclusivament en el que és el projecte del tren d'alta velocitat, que no tenim. I hi afegeixo: *desgraciadament*, encara no tenim.

Però, bé, ja que el seu interès és parlar, concretament, del tren de gran velocitat, del TGV, i concretament de la seva implicació en el nostre país, amb molt de gust jo també centraré aquesta intervenció sobre aquesta qüestió que vostè planteja. I ho faig, una mica, sobre la marxa, en funció del seu propi esquema, del qual he

anat prenent oportunes notes a mesura que vostè anava desgranant aquesta absoluta bateria de preguntes al final, que no sé si el conseller que li contesta està en disposició d'abordar-les totes o no. En tot cas són preguntes, algunes d'elles, que s'haurien de formular, també, als responsables directes de l'execució d'aquest projecte, que –desgraciadament, també– no és precisament el Govern de la Generalitat.

Dit això, vostè ens ha fet una aproximació sobre el que era la declaració de l'impacte ambiental i el mateix projecte. Que serveixi això per constatar una cosa important, que vostè mateix reconeixia: que tota aquesta feina que s'ha fet fins ara, qui l'ha fet és el Govern de la Generalitat; desgraciadament, ningú altre l'ha fet, aquesta feina, amb tanta intensitat, amb tanta voluntat i amb tanta convicció com el mateix Govern de Catalunya. Però, bé, això ha estat així, i jo, la veritat és que em sorprenia, a mesura que l'anava sentint parlar, perquè un diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya hauria d'estar –crec jo– absolutament identificat amb el fet que fos el Govern de Catalunya qui fes aquesta feina. I no només això: encara em sorprèn més que vostè desgrani la seva intervenció i digui: «No, és que totes aquestes intervencions i benediccions de Madrid que hem estat esperant tant de temps, i que ens han de beneficiar tant, han de venir, precisament, de Madrid.» Senyor Puigercós, una vegada que el Govern de Catalunya fa aquesta feina, crec que, a més a més –vostè això ho pot discutir, això és molt legítim–, jo crec que sincerament la fa ben feta, en línies generals, n'és precursor, n'és impulsor, aconsegueix –i aquest és un acte d'una certa sobirania política; veurem si després es concretarà, que en tenim els nostres dubtes–, aconsegueix, en principi, de l'anterior Govern espanyol..., aconsegueix que hi hagi, després de molts mesos d'intensos treballs i negociacions, que hi hagi una voluntat explícita d'un ministre d'Obres Públiques que diu: «D'acord, doncs anem a procedir a la convalidació del que ha estat fet la Generalitat». Ara, vostè, aquí, ens ve i ens diu que tot això no hauria d'estar així. És a dir, que el que hauria de procurar la Generalitat, i el conjunt de les institucions catalanes i dels ciutadans de Catalunya, és acostumar-se a un acte de... convalidació en aquest cas no, sinó de pura intervenció, del Govern central. En tot cas, des d'un punt de vista conceptual, i des d'un punt de vista estrictament polític, permeti'm que li digui que, jo, això no ho entenc.

Segon tema, vostè ens deia les previsions: «Les previsions poden ser exagerades, les previsions estan inflades, la realitat actual no ens porta a aquestes previsions». Bé, en matèria de previsions –abans el conseller Subirà ho deia en una altra interpellació–, tot és opinable, entre altres coses perquè res ha passat. Evidentment, són previsions, i, com a tals previsions, ningú pot posar la mà en el foc que realment seran així o no.

Ara, jo li he de dir una cosa. Primer, aquestes previsions responen a una sèrie d'estudis que s'han fet, els quals vostè mateix ha esmentat, i que són estudis seriosos, estudis que han costat temps i recursos. I els estudis hi són i, lògicament, estan a la seva disposició per consultar-los; no només quant als seus resultats, sinó a la forma d'haver-los arribat a fer. Primer això.

Segon. No es sorpreni, ni ens sorprenem ningú, que, avui per avui, tant el trànsit de passatgers com el de mercaderies estiguin a uns nivells molt baixos. Senyor Puigercós, evidentment que sí, però és que el servei és molt baix; el servei deixa molt que desitjar. I precisament tot això que estem intentant fer i tot el que estem intentant impulsar és un canvi d'escala, és un canvi de mètode, és un canvi de realitat. I tot això, al que ens ha de portar, precisament, és a una infraestructura moderna, nova, posada sobre el territori, certament, perquè no pot ser d'altra manera, però que serveixi precisament perquè l'infraestructura ferroviària comenci a guanyar, encara que sigui amb poca proporció, però comenci a guanyar la batalla en el transport via automòbil o via de camionatge. Entre altres coses, li diré sobre això que les vies de comunicació diàries estan saturades en bona part al nord dels Pirineus i que, per tant, no és pas aventurat intentar suplementar o complementar el que ja és l'estructura viària ordinària amb una nova infraestructura, en aquest cas ferroviària, que pugui competir amb la carretera, cosa que avui també desgraciadament no es produeix.

Tercer tema que vostè esmentava. Ens diu: «No es preveu que sigui un projecte rendible, i, per tant, per què esmerçar-hi esforços?» Bé, això també és molt discutible, perquè què vol dir «rendible»? Què vol dir «rendible»? Rendible no ho és tampoc el ferrocarril metropolità; no ho és el transport públic. Tothom està d'acord que s'ha de subvencionar. Jo li puc acceptar que en un cas d'una inversió nova, important com aquesta, s'hagi de preveure la màxima rendibilitat possible. Però només li faig una pregunta, en aquest cas perquè me la contesti vostè: per què... –i vostè s'hi suma, en aquesta estratègia–, per què l'únic projecte d'alta velocitat que s'està discutint a efectes de rendibilitat és el català? Per què? Quan es va fer el Sevilla - Madrid, ningú va parlar de rendibilitat, a ningú se li va ocórrer exigir estàndards de rendibilitat. Ara tothom està molt content perquè es diu que no es perden diners d'explotació; però, com vostè recordava molt bé, no s'amortitza ni una sola pesseta de la inversió en infraestructura. Però això està fet, això està fet. I ara s'estan invertint en alta velocitat trams entre Saragossa i Lleida i entre Ricla i Calataiud, dintre del projecte Madrid - Barcelona. Jo no he sentit ningú encara –i per descomptat tampoc l'he sentit a vostè– qüestionar la rendibilitat d'aquestes inversions que s'estan fent. No d'un projecte: de les que s'estan fent en aquest moment. I aleshores em pregunto: per què resulta, per quina inefable qüestió resulta que tothom es posa d'acord –vostè també– que en el tren d'alta velocitat que ha de donar competitivitat a Catalunya, en aquest sí, se li ha d'exigir la rendibilitat que no s'exigeix a ningú més. I li diré una cosa: jo estic absolutament i plenament convençut que aquest serà el més rendible de tots, quan es faci; més que, fins i tot, el Madrid - Barcelona, i, per descomptat, molt més que el Madrid - Sevilla; segur que sí. Ara bé, si el que pretenem és que això sigui una inversió que sigui atractiva per a la iniciativa privada, pura i dura, i proud, ens estem equivocant, perquè aleshores mai tindrem un tren d'alta velocitat que uneixi Barcelona i la frontera francesa. Jo ho he dit moltes vegades al Govern central: l'Estat en el seu conjunt, la Generalitat també –ja ho ha

demonstrat i ja ho ha fet–, han d'estar al peu del canó i s'han de posar a davant, si volem que això realment sigui un projecte que algun dia vegi la llum.

Vostè ens deia també: «problemes tècnics i ambientals». Bé, escolti, qualsevol infraestructura que es fa sobre un territori té un impacte; aquesta i qualsevol altra. Fins i tot les que es fan millor també tenen un impacte. Això és evident que s'ha de reconèixer que és així. Ara, deixi'm fer una altra pregunta: ens quedarem sols a Europa? Perquè, tots els països desenvolupats d'Europa, si en alguna cosa avui estan d'acord i estan lluitant perquè sigui així és a tenir línies d'alta velocitat. Jo acabo de venir ara mateix d'Estrasburg, aquesta mateixa setmana. Escolti'm, a Estrasburg, en les comarques o en els departaments del Rin, tots volen l'alta velocitat fins a París, tothom; no la discuteix ningú. El que lamenten és que no els vingui encara; això és el que lamenten, no pas que no tinguin por per on passarà o no. Evidentment que hi posaran les prescripcions i les condicions perquè l'impacte sigui el menor possible, com correspon a un país avançat. Evidentment que la Generalitat de Catalunya, quan projecta i construeix o promou una infraestructura, procura fer-ho també d'aquesta manera i amb sensibilitat creixent. Ara, això no vol dir negar la infraestructura, perquè tothom l'està reclamant. Vostè dirà: «Els francesos ara s'estan tirant enrere. Ho estan replantejant.» Escolti'm, ho estan replantejant, però tenen centenars de quilòmetres d'alta velocitat en marxa, en servei, centenars: el París - Lió és una realitat des de fa molts anys, i ara estan arribant fins a Valence, i de Valence aniran fins a Nimes –tot això no ho discuteixen–, i fins a Marsella, i fins a Estrasburg també hi arribaran –és la seva primera prioritat. Tot això no ho discuteixen. I els alemanys també. I els mateixos belgues també. Tothom ho està afavorint això, aquests..., tothom els està reclamant. I ara resulta que nosaltres a Catalunya serem els únics que, per allò que evidentment s'ha de fer, que és fer-ho de la forma més respectuosa possible i amb el mínim impacte territorial possible, ens podem arribar a quedar sols. Nosaltres no ho volem. Nosaltres, des del Govern de Catalunya, el que realment volem és que això es faci i, evidentment, que es faci amb les més altes garanties que això tindrà el menor impacte territorial i ambiental possible.

I em reservo per a la segona part totes aquestes preguntes que vostè feia sobre el que és el finançament, la situació actual, l'exemple de GISA, la inversió estrangera..., que ja li avanço que són preguntes que jo no podré contestar totalment, però que, en tot cas, si vostè hi insisteix, procuraré fer alguna aproximació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a torn de rèplica, i per un espai de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Puigercós.

El Sr. Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, miri, em sembla que és la voluntat d'aquesta cambra, si més no de la majoria de partits d'aquesta cambra, aspirar al màxim sostre compe-

tencial per al nostre país. Però això no és només una aspiració buida o una aspiració teòrica o una aspiració competencial, legislativa; això vol dir també que tenen una raó aquesta funció i aquesta aspiració, que vol dir donar el màxim de satisfacció als nostres ciutadans i ciutadanes d'aquest país. I el que ha fet la Generalitat amb aquesta martingala legal, eh? –o, diguem-ho d'una forma més elegant, esquivant la legalitat–, doncs, és evitar i «escabullir-se» –escapolir-se, que diria en Puyal–, doncs, escapolir-se de la declaració d'impacte ambiental. Aquesta és la jugada. I els nostres ajuntaments i els nostres consells comarcals –alguns, la majoria de consells comarcals, per no dir tots, presidits pel seu partit, el partit que dona suport al Govern– han vist com totes les seves al·legacions per minimitzar aquest impacte que vostè deia que a França fan i que fan a la resta dels països del Primer Món o del Segon, països desenvolupats i països moderns..., doncs, han vist com s'escapoliën de respectar i escoltar les propostes per minvar aquest impacte ambiental. Per tant..., és a dir: sostre competencial, sí; màxima sobirania, sí; però que sigui, en definitiva, a favor dels ciutadans, no en contra.

Vostè diu que, en definitiva, el projecte no ha de ser ben bé rendible i que nosaltres no qüestionem ni qüestionàvem el Talgo Madrid - Sevilla. Miri, el nostre partit, el Talgo Madrid - Sevilla, el vam qüestionar sempre..., ai, perdó, l'AVE Madrid - Sevilla –perdoni. I qüestionem, en definitiva, l'estructura, també, a nivell d'estat. El que passa és que la nostra reflexió no és perquè no vulguem el progrés, ni la millora de les comunicacions, ni la funció del ferrocarril. El que passa és que nosaltres ens basem en la realitat en aquests moments que hi ha a Europa, i la realitat que hi ha a Europa és que hi ha un gir copernicà, si l'hi vol dir, en aquest sentit, clar a favor dels trens pendulars. Miri, en aquests moments..., quan el TGV es planteja a l'Estat francès, en cap moment es plantejava que els trens pendulars poguessin circular i poguessin substituir els trens d'alta velocitat. I a França ja ho estan fent. A Alemanya ja ho estan fent. Al contrari, a vegades es té la sensació que la Siemens i l'Alstom el que estan fent és desplaçar la tecnologia cap al sud. Tecnologia obsoleta, en alguns casos, perquè, per exemple, els Estats Units, en el seu moment, volien entrar en el joc dels trens de gran velocitat i no hi han entrat; els suecs han apostat, concretament, per la tecnologia coneguda com a ABB; a Itàlia han seguit sempre la tecnologia pendular, el famós Pendolino, i, en definitiva, el Talgo en aquests moments està exportant a països del Primer Món com Canadà. Aleshores, vull dir, no és que nosaltres ens oposem al progrés, no. El que nosaltres volem és un progrés sostenible, volem uns trens que no ens costin una inversió important, que no vagin en detriment de la nostra obra pública, i el que desitgem, en definitiva, és que aquesta obra sigui una realitat immediata. Perquè, és clar, vostè em respondrà els models de finançament més endavant, però el que tenim molt clar és que aquí el més calent, a l'aiguera, en el model de finançament. Sabem tots la retallada que estem..., tots els estats de la Unió Europea, per poder entrar en la Unió Econòmica i Monetària. I això no lliga, eh?, això no lliga amb la inversió important que significarà el cas del tren d'alta velocitat i la seva inversió.

Dit això, jo penso que allò important i el Grup d'Esquerra pensa que allò important és la paraula «debat», en aquest cas; que no n'hi ha hagut, s'ha escatimat el debat. No obstant, opinem el mateix que..., entenem que, si ens emmirallem en el de França, que és el model que aquí hem parlat i que sempre..., i de fet el TGV és una idea bàsicament francesa. En aquest país s'ha fet el famós Informe Martinand. L'Informe Martinand és un informe que es fa per veure..., al país francès, el Govern encarrega un informe econòmic per veure com poden aturar la baixada no només de passatgers, sinó com poden aturar el dèficit important que arrosseguen els ferrocarrils francesos. I l'Informe Martinand, que és potser en aquests moments el més important que hi ha damunt la taula, el que diu i especifica és que s'ha d'aturar la inversió en el tren d'alta velocitat, que s'han de millorar i rendibilitzar les línies ordinàries, que cal començar a apostar per tecnologia pendular. I, per tant, fixi's que als inventors de la idea hi ha aquesta sensació que aturen màquines.

Al nostre país, en definitiva, no s'ha debatut seriosament l'alta velocitat, no s'ha fet un debat entre experts, i la tònica és de creure que l'alta velocitat és la gran solució a tots els nostres problemes. La màxima discussió acceptada ha estat la de la ubicació de l'estació de Girona, maniobra de distracció que ha aconseguit desviar el debat de fons per després continuar endavant el projecte. Com a norma, som desqualificats sistemàticament com a obstruccionistes aquells que plantejgem una sortida alternativa al tren de gran velocitat.

Després de totes aquestes reflexions, creiem que s'han donat arguments raonables per pensar en la possibilitat d'aturar el projecte d'alta velocitat entre Barcelona i la Jonquera. No obstant, l'apreciació política ja està adoptada. Els partits de la majoria, en aquest cas, tant aquí com a Madrid, opten per l'alta velocitat. Però nosaltres entenem que en aquests moments això provocarà un increment de l'endeutament en absolut desitjable en el moment d'austeritat actual i amb els criteris de convergència amb Maastricht; la implantació d'un nou model ferroviari amb privatització de les línies d'alta velocitat que perjudicarà el transport de Renfe, és a dir, el transport ordinari del que se'n va a treballar o el que se'n va al metge; no es compleix que el projecte AVE de Barcelona a la Jonquera..., els principis bàsics de transport, que són satisfer als usuaris les condicions econòmiques, socials, més avantatjoses per a la col·lectivitat; es produeix un trencament del territori de greus efectes ambientals i evitable amb l'alternativa proposada a la velocitat alta.

Entenem, doncs, que potser ens hauríem de començar a plantejar –i amb això acabo– apostar per la velocitat alta fins a 230 quilòmetres/hora, en trens pendulars que puguin circular per la via existent, aprofitant al màxim de radi de curvatura; plantejar les estacions al mig de les ciutats, amb les parades que calgui, segons la demanda de l'usuari, i plantejar la necessitat d'un nou pas fronterer entre la Jonquera i Perpinyà; plantejar conservar el ferrocarril com a transport públic i afavorir els interessos, en aquest cas, de l'empresa pública, i plantejar l'obertura d'un debat real entre els ajuntaments, associacions de ciutadans, naturalistes, ecologistes i les

opcions representatives dels ciutadans. I, finalment, creiem que el que s'ha de fer és fer públic aquesta declaració d'impacte ambiental.

Són necessitats, perquè en aquests moments, com he dit abans, el més calent del tren d'alta velocitat és a l'aigüera. Som al moment de poder tenir un tren en els pròxims deu anys. Amb el model de finançament obscur i, en aquests moments, confús, i amb la situació econòmica en què ens trobem en el si de la Unió Europea, és difícil preveure el finançament d'aquesta línia de tren. Ens podem trobar que tinguem el tren acabat fins a la Jonquera, tenir el tren acabat fins a la Jonquera, i que els francesos no el facin. Sabem que la setmana que ve hi ha una trobada entre el senyor Aznar i el senyor Chirac per discutir la situació aquesta, però la sensació que hi ha, i del discurs que s'ha fet oficial des del Govern francès, és que de moment es congela la línia de tren fins a la Jonquera. Si és així, quin sentit té que nosaltres fem un tren que tindrà una data de caducitat i un final de línia o via morta?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Per contestar el torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller Artur Mas. Senyor Camps, faci el favor de callar... (*Rialles.*)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, gràcies, senyor president. Bé, senyor Puigcercós, vostè ha insistit, ha reiterat els mateixos arguments del començament. Vostè diu: «Ara és el moment de fer el debat.» No, escolti'm, el moment de fer el debat ja va passar. Vull dir, escolti'm, és que sap què passa amb això? Que, quan tot això es va impulsar, ningú s'ho creia, que això fos veritat. Això, algú devia pensar: «No, és que això són aquests de la Generalitat que ara volen fer allò..., fer volar coloms, diuen això.» (*Remor de veus.*) I, aleshores, és clar..., i resulta que sí, que al començament algú podia pensar ... –no, home, si no ho dic amb cap intenció–, al començament, això algú podia pensar que no era així, però això va passant, va cremant etapes. Jo estic totalment d'acord amb vostè –totalment d'acord– que, desgraciadament, en aquest cas, doncs, encara no tenim les realitzacions a les mans. I, escolti, si el que nosaltres voldríem és que les realitzacions hi fossin! Això és al que hem estat aspirant i pel que hem estat lluitant durant molt temps. Ara, les coses són com són i nosaltres..., i li asseguro que hi hem posat tot l'esforç possible i l'hi seguim posant perquè hi creiem. Equivocadament o no, perquè en això, evidentment, tothom pot tenir la seva opinió molt legítima, però nosaltres, realment, hi hem cregut molt i hem tingut una gran il·lusió i, a més a més, pensem que realment és un dels projectes clau de cara al nostre país per al proper segle.

A partir d'aquí, jo l'únic que li puc dir és que el debat hi ha estat, la informació pública hi va ser a tort i a dret, les alegacions es van presentar, Urbanisme de la Generalitat de Catalunya ha parlat a tort i a dret amb els ajun-

taments i també amb els consells comarcals... No totes les decisions estan preses, com a vostè molt bé li consta, i per tant, encara hi ha una part de la feina per fer, però la part de la feina substancial està feta, i s'ha fet, a més a més, a la llum pública, com no podia ser d'una altra manera, i el que passa és que potser algú –ho torno a repetir– en algun moment inicial es va pensar que tot això era un foc d'encenalls i que al final tot això, doncs, potser mai acabaria portant-se a la realitat. Torno a dir que nosaltres seguim lluitant perquè això algun dia sigui real i que sigui algun dia al més proper possible.

Segon. Vostè, senyor Puigcercós, ens diu: «Un gir copernicà a Europa». Si es refereix al gir copernicà que estan fent els francesos, li torno a dir el mateix: no ens enganyem; és veritat que els francesos s'han espantat una mica per un programa d'inversions brutal, parlant clar, però perquè tenen una gran part de l'alta velocitat o feta o a punt d'acabar-se. Aquesta és la realitat. I nosaltres no tenim ni un sol quilòmetre de tren d'alta velocitat, senyor Puigcercós, a Catalunya. Per tant, no es poden comparar les dues situacions. Nosaltres, des d'aquest punt de vista, anem anys enrere i ells avui –i ho dic d'aquesta forma– es poden permetre el luxe de replantejar-se si una part de les inversions que havien previst en alta velocitat ara les poden reconduir cap a la velocitat alta, simplement perquè entre París i Lió ja tenen l'alta velocitat i els és molt rendible, i simplement perquè acabaran arribant a Marsella i Estrasburg i això ja ho tenen decidit. I sobre això no canviaran, faran alta velocitat. La faran. I nosaltres, a base de tot aquest debat que vostè segueix reclamant i a base d'unes certes indefinicions encara per part d'alguns, ens podríem arribar a trobar que mai tinguéssim això que altres ja tindran. I no ens enganyem, tampoc: ho acabaran tenint aquí al costat de la frontera. Ho acabaran tenint aquí al costat, a 150, a 200, a 250 quilòmetres aquí al costat, al final, senyor Puigcercós.

Tercer tema. No vegin només l'alta velocitat amb el seu nom i la seva etiqueta, perquè no és aquest l'únic propòsit. El Govern de Catalunya jo crec que ho ha explicat en diferents ocasions: no és només l'enlluernament de l'alta velocitat, punt i a part. No, darrere de l'alta velocitat hi ha altres –diguem-ne– subproductes, però que són tan importants com la mateixa alta velocitat. I entre ells quin hi ha? Doncs, n'hi ha dos de fonamentals. Primer, l'ample de via europeu. La línia d'alta velocitat és una línia compatible amb el transport de mercaderies; almenys, el Govern de la Generalitat ho ha defensat sempre així. Per tant, no només ataquem el problema de l'alta velocitat: a més a més resolem un problema històric, que és, precisament, el de connectar-nos amb Europa a través de l'ample de via europeu. I segon, la xarxa regional. Darrere de l'alta velocitat hi ha una xarxa regional nova a Catalunya, amb serveis nous, que colloquen Girona de Barcelona a mitja hora, Tarragona de Barcelona a mitja hora i Lleida de Barcelona a una hora. Aquest és l'altre propòsit: l'alta velocitat –ara que segurament ens sent poca gent– és l'excusa, l'alta velocitat és l'excusa per tenir moltes altres més coses al costat. Que si no les fem així no les tindrem mai. Per tant, alta velocitat sí perquè a més a més significa una molt millor xarxa de transport regional –per tant, un benefici directe per als moviments

interiors a Catalunya—, i alta velocitat sí també perquè significa l'ample de via europeu i, per tant, el transport de mercaderies.

I últim tema, el tema del finançament. Només un apunt, sobre això. És clar, la inversió aquesta no es pot fer tota en tres o quatre anys a càrrec del pressupost públic, és impossible, en això estic totalment d'acord amb vostè. És absolutament utòpic, no es pot fer d'aquesta manera. Hi han dues alternatives, a això, que no són alternatives que substitueixin aquesta primera condició, sinó que la complementen. Primer: per què ho hem de finançar en tres o quatre anys? Per què tothom va admetre en el seu moment que la ronda Litoral de Barcelona, que es va fer a través d'una companyia mixta —Estat, Ajuntament de Barcelona—, s'acabés finançant a vint anys, la ronda Litoral de Barcelona? Per què no podem finançar una infraestructura que per al conjunt del país és molt més important com l'alta velocitat també a quinze o vint anys, per què no? Per què allò que no es va discutir per a una carretera de circumvallació ara ho discutirem per a una xarxa d'alta velocitat que pot canviar el país. Per què? Per què això no? Nosaltres apostem també per aquest model.

I segon, evidentment, sense confiar que la iniciativa privada estiri del carro, sense confiar-hi, perquè desgraciadament crec que no serà així, sí que és veritat que es pot apellar a la participació de la iniciativa privada en aquest projecte; tenim testimonis suficients per saber i per conèixer que hi ha grups empresarials que s'hi podrien vincular i que podrien descarregar l'Estat d'una part de la seva...

El president

Senyor conseller, haurà d'acabar perquè se li acaba el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge

El quinzenès punt de l'ordre del dia, i última de les interpellacions de la present sessió, és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Fidel Lora, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, m'agradaria començar la meua intervenció sobre política d'habitatge juvenil

d'una altra manera, però no tinc altre remei avui que parlar d'un moviment juvenil que, curiosament, el que fa és reivindicar el dret de l'habitatge. He de fer referència als esdeveniments del dilluns passat, la desocupació del cinema Princesa, que té relació amb la problemàtica que tractem avui. Ha estat una prova de la problemàtica que hi ha respecte a l'habitatge juvenil, i sobretot que hi ha un sector social, un sector de joves, que se sent afectat i està disposat a manifestar-ho. No vull entrar en polèmiques: vull declarar que entorn al cine Princesa hem presenciat una intervenció desmesurada de les forces policials, però el centre d'aquestes i d'altres ocupacions no és la criminalitat, sinó la confrontació de dos drets, el dret a l'habitatge i el dret a la propietat privada. En tot cas, crec que s'ha donat un espectacle. Això, ni és tolerància, ni és modernitat, ni és progrés.

Tots coincidim en la descripció del problema d'accés dels joves a l'habitatge. Tots coincidim que els joves menors de trenta anys són un sector social amb grans dificultats per a l'accés a l'habitatge, fins i tot el Pla 96-99 quantifica la necessitat de 30.000 habitatges anuals, 10.000 dels quals per a famílies que estan 2,5 vegades per sota del salari mínim interprofessional. Estaria bé, en primer lloc, descriure de forma raonable quina és la situació, perquè si no hi ha una inflexió a les polítiques d'habitatge —i també, per què no dir-ho?, en la laboral—, aquesta situació s'agreuja de forma negativa per a aquest sector social.

Realment, ens trobem amb una oferta que no es correspon a la demanda. Per dir-ho d'una altra manera, la demanda no és suficientment solvent per adquirir el producte del mercat lliure. Perquè és evident que la flexibilitat del mercat laboral comporta temporalitat en l'ocupació, repercussió negativa en els sous, en el poder adquisitiu dels joves, i això és conseqüència d'una idea ben estesa pel conservadorisme català o espanyol, o tots dos alhora: competitivitat a costa de sous i conquestes socials. Resultat: els joves, avui, i en la seva immensa majoria, tenen un alt grau de dependència respecte a renda dels seus pares. Per tant, una idea senzilla: o —i que consti que és necessari— augmenta el poder adquisitiu dels joves —creació d'ocupació estable—, o l'oferta s'acosta a la demanda. És a dir, que mentre l'oferta del parc d'habitatges sigui insuficient, els lloguers tinguin com a mitjana 60.000 pessetes mensuals, siguin abusius, o l'oferta en general no s'ajusti al seu poder adquisitiu, els joves no podran emancipar-se.

Queda demostrat que la llei d'oferta i demanda no és capaç de resoldre un problema tan important com és el de l'habitatge. És per això que cal articular una política clara per part de les administracions públiques que intervingui en els desequilibris del mercat. És més, estem davant l'obligació de posar en pràctica polítiques d'habitatge que afavoreixin els sectors socials més desfavorits. Es tracta de posar en pràctica el que l'article 47 de la Constitució, i amb plena competència per part de la Generalitat, reconeix com a dret fonamental: polítiques clares, amb instruments eficaços i amb objectius ben delimitats. Pel que fa referència als joves, l'objectiu és trencar la dependència familiar, que els joves es

puguin independitzar; cal l'habitatge de lloguer, desenvolupar cultura de lloguer.

Des del punt de vista del nostre Grup Parlamentari, el Pla d'habitatge 96-99 és insuficient, opinió amb què probablement coincidirem tots els grups parlamentaris. És insuficient, des del nostre punt de vista, perquè no actua en les causes del problema per a aquest sector. Les diferents tipologies d'actuació protegida contemplades al Pla no actuen sobre la demanda d'un ampli sector de joves. Primer, perquè hi ha un desequilibri cap a l'habitatge de compra. Això comporta per al jove tenir una bossa d'estalvi i poder assumir la línia creditícia. Els joves no tenim aquesta possibilitat; entrem a les demandes de l'habitatge de lloguer, habitatge que tan sols s'estimula des del punt de vista de la promoció. Segon, no hi ha línia de promoció pública directa des de l'Administració centrada principalment en el lloguer, i la que avui representa és un 5% de la intervenció del Pla d'habitatge –un 5% de la intervenció del Pla d'habitatge. És difícil que joves no independitzats, que no han iniciat la formació d'un nucli familiar estable, amb sous baixos, amb precarietat laboral, prop del 70% dels joves que s'incorporen al mercat laboral, puguin accedir a alguna de les modalitats del Pla d'habitatge. Cal desenvolupar al màxim la cultura del lloguer, i no tan sols des de la construcció, perquè actualment, a Barcelona, tenim 60.000 pisos buits; a Girona, 5.000. Un exemple d'aquesta situació: el parc d'habitatge de lloguer a Alemanya és del 56%; a l'Estat espanyol, del 15%, i a Catalunya, del 10%. Tercer, no s'actua sobre la demanda d'habitatge en règim especial. Com he dit abans, hi ha una necessitat de 40.000 fins al 99. L'actuació del Pla d'habitatge significaria 6.000 en el pla de règim especial, i això significa 34.000 de dèficit d'habitatge de règim especial.

Però el centre de la meua intervenció volia ser analitzar l'oficina de lloguer de la Secretaria de Joventut, perquè per a nosaltres aquesta oficina és un exemple de política d'aparador. Primer, perquè es caracteritza per obviar la intervenció efectiva en el mercat, centrant-se en una activitat de mera intermediació entre propietari i interessat: jo diria que és una API pública i res més. Segon, tan sols s'intenta corregir en els seus efectes la realitat de l'especulació que es dona en el mercat de la mà de les agències immobiliàries: joves amb sous baixos, contractes inestables, necessiten habitatges que s'ajustin al preu de compra o lloguer, però sobretot de lloguer, per evadir l'especulació financera dels bancs, que s'ajustin a les seves necessitats al llarg de tota la durada del contracte, i no tan sols la reducció dels costos especulatiu inicials a què els sotmeten les immobiliàries. Tercer, encara que s'assumís aquesta línia d'actuació, les condicions i requisits es distancien completament de la realitat dels joves que teòricament s'haurien de beneficiar d'aquest servei. Però no s'acaben aquí les limitacions d'aquest servei. L'escassíssima informació sobre la seva existència no tan sols contrasta amb el sobredimensionat d'altres campanyes institucionals de la Generalitat, sinó que en limita el nombre i les característiques socials dels joves que ho coneixeran i utilitzaran.

Enfront d'aquesta situació cal preguntar-se si aquest servei que té la Secretaria de Joventut, que de fet no és

més que un taulell de tres ocupats, beneficia efectivament la joventut a la qual va dirigida o si, al contrari, reporta majors beneficis a l'empresa que té la concessió. En tot cas, m'agradaria preguntar al senyor conseller quant costa als ciutadans de Catalunya aquest servei de la Secretaria de Joventut. La intenció és que el senyor conseller ens expliqui les polítiques d'habitatge concretes cap als joves. Des del nostre punt de vista, avui la política d'habitatge cap a aquest sector social és insuficient per tres motius: no es tenen en compte les condicions socioeconòmiques de la gent jove; hi ha un desequilibri en l'habitatge de propietat; no hi ha política que fomenti de forma ofensiva l'habitatge de lloguer, i no s'estimula l'energia social per resoldre aquesta problemàtica o, dit d'una altra manera, com hi participa la societat en el seu conjunt. El desenvolupament de la demanda no comportarà modificacions substancials, ans al contrari, es desenvoluparà, aprofundirà el mateix comportament: impossibilitat de compra, augment de les necessitats de l'habitatge de lloguer per als joves.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, honorable senyor Artur Mas, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, precisament, senyor Lora, en el que és la part –diguem-ne– més central de la seva intervenció, vostè ve a dir que no hi ha..., que la demanda no és solvent, o dit d'una altra manera, que la demanda que existeix no pot accedir, segurament, a una oferta que també existeix, però que no s'arriben a trobar en un punt d'intersecció que realment faci possible de resoldre el problema en tota la seva extensió. Jo, de tota manera, li he de dir que, tot i reconèixer que, evidentment, totes les mancances no estan cobertes ni de bon tros, sí que és veritat que Catalunya ha estat absolutament capdavantera en aquest sentit. La política d'habitatge, adreçada d'una manera específica als joves, es va iniciar precisament a Catalunya l'any 90, dins el Pla català 90-91, amb la creació d'una línia d'ajuts consistents en subvencions del 5% del preu de venda, tant per a habitatges nous com per a habitatges usats. I he de dir que aquesta primera iniciativa de la Generalitat de Catalunya després va ser recollida pel mateix Govern central, que d'una forma o d'una altra no la tenia incorporada dintre dels seus programes especials, i –no sé si com a conseqüència directa, però en tot cas la iniciativa catalana ja s'havia portat a terme– la veritat és que amb posterioritat s'hi van incorporar també algunes referències d'estímul a l'adquisició i el lloguer d'habitatges per als joves en el conjunt de l'Estat espanyol. Lògicament, sempre tot adreçat a aquelles persones joves que –igual que les persones que no eren tan joves també podien accedir a aquests tipus de programa– complissin uns determinats nivells d'ingressos màxims, ponderats, lògicament, i això és el que tantes vegades

s'ha dit que donava una dimensió social al Pla de l'habitatge.

Bé, això es va manifestar en diferents fórmules, entre les quals vostè sap bé que s'ha anat evolucionant, i que hi ha hagut la subvenció a fons perdut, que en el cas dels joves, a Catalunya, ha arribat a ser del 10% per a l'adquisició d'un habitatge, i que ha estat el sector de població més estimulat o més afavorit des del punt de vista dels pressupostos públics. El que més: no hi ha hagut cap altre sector de població que tingués una concentració d'ajuts tan importants com, precisament, les persones que tinguessin menys de trenta anys. Subvenció a fons perdut de fins al 10% que, en el cas de Catalunya, jo li diria que sempre ha estat del 10%, perquè la Generalitat de Catalunya s'ha ocupat de complementar els ajuts de l'Estat i fins i tot, com després comentaré, hi ha invertit més recursos que el mateix Estat. Segon, subsidiació de tipus d'interès, que potser ara té menys efecte perquè, certament, els tipus d'interès estan baixant i, per tant, a l'Estat li costa menys haver de subsidiar, haver d'abaratir aquests diferencials de tipus d'interès, però la veritat és que quan tot això es va plantejar l'any 91..., ara no recordo exactament les xifres, però probablement en aquell moment els interessos hipotecaris, doncs, devien estar al 14 i al 15% i, per tant, en aquell moment sí que tenia un gran impacte el que se subsidiessin els tipus d'interès fins al 7,5% per a determinats sectors de població i rendes, o fins i tot fins al 6,5% en altres casos.

Bé, això ha permès que en els darrers anys, concretament en el transcurs de l'any 90 a l'any 95, a Catalunya, només a Catalunya, han rebut ajuts directes 46.000 joves de menys de trenta anys, amb una subvenció mitjana de 775.000 pessetes. Que algú dirà que han cobrat més tard del que necessitaven? D'acord, segurament han cobrat més tard del que necessitaven, però en tot cas les han tingut, en tot cas les han tingut, tard o aviat les han tingut, i han estat 46.000 joves a tot Catalunya en el transcurs d'aquells cinc anys, de l'any 90 a l'any 95. Jo crec que aquesta xifra no és menyspreable, aquesta xifra dóna una mesura bastant exacta que el Pla de l'habitatge anterior va tenir un impacte global i va tenir un impacte específic sobre el sector jove de la nostra població; el va tenir. Si no, no s'haurien donat 46.000 ajuts. Evidentment que en van quedar alguns que no es van donar, segur, perquè ara ens vénen, o simplement perquè es va incorporant gent jove també en el mateix mercat, quant a necessitat. Però la veritat, i en aquest cas l'estadística, doncs, il·lustra perfectament aquesta realitat, la veritat és que aquests ajuts es van donar i que aquests ajuts van servir perquè en aquest període 46.000 joves catalans poguessin accedir a l'adquisició d'un habitatge, i és ben evident que en altres condicions no hi haurien pas pogut accedir.

Vostè ens planteja també el tema del lloguer com un dels problemes que jo d'entrada li he de reconèixer que és cert. És veritat que, malgrat... –i això també ho vull deixar molt clar–, malgrat que les línies d'ajut més potents del Pla de l'habitatge s'adrecen al mercat del lloguer, sempre dintre d'aquests sostres d'ingressos que estem parlant, lògicament, malgrat que això és així, no s'ha aconseguit en bona part que fonamentalment els

promotors s'engresquessin en aquesta política de promoció d'habitatges de lloguer. Ho torno a dir: malgrat que les condicions que se'ls donen són les més favorables de llarg, de bon tros, dintre del Pla de l'habitatge. Simplement perquè en tinguem una idea, es donen crèdits al promotor per després fer promocions adreçades al lloguer, i al lloguer concretament per a joves, es donen crèdits al 4% i a vint anys. Si això no són condicions favorables, que se'ns digui quines són. Aquestes ho són; per tant, la línia existeix. Dit d'una altra manera: la sensibilitat del conjunt de les administracions per recollir aquestes propostes dintre el Pla de l'habitatge hi ha estat; altra cosa és que això s'estigui demostrant més o menys eficaç, però la sensibilitat hi és i el mecanisme i l'instrument existeix.

Deixi'm també, de tota manera, dir-li que en bona mesura al final, com vostè deia, el problema del lloguer és, primer, un problema de cultura, de cultura de la gent del nostre país –això és així–, però que és una cultura que, com tantes vegades s'ha dit, nosaltres tampoc podem canviar des de l'Administració –des de cap administració– en poc temps, ni en pocs mesos ni tan sols en pocs anys. Jo li he de dir, per exemple, que, des del punt de vista de l'Administració de la Generalitat, nosaltres estem destinant recursos creixents, o dit d'una altra manera, dintre de les promocions directes –que vostè deia que no es fan però que sí que es fan–, nosaltres estem mantenint, estem destinant una proporció cada vegada més alta d'aquestes promocions directes de la Generalitat, d'habitatges, precisament al mercat de lloguer. Això ho estem fent en aquests moments. Vostè discutirà si això és suficient o no és suficient, però la realitat és aquesta i en aquest moment l'Administració de la Generalitat està destinant proporcionalment més actuacions i més recursos precisament a això que vostè reclamava. I, per tant, en tot cas, sigui el valor absolut més o menys acceptable, està clar que la tendència per part del Govern de Catalunya en aquest moment és la que vostè precisament estava reclamant.

També val a dir que en el cas de l'habitatge de lloguer hi ha una realitat que tampoc podem oblidar, i és que al final la Generalitat no pot actuar sola, ni tan sols per concert amb l'Administració central. Aquí hi ha una responsabilitat molt evident, molt evident i molt principal, dels mateixos ajuntaments, que, dintre de les seves polítiques de patrimoni de sòl, de disposició de sòl, han precisament de prioritzar el que és la disponibilitat de sòl per a després ser cedit, en règim de cessió pura i dura, perquè després es pugui construir per part de l'Administració de la Generalitat, en aquest cas, o simplement concertada amb els mateixos ajuntaments o amb algunes fundacions i cooperatives específiques, es puguin precisament promoure aquests habitatges de lloguer que vostè reclamava.

Vostè finalment ha fet una referència específica al tema de l'Oficina de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Bé, aquest és un tema que lògicament correspon en aquest moment encara al Departament de Cultura i a la Secretaria General de la Joventut, perquè no ha estat traspasada al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Malgrat això, jo li donaré un parell o tres de notes al respecte. La primera és que aquesta és

una oficina recent, molt recent, tot just fa uns mesos que es va posar en servei; per tant, dir si això és política d'aparador o no, abans de comprovar els seus resultats, com a mínim em sembla aventurat; jo crec que se li hauria de donar un marge de temps i de confiança per saber si realment això és, com vostè diu, política d'aparador o, com nosaltres diem, un servei més, un servei més per intentar que els joves del nostre país puguin tenir un millor accés al mercat de l'habitatge. I fixi's bé que dic un servei més, i ho dic amb tota la modèstia, en aquest cas, perquè no pretén ser res més que això. Aquesta és una..., purament és una oficina amb molt pocs funcionaris que l'atenen i que, a més a més, per tranquil·litzar-lo, li he de dir que bàsicament, no del tot, però bàsicament, per les informacions que jo tinc, es nodreix dels recursos que vénen a través de l'Administració central de l'Estat, en un pacte que es va fer inicialment per part de la Comunitat Autònoma de Madrid en el seu moment i que després es va fer extensiu a la Generalitat de Catalunya, i que és una subvenció molt petita, de poques desenes de milions de pessetes –per tant, si m'ho permet, ínfima en el conjunt del que és el Pla de l'habitatge– i que simplement és un instrument més al servei d'aquesta política global, però, en tot cas, un instrument molt més modest que no pas les línies més potents del mateix Pla de l'habitatge en el seu conjunt.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Lora, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, crec que el primer que hem de veure és que el Pla de l'habitatge és avui insuficient, insuficient per a un sector de joves que no pot accedir a la compra, i no pot accedir a la compra per les seves condicions socioeconòmiques, per les seves condicions laborals. Que en aquest sentit jo dic que la política de la Secretaria de Joventut és d'aparador, que l'Oficina del lloguer és d'aparador. I és d'aparador perquè les condicions per accedir a aquestes ajudes són una nòmina d'un mínim de 130.000 pessetes. Quin jove té avui una nòmina de 130.000 pessetes al mes per accedir a un pis el lloguer del qual no podrà sobrepassar el 30% del total de la nòmina? O, si no, l'alternativa d'un aval, que òbviament serà a compte dels pares i que, per tant, no podrem resoldre els vincles de dependència econòmica. Això és política d'aparador: fer servei per als joves..., amb la demanda d'habitatge de lloguer que hi ha, fer serveis per a joves d'una nòmina més alta de 130.000 pessetes al mes, això és política d'aparador. Però, per altra part, la promoció pública... Pla d'habitatge, promoció pública: 5% de les actuacions del Pla d'habitatge; règim especial –o sigui, el règim especial són les actuacions que van dirigides, que van adreçades a sectors socials més desfavorits–: actuació, 3%. És a dir, promoció pública directa de l'administració, 5%; règim especial, 3%. Això és insuficient.

Per altra part, està clar que cal diàleg entre administracions, que cal diàleg a la societat, que el diàleg no pot ser tan sols institucional, però que cal diàleg. I en aquest sentit cal estimular totes les energies per cercar solucions, i així, al nostre parer, s'hauria o bé d'ampliar als sindicats i a les federacions d'associacions de veïns el Consell Assessor de l'Habitatge, o configurar un altre instrument d'anàlisi, de debat, de propostes cercant noves iniciatives.

Creiem també que, com que hi ha una demanda, hi ha una necessitat social, que és sentida per la gent jove, cal actuació i cal un pla d'habitatge juvenil. Un pla d'habitatge juvenil que, per una part, augmenti les polítiques d'abaratiment del sòl, l'adquisició de sòl per construir amb caràcter públic habitatges en règim de lloguer per als joves; segon, estimular la promoció d'iniciatives sense ànim de lucre, és a dir, el cooperativisme, perquè si la promoció privada no vol construir o no pot construir habitatge de lloguer, cerquem iniciatives sense ànim de lucre que sí que puguin construir habitatge de lloguer per als joves.

Per altra part, una altra proposta que penso que és raonable i de sentit comú: a Barcelona tenim 60.000 habitatges buits; aquesta realitat repercuteix negativament encarint el preu de l'habitatge: s'haurien d'articular polítiques per gravar fiscalment la possessió d'habitatges buits que propiciïn que es destinin al mercat de lloguer. Això no és competència de la Generalitat, però en el procés de diàleg i de negociació amb el Govern central hem d'intentar que això sigui una realitat, perquè no té sentit tenir en aquest moment seixanta mil pisos buits i una demana que no hi pot accedir.

Per una altra part, penso que és necessari crear ajuts, convenis amb iniciatives juvenils, que tinguin com a objectiu l'habitatge de lloguer, foment de cooperatives per a l'adquisició d'habitatges de lloguer, i tenim experiències molt positives també en altres comunitats, com la Comunitat de Madrid, en aquest sentit.

Per una altra part, possibilitat d'ajuts directes als joves amb baixos ingressos que vulguin adquirir un habitatge de lloguer o l'increment d'ajuts als propietaris que posin l'habitatge al servei del mercat de lloguer per a la rehabilitació assegurant les condicions sanitàries adequades als habitatges per als joves.

I en tot cas... O la Secretaria de Joventut, perquè el servei que té és d'aparador, i no es pot dir d'altra forma, és d'aparador. Fer política, en aquest moment..., quan les condicions socials i laborals dels joves estan en unes condicions molt negatives, no té sentit fer oferta per als joves que tinguin una nòmina major de les 130.000 pessetes. No té sentit.

I a nosaltres, com a institució, ens és igual que el diner vingui d'aquí, de la Generalitat, o el diner vingui de Madrid, perquè és diner públic. I en tot cas, si aquest servei no és útil, no és eficaç, o bé el Pla d'habitatge juvenil –que amb diàleg, amb consens, entre tots hem de construir–..., o bé és la Secretaria de Joventut, la que es fa càrrec d'aquest Pla d'habitatge, o, per altra part, l'Oficina d'Ajuda al Lloguer passa a competència de Política Territorial. Però no té sentit aquesta situació, perquè és..., en un moment que diem «dèficit públic...»,

és tirar els diners en operacions que no serveixen absolutament per a res, simplement serveixen d'aparador i de publicitat i jugar amb un dret que és fonamental, que és constitucional i és un dret fonamental per a la joventut d'aquest país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar el torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor Lora, veig que vostè té una autèntica fixació amb aquesta Oficina, i realment, doncs, la veritat és que em sorprèn una mica. Primera, perquè –ho torno a dir– aquesta Oficina és molt recent; per tant, home, ja li vindrà la fixació amb el pas del temps, però no fa falta que la tingui amb tanta intensitat com ara, amb tan poc procés com ha tingut per demostrar la seva capacitat d'actuació.

Ara, ja que hi té tanta afició personal, deixi'm dir-li una cosa: ha estat quatre mesos en funcionament –quatre mesos–, ha atès més de 3.000 joves i 148 propietaris d'habitatge, s'han signat més de 80 contractes de lloguer –una mitjana mensual de 25– i s'han gestionat directament 252 habitatges, quant a les inspeccions que s'han de fer per controlar la bona execució d'aquest servei. I li ho torno a dir, tot això –jo mateix ho he dit– és molt modest. Perquè això per què vostè té aquesta fixació no és res més que una petita pota, petita pota, insignificant, del que és la política d'habitatge en el seu conjunt. És clar, vostè..., jutjar la política d'habitatge pel funcionament d'una oficina que porta quatre mesos fent feina, o intentant-la fer, i que ja té aquests resultats, que més aviat són esperançadors, bé..., si d'això vostè en diu «política d'aparador», aleshores és que vostè segurament el que pretén aquí és..., bé, o confrondre una mica el conjunt dels diputats assistents o simplement distorsionar la realitat, simplement això. No trobo altra explicació que no sigui aquesta. Perquè és que em sembla tan desmesurada, aquesta crítica tan dura contra aquesta Oficina, quan els resultats són aquests, i vostè els deu conèixer perfectament. I sobretot quan tothom sap, tothom que tingui un mínim criteri d'objectivitat i d'aproximació en aquest problema sap, que això no és la solució que ningú pretén que sigui del problema de l'habitatge en el seu conjunt adreçat als joves. Les polítiques –ho torno a dir– potents al servei dels joves –amb més o menys èxit, cadascú ho jutjarà, però les potents– estan en el Pla de l'habitatge en el seu conjunt, no en aquesta Oficina que vostè amb tanta vehemència avui denuncia.

Segon tema. Vostè ens diu: «Diàleg, diàleg, diàleg amb els sindicats». Escolti'm, nosaltres en tenim molt, de diàleg, amb els sindicats –vostè ho hauria de saber–, nosaltres en parlem molt, del tema de l'habitatge, amb els sindicats. En parlem tant que signem convenis amb ells –fixi's si n'arribem a parlar–, tant amb UGT com amb Comissions Obreres. No «només faltaria», és voluntari, ningú ens hi obliga, ningú ens hi obliga, però en

canvi ho volem fer, la voluntat del Govern és fer-ho, ho ha estat fent. Vostès ho deuen celebrar. Això no és diàleg, signar convenis amb els mateixos sindicats? Quin diàleg més vol que signar convenis perquè ells mateixos amb les seves pròpies cooperatives col·laborin en la política d'habitatge de la Generalitat? Aquest és diàleg, evidentment. Que n'hi pot haver més? Vostè posa l'exemple –una vegada més, formal– del Consell Assessor de l'Habitatge: sàpiga que amb els sindicats hem acordat la seva incorporació al Consell Assessor de l'Habitatge. Molt bé, completarem el diàleg, el completarem, senyor Lora, però el diàleg hi és, hi és tant que fins i tot –ho torno a repetir– signem convenis.

I última aportació a la seva intervenció. Vostè diu: «3% de règim especial, 5% de promoció directa: res de res». En definitiva, vostè ens ve a dir que no hi ha –que no hi ha– promoció pública d'habitatge, i que no hi ha interès per part del Govern. Doncs, miri, jo li he de dir, en aquest sentit –i espero que se m'interpreti bé–, que tots nosaltres tenim responsabilitats de govern –nosaltres en un nivell; vostès, com a coalició, en altres nivells–, i jo li podria posar bastants exemples de ciutats governades per la seva coalició que proposen actuacions importants de promoció d'habitatges en sòl públic i que no compleixen aquestes condicions que vostès denunciaven aquí, i que volen, per exemple, una bona part d'aquestes promoció, o bé en règim general –que no és el que vostè ens diu aquí que s'ha de fer– o bé en règim de preu taxat. I això ens passa en ciutats governades per Iniciativa per Catalunya - Els Verds –que evidentment no esmentaré, però n'hi ha més d'una. Aleshores, en què quedem? Vostè fa aquí un discurs vehement i ens diu: «Vostès no fan res en aquest sentit, vostès s'equivoquen, s'ha de fer exactament una altra política», i a l'hora de la veritat, que és quan vostès han de governar, en els ajuntaments que també hi tenen responsabilitats directes, vostès ens diuen: «No, allà no, allà hem de fer altres coses». Home, això no val, això no val. Això no val. O es fa tot en un sentit, i aleshores ens ho creiem, o, si no, aleshores no ens denunciïm aquí dient que fem malament allò que vostès moltes vegades estan promovent.

Jo li podria posar molts exemples, molts exemples, d'oportunitats de governs en els quals vostès dirigeixen o participen d'una manera històrica i notable, i remarcable, que han tingut més d'una, de dues, de tres i de deu ocasions per fer habitatges de promoció especial i habitatges en règim de lloguer, i que vostès –ho dic sense acritud– han passat olímpicament de fer-los. Per tant, no ens vinguin a criticar allò que vostès mateixos no són capaços de fer quan tenen responsabilitat. (*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el punt darrer de les interpellacions, se suspèn la sessió fins demà al matí, que la reprendrem a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i deu minuts.